

Uradni list

Evropske unije

L 26

Slovenska izdaja

Zakonodaja

Zvezek 59

2. februar 2016

Vsebina

I Zakonodajni akti

UREDBE

- ★ Uredba (EU) 2016/93 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. januarja 2016 o razveljavitvi določenih aktov schengenskega pravnega reda 1
- ★ Uredba (EU) 2016/94 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. januarja 2016 o razveljavitvi določenih aktov schengenskega pravnega reda s področja policijskega sodelovanja in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah 6
- ★ Uredba (EU) 2016/95 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. januarja 2016 o razveljavitvi določenih aktov s področja policijskega sodelovanja in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah 9
- ★ Uredba (EU) 2016/96 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. januarja 2016 o spremembi Uredbe (EU) št. 1236/2010 o sistemu nadzora in izvrševanja, ki se uporablja na območju Konvencije o prihodnjem večstranskem sodelovanju v ribištvu severovzhodnega Atlantika .. 13

DIREKTIVE

- ★ Direktiva (EU) 2016/97 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. januarja 2016 o distribuciji zavarovalnih produktov (prenovitev) ⁽¹⁾ 19

⁽¹⁾ Besedilo velja za EGP.

Akti z rahlo natisnjenimi naslovi so tisti, ki se nanašajo na dnevno upravljanje kmetijskih zadev in so splošno veljavni za omejeno obdobje.

Naslovi vseh drugih aktov so v mastnem tisku in pred njimi stoji zvezdica.

I

(Zakonodajni akti)

UREDBE

UREDBA (EU) 2016/93 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 20. januarja 2016

o razveljavitvi določenih aktov schengenskega pravnega reda

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 77(2)(a), (b) in (d), člena 78(2)(e) in (g), člena 79(2)(c) in (d) ter člena 87(2)(a) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽¹⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Izboljšanje preglednosti prava Unije je bistven del strategije institucij Unije za boljšo pripravo zakonodaje. V tej zvezi je primerno, da se akti, ki ne služijo več nobenemu namenu, razveljavijo.
- (2) Več aktov schengenskega pravnega reda zaradi svoje začasne narave ali zato, ker je bila njihova vsebina povzeta v poznejših aktih, ni več relevantnih.
- (3) Sklep Izvršnega odbora SCH/Com-ex (95) PV 1 Rev. ⁽²⁾ se je nanašal na zelo specifičen primer glede predhodnega posvetovanja, ki ga je Portugalska zahtevala v zvezi z indonezijskimi prosilci za vizum. Navedeni sklep je zastarel po začetku veljavnosti uredb (ES) št. 810/2009 ⁽³⁾ in (ES) št. 767/2008 ⁽⁴⁾ Evropskega parlamenta in Sveta, v katerih so določena nova pravila za predhodno posvetovanje z drugimi državami članicami glede izdaje vizumov.
- (4) S Sklepom Izvršnega odbora SCH/Com-ex (95) 21 ⁽⁵⁾ je bila državam članicam naložena obveznost, da si izmenjujejo statistične informacije za boljše spremljanje migracije na zunanjih mejah. Navedeni sklep je zastarel po začetku veljavnosti Uredbe Sveta (ES) št. 2007/2004 ⁽⁶⁾, na podlagi katere Frontex izvaja naloge analize tveganja glede pojavljajočih se nevarnosti in trenutnih razmer na zunanjih mejah ter razvija in upravlja informacijske sisteme, ki omogočajo izmenjavo takšnih informacij.

⁽¹⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 24. novembra 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 14. decembra 2015.

⁽²⁾ Sklep Izvršnega odbora z dne 5. maja 1995 o skupni vizumski politiki. Sklep, ki ga vsebuje zapisnik o sestanku Izvršnega odbora v Bruslju, dne 28. aprila 1995 (SCH/Com-ex (95) PV 1 Rev.) (UL L 239, 22.9.2000, str. 175).

⁽³⁾ Uredba (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (Vizumski zakonik) (UL L 243, 15.9.2009, str. 1).

⁽⁴⁾ Uredba (ES) št. 767/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. julija 2008 o vizumskem informacijskem sistemu (VIS) in izmenjavi podatkov med državami članicami o vizumih za kratkoročno prebivanje (Uredba VIS) (UL L 218, 13.8.2008, str. 60).

⁽⁵⁾ Sklep Izvršnega odbora z dne 20. decembra 1995 o hitri izmenjavi statističnih in specifičnih podatkov med schengenskimi državami o možnih nepravilnostih na zunanjih mejah (SCH/Com-ex (95) 21) (UL L 239, 22.9.2000, str. 176).

⁽⁶⁾ Uredba Sveta (ES) št. 2007/2004 z dne 26. oktobra 2004 o ustanovitvi Evropske agencije za upravljanje operativnega sodelovanja na zunanjih mejah držav članic Evropske unije (UL L 349, 25.11.2004, str. 1).

- (5) V Sklepu Izvršnega odbora SCH/Com-ex (96) 13 Rev. 1 ⁽¹⁾ so bila določena načela glede pravic in obveznosti držav zastopnic in zastopanih držav članic v zvezi z izdajo schengenskih vizumov v tretjih državah, v katerih niso zastopane vse schengenske države. Navedeni sklep je zastarel po začetku veljavnosti Uredbe (ES) št. 810/2009, v kateri so določena nova pravila o ureditvah zastopanja v okoliščinah, v katerih se država članica strinja, da bo zastopala drugo državo članico pri obravnavi vlog za izdajo vizumov in izdaji vizumov v imenu navedene države članice.
- (6) S Sklepom Izvršnega odbora SCH/Com-ex (97) 39 Rev. ⁽²⁾ so bila odobrena načela o dokaznih sredstvih in posrednih dokazih v okviru sporazumov o ponovnem sprejemu oseb med schengenskimi državami. Navedeni sklep je zastarel po začetku veljavnosti Uredbe Sveta (ES) št. 343/2003 ⁽³⁾ in Uredbe Komisije (ES) št. 1560/2003 ⁽⁴⁾, ki opredeljujeta dokazni material in posredne dokaze, ki se uporabljajo za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil.
- (7) S Sklepom Izvršnega odbora SCH/Com-ex (98) 1 Rev. 2 ⁽⁵⁾ so bili določeni številni ukrepi za povečanje učinkovitosti nadzora na zunanjih mejah. Navedeni sklep je zastarel po začetku veljavnosti Uredbe (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾, v kateri so določena pravila o prehodu zunanjih meja, in Uredbe (ES) št. 2007/2004, na podlagi katere ima Frontex nalogo poenostaviti uporabo ukrepov Skupnosti v zvezi z upravljanjem zunanjih meja z zagotavljanjem usklajevanja dejavnosti držav članic pri izvajanju navedenih ukrepov.
- (8) V Sklepu Izvršnega odbora SCH/Com-ex (98) 18 Rev. ⁽⁷⁾ je določen postopek, ki ga uporabljajo schengenske države, ki se soočajo z resnimi težavami pri pridobivanju prepustnic za vrnitev nezakonitih tujcev. Določena je tudi možnost, da se na ravni Unije preuči, ali je proti tretjim državam, ki so problematične s tega vidika, treba uporabiti druge ukrepe, ki so bolj zavezujoče narave. Navedeni sklep je zastarel, ko je Evropska unija s številnimi tretjimi državami sklenila sporazume o ponovnem sprejemu oseb. V navedenih sporazumih so določene posebne obveznosti in postopki, ki jih morajo organi tretjih držav in organi držav članic upoštevati glede vračanja tujcev, ki nedovoljeno prebivajo v Uniji.
- (9) S Sklepom Izvršnega odbora SCH/Com-ex (98) 21 ⁽⁸⁾ so bila odobrena skupna pravila za žigosanje potnih listov vseh prosilcev za vizum za preprečevanje tega, da bi ista oseba vložila večkratne ali zaporedne vloge za izdajo vizuma. Navedeni sklep je zastarel po začetku veljavnosti Uredbe (ES) št. 810/2009, s katero je bila uvedena vrsta novih pravil za izdajanje vizumov in žigosanje potne listine prosilca.
- (10) S Sklepom Izvršnega odbora (SCH/Com-ex (98) 37 def. 2 ⁽⁹⁾ je bil uveden sklop ukrepov z namenom vzpostavitve celovitega pristopa za okrepitev boja proti nezakonitim migracijam. Ti ukrepi so začeli učinkovati s Sklepom Centralne skupine z dne 27. oktobra 1998 o delovnem načrtu za boj proti ilegalnim migracijam (SCH/C (98) 117).

⁽¹⁾ Sklep Izvršnega odbora z dne 27. junija 1996 o načelih za izdajo schengenskih vizumov v skladu s členom 30(1)(a) Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma (SCH/Com-ex (96) 13 Rev. 1) (UL L 239, 22.9.2000, str. 180).

⁽²⁾ Sklep Izvršnega odbora z dne 15. decembra 1997 o načelih o dokaznih sredstvih in posrednih dokazih v okviru sporazumov o ponovnem sprejemu oseb med schengenskimi državami (SCH/Com-ex (97) 39 Rev.) (UL L 239, 22.9.2000, str. 188).

⁽³⁾ Uredba Sveta (ES) št. 343/2003 z dne 18. februarja 2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države (UL L 50, 25.2.2003, str. 1).

⁽⁴⁾ Uredba Komisije (ES) št. 1560/2003 z dne 2. septembra 2003 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 343/2003 o določitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države (UL L 222, 5.9.2003, str. 3).

⁽⁵⁾ Sklep Izvršnega odbora z dne 21. aprila 1998 o dejavnostih delovne skupine (SCH/Com-ex (98) 1 Rev. 2) (UL L 239, 22.9.2000, str. 191).

⁽⁶⁾ Uredba (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o Zakoniku Skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah) (UL L 105, 13.4.2006, str. 1).

⁽⁷⁾ Sklep Izvršnega odbora z dne 23. junija 1998 o ukrepih v zvezi z državami, ki povzročajo težave pri izdajanju dokumentov, potrebnih za izgon oseb s schengenskega območja (SCH/Com-ex (98) 18 Rev.) (UL L 239, 22.9.2000, str. 197).

⁽⁸⁾ Sklep Izvršnega odbora z dne 23. junija 1998 o žigosanju potnih listov prosilcev za vizum (SCH/Com-ex (98) 21) (UL L 239, 22.9.2000, str. 200).

⁽⁹⁾ Sklep Izvršnega odbora z dne 27. oktobra 1998 o sprejetju ukrepov za boj proti ilegalnim migracijam (SCH/Com-ex (98) 37 def. 2) (UL L 239, 22.9.2000, str. 203).

Navedena sklepa sta zastarela po začetku veljavnosti Uredbe Sveta (ES) št. 377/2004 ⁽¹⁾, ki vzpostavlja skupni okvir za napotitev uradnikov za zvezo za priseljevanje v tretjih državah, Uredbe (ES) št. 562/2006, ki določa sklop skupnih ukrepov glede nadzora zunanjih mej, in Sklepa Sveta 2009/371/PNZ ⁽²⁾, ki Europolu daje specifične naloge, povezane z izmenjavo informacij, vključno s preprečevanjem nedovoljenih migracij.

- (11) S Sklepom Izvršnega odbora SCH/Com-ex (98) 59 Rev. ⁽³⁾ je bil določen sklop smernic za usklajeno napotitev svetovalcev za dokumente v zračnem in pomorskem prometu in pri diplomatsko-konzularnih predstavništvih držav članic, da bi se okrepil boj proti nezakonitemu priseljevanju. Navedeni sklep je zastarel po začetku veljavnosti Uredbe (ES) št. 377/2004, ki določa nova pravila za napotitev uradnikov za zvezo v tretjih državah.
- (12) S Sklepom Izvršnega odbora SCH/Com-ex (99) 7 Rev. 2 ⁽⁴⁾ je bil odobren načrt za medsebojno napotitev uradnikov za zvezo držav članic z namenom svetovanja in pomoči pri izvajanju varnostnih in nadzornih nalog na zunanjih mejah. Navedeni sklep je zastarel po začetku veljavnosti Uredbe (ES) št. 562/2006 in Uredbe (ES) št. 2007/2004, s katerima je bil uveden nov pravni okvir za sodelovanje med državami članicami na področju nadzora na zunanjih mejah, vključno z napotitvijo uradnikov za zvezo.
- (13) Z Uredbo Sveta (ES) št. 189/2008 ⁽⁵⁾ so bile določene specifikacije, relevantne za nekatere teste SIS II, katerih namen je bil dokazati, da lahko centralni SIS II, komunikacijska infrastruktura in interakcije med centralnim SIS II in nacionalnimi sistemi (N.SIS II) delujejo v skladu s tehničnimi in funkcionalnimi zahtevami iz pravnih instrumentov SIS II. Pravni učinek navedene uredbe je prenehal 9. aprila 2013, ko se je začel uporabljati SIS II.
- (14) Zaradi pravne varnosti in jasnosti bi bilo treba navedene zastarele sklepe in uredbo razveljaviti.
- (15) Ker cilja te uredbe, in sicer razveljavitve več zastarelih aktov Unije iz schengenskega pravnega reda, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji (PEU). V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.
- (16) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola št. 22 o stališču Danske, ki je priložen PEU in Pogodbi o delovanju Evropske unije, Danska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja. Ker ta uredba nadgrajuje schengenski pravni red, se Danska v skladu s členom 4 navedenega protokola v šestih mesecih od dne, ko Svet sprejme to uredbo, odloči, ali bo to uredbo prenesla v svoje nacionalno pravo.
- (17) Ta uredba predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda, pri katerem Združeno kraljestvo ne sodeluje v skladu s Sklepom Sveta 2000/365/ES ⁽⁶⁾. Združeno kraljestvo torej ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanj ni zavezujoča in se v njem ne uporablja.
- (18) Ta uredba predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda, pri katerem Irska ne sodeluje v skladu s Sklepom Sveta 2002/192/ES ⁽⁷⁾. Irska torej ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja.
- (19) Ta uredba za Islandijo in Norveško predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Sporazuma med Svetom Evropske unije in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško o pridružitvi obeh k izvajanju, uporabi in

⁽¹⁾ Uredba Sveta (ES) št. 377/2004 z dne 19. februarja 2004 o vzpostavitvi mreže uradnikov za zvezo za priseljevanje (UL L 64, 2.3.2004, str. 1).

⁽²⁾ Sklep Sveta 2009/371/PNZ z dne 6. aprila 2009 o ustanovitvi Evropskega policijskega urada (Europol) (UL L 121, 15.5.2009, str. 37).

⁽³⁾ Sklep Izvršnega odbora z dne 16. decembra 1998 o usklajeni napotitvi svetovalcev za dokumente (SCH/Com-ex (98) 59 Rev.) (UL L 239, 22.9.2000, str. 308).

⁽⁴⁾ Sklep Izvršnega odbora z dne 28. aprila 1999 o uradnikih za zvezo (SCH/Com-ex (99) 7 Rev. 2) (UL L 239, 22.9.2000, str. 411).

⁽⁵⁾ Uredba Sveta (ES) št. 189/2008 z dne 18. februarja 2008 o testih Schengenskega informacijskega sistema druge generacije (SIS II) (UL L 57, 1.3.2008, str. 1).

⁽⁶⁾ Sklep Sveta 2000/365/ES z dne 29. maja 2000 o prošnji Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske za sodelovanje pri izvajanju nekaterih določb schengenskega pravnega reda (UL L 131, 1.6.2000, str. 43).

⁽⁷⁾ Sklep Sveta 2002/192/ES z dne 28. februarja 2002 o prošnji Irske, da sodeluje pri izvajanju nekaterih določb schengenskega pravnega reda (UL L 64, 7.3.2002, str. 20).

razvoju schengenskega pravnega reda ⁽¹⁾, ki spadajo na področje iz člena 1 Sklepa Sveta 1999/437/ES ⁽²⁾.

- (20) Ta uredba za Švico predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Sporazuma med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda ⁽³⁾, ki spadajo na področje iz člena 1 Sklepa 1999/437/ES v povezavi s členom 3 sklepov Sveta 2008/146/ES ⁽⁴⁾ in 2008/149/PNZ ⁽⁵⁾.
- (21) Ta uredba za Lihtenštajn predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Protokola, podpisanega med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo, Švicarsko konfederacijo in Kneževino Lihtenštajn o pristopu Kneževine Lihtenštajn k Sporazumu med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda ⁽⁶⁾, ki spadajo na področje iz člena 1 Sklepa 1999/437/ES v povezavi s členom 3 sklepov Sveta 2011/349/EU ⁽⁷⁾ in 2011/350/EU ⁽⁸⁾ –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Razveljavitev zastarelih aktov

Razveljavijo se naslednji akti:

- Sklep SCH/Com-ex (95) PV 1 Rev. (vizumska politika),
- Sklep SCH/Com-ex (95) 21 (izmenjava statističnih informacij),
- Sklep SCH/Com-ex (96) 13 Rev. 1 (izdajanje schengenskih vizumov),
- Sklep SCH/Com-ex (97) 39 Rev. (dokazi v okviru sporazumov o ponovnem sprejemu),
- Sklep SCH/Com-ex (98) 1 Rev. 2 (delovna skupina),
- Sklep SCH/Com-ex (98) 18 Rev. (težave pri pridobivanju prepustnic),
- Sklep SCH/Com-ex (98) 21 (žigosanje potnih listov),
- Sklep SCH/Com-ex (98) 37 def. 2 (boj proti ilegalnim migracijam),

⁽¹⁾ UL L 176, 10.7.1999, str. 36.

⁽²⁾ Sklep Sveta 1999/437/ES z dne 17. maja 1999 o nekaterih izvedbenih predpisih za uporabo Sporazuma, sklenjenega med Svetom Evropske unije in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško, v zvezi s pridružitvijo teh dveh držav k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda (UL L 176, 10.7.1999, str. 31).

⁽³⁾ UL L 53, 27.2.2008, str. 52.

⁽⁴⁾ Sklep Sveta 2008/146/ES z dne 28. januarja 2008 o sklenitvi Sporazuma med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda v imenu Evropske skupnosti (UL L 53, 27.2.2008, str. 1).

⁽⁵⁾ Sklep Sveta 2008/149/PNZ z dne 28. januarja 2008 o sklenitvi Sporazuma med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda v imenu Evropske unije (UL L 53, 27.2.2008, str. 50).

⁽⁶⁾ UL L 160, 18.6.2011, str. 21.

⁽⁷⁾ Sklep Sveta 2011/349/EU z dne 7. marca 2011 o sklenitvi Protokola med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo, Švicarsko konfederacijo in Kneževino Lihtenštajn o pristopu Kneževine Lihtenštajn k Sporazumu med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda, v zvezi zlasti s pravosodnim sodelovanjem v kazenskih zadevah in policijskim sodelovanjem, v imenu Evropske unije (UL L 160, 18.6.2011, str. 1).

⁽⁸⁾ Sklep Sveta 2011/350/EU z dne 7. marca 2011 o sklenitvi Protokola med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo, Švicarsko konfederacijo in Kneževino Lihtenštajn o pristopu Kneževine Lihtenštajn k Sporazumu med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda, v zvezi z odpravo kontrol na notranjih mejah in prostim gibanjem oseb, v imenu Evropske unije (UL L 160, 18.6.2011, str. 19).

- Sklep SCH/C (98) 117 (boj proti ilegalnim migracijam),
- Sklep SCH/Com-ex (98) 59 Rev. (svetovalci za dokumente),
- Sklep SCH/Com-ex (99) 7 Rev. 2 (uradniki za zvezo) in
- Uredba (ES) št. 189/2008 (testi SIS II).

Člen 2

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbama.

V Strasbourg, 20. januarja 2016

Za Evropski parlament

Predsednik

M. SCHULZ

Za Svet

Predsednik

A.G. KOENDERS

UREDBA (EU) 2016/94 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 20. januarja 2016****o razveljavitvi določenih aktov schengenskega pravnega reda s področja policijskega sodelovanja in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 82(1)(d) ter člena 87(2)(a) in (c) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽¹⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Izboljšanje preglednosti prava Unije je bistveni del strategije, ki jo izvajajo institucije Unije za boljšo pripravo zakonodaje. V tej zvezi je primerno, da se akti, ki ne služijo več nobenemu namenu, razveljavijo.
- (2) Več aktov iz schengenskega pravnega reda, sprejetih na področju policijskega sodelovanja in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, zaradi svoje začasne narave ali zato, ker je bila njihova vsebina povzeta v poznejših aktih, ni več relevantnih.
- (3) Namen Sklepa Izvršnega odbora SCH/Com-ex (93) 14 ⁽²⁾ je bil v praksi izboljšati pravosodno sodelovanje pri preprečevanju nedovoljenega prometa s prepovedanimi drogami samo v primerih, ko je država članica zavrnila sodelovanje. Navedeni sklep je zastarel z začetkom veljavnosti Konvencije o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami Evropske unije, vzpostavljene z Aktom Sveta 2000/C-197/01 ⁽³⁾, ki omogoča poglobljeno sodelovanje med državami članicami na področju medsebojne pravne pomoči glede vseh kaznivih dejanj in s tem tudi glede prometa s prepovedanimi drogami.
- (4) V Izjavi Izvršnega odbora SCH/Com-ex (97) decl. 13 Rev. 2 ⁽⁴⁾ so bile obravnavane ugrabitve mladoletnikov in nezakonit odvzem mladoletnika osebi, ki ji je bila dodeljena pravica do varstva in vzgoje, s strani enega od staršev. Navedena izjava je zastarela z začetkom veljavnosti Uredbe (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾ ter Izvedbenega sklepa Komisije 2013/115/EU ⁽⁶⁾, v katerih so določena nova pravila o kontroli mladoletnikov, ki prečkajo zunanje meje, in povezanih dejavnostih uradov SIRENE.
- (5) S Sklepom Izvršnega odbora SCH/Com-ex (98) 52 ⁽⁷⁾ je bil sprejet schengenski priročnik o čezmejnem policijskem sodelovanju za pomoč državam članicam pri izvajanju čezmejnih operacij. Navedeni sklep je zastarel, ko je bila vsebina priročnika vključena v posodobljeni katalog priporočil za pravilno uporabo schengenskega pravnega reda in najboljših praks v policijskem sodelovanju, priročnik o čezmejnih operacijah in zbornik za uradnike za zvezo pri organih pregona.

⁽¹⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 24. novembra 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 14. decembra 2015.

⁽²⁾ Sklep Izvršnega odbora z dne 14. decembra 1993 o izboljšanju praktičnega sodelovanja sodstva v boju proti nedovoljenemu prometu s prepovedano drogo (SCH/Com-ex (93) 14) (UL L 239, 22.9.2000, str. 427).

⁽³⁾ Akt Sveta z dne 29. maja 2000 o ustanovitvi Konvencije o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami Evropske unije, v skladu s členom 34 Pogodbe o Evropski uniji (UL C 197, 12.7.2000, str. 1).

⁽⁴⁾ Izjava Izvršnega odbora z dne 9. februarja 1998 o ugrabitvah mladoletnikov (SCH/Com-ex (97) decl. 13 Rev. 2) (UL L 239, 22.9.2000, str. 436).

⁽⁵⁾ Uredba (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o Zakoniku Skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah) (UL L 105, 13.4.2006, str. 1).

⁽⁶⁾ Izvedbeni sklep Komisije 2013/115/EU z dne 26. februarja 2013 o Priročniku SIRENE in drugih izvedbenih ukrepih za drugo generacijo schengenskega informacijskega sistema (SIS II) (UL L 71, 14.3.2013, str. 1).

⁽⁷⁾ Sklep Izvršnega odbora z dne 16. decembra 1998 o Priročniku o čezmejnem policijskem sodelovanju (SCH/Com-ex (98) 52) (UL L 239, 22.9.2000, str. 408).

- (6) S Sklepom Izvršnega odbora SCH/Com-ex (99) 11 Rev. 2 ⁽¹⁾ je bil sprejet Sporazum o sodelovanju v postopkih glede prometnih prekrškov. Navedeni sporazum je bil sklenjen med določenimi državami članicami in tudi z dvema tretjima državama (Islandijo in Norveško). Zato ni del schengenskega pravnega reda. Poleg tega ni nikoli začel veljati, nobena država članica pa tudi ni dala izjave v skladu s členom 20(3) navedenega sporazuma glede uporabe sporazuma med tistimi državami članicami, ki so ga ratificirale. Zato navedeni sklep ni več relevanten in bi ga bilo treba razveljaviti.
- (7) V Sklepu Sveta 2008/173/PNZ ⁽²⁾ so bili podrobno določeni obseg, organizacija, usklajevanje in postopki potrjevanja za nekatere teste, ki so namenjeni oceni, ali je schengenski informacijski sistem II (SIS II) skladen s tehničnimi in funkcionalnimi zahtevami, kakor so določene v pravnih instrumentih o SIS II. Pravni učinek navedenega sklepa je prenehal 9. aprila 2013, ko je SIS II začel delovati.
- (8) Zaradi pravne varnosti in jasnosti bi bilo treba zastarele sklepe in izjavo razveljaviti.
- (9) Ker cilja te uredbe, in sicer razveljavitve več zastarelih aktov Unije s področja policijskega sodelovanja in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, ki sodijo v schengenski pravni red, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji (PEU). V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.
- (10) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola št. 22 o stališču Danske, ki je priložen PEU in Pogodbi o delovanju Evropske unije (PDEU), Danska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja. Ker ta uredba nadgrajuje schengenski pravni red, se Danska v skladu s členom 4 navedenega protokola v šestih mesecih od dne, ko Svet sprejme to uredbo, odloči, ali bo to uredbo prenesla v svoje nacionalno pravo.
- (11) Ta uredba predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda, pri katerem Irska sodeluje v skladu s členom 5(1) Protokola št. 19 o schengenskem pravem redu, vključenem v okvir Evropske unije, ki je priložen PEU in PDEU, in členom 6(2) Sklepa Sveta 2002/192/ES ⁽³⁾.
- (12) Po uradnem obvestilu, ki ga je Združeno kraljestvo poslalo 24. julija 2013 v skladu s prvim stavkom prvega pododstavka člena 10(4) Protokola št. 36 o prehodni ureditvi, so se zgoraj navedeni zastareli sklepi in izjava prenehali uporabljati za Združeno kraljestvo s 1. decembrom 2014 na podlagi drugega stavka prvega pododstavka člena 10(4) navedenega protokola. Združeno kraljestvo zato ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanj ni zavezujoča in se v njem ne uporablja.
- (13) Ta uredba za Islandijo in Norveško predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Sporazuma med Svetom Evropske unije in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško o pridružitvi obeh k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda ⁽⁴⁾, ki spadajo na področje iz člena 1 Sklepa Sveta 1999/437/ES ⁽⁵⁾.
- (14) Ta uredba za Švico predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Sporazuma med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda ⁽⁶⁾, ki spadajo na področje iz člena 1 Sklepa 1999/437/ES v povezavi s členom 3 Sklepa Sveta 2008/149/PNZ ⁽⁷⁾.

⁽¹⁾ Sklep Izvršnega odbora z dne 28. aprila 1999 o Sporazumu o sodelovanju v postopkih glede prometnih prekrškov (SCH/Com-ex (99) 11 Rev. 2) (UL L 239, 22.9.2000, str. 428).

⁽²⁾ Sklep Sveta 2008/173/PNZ z dne 18. februarja 2008 o testih schengenskega informacijskega sistema druge generacije (SIS II) (UL L 57, 1.3.2008, str. 14).

⁽³⁾ Sklep Sveta 2002/192/ES z dne 28. februarja 2002 o prošnji Irske, da sodeluje pri izvajanju nekaterih določb schengenskega pravnega reda (UL L 64, 7.3.2002, str. 20).

⁽⁴⁾ UL L 176, 10.7.1999, str. 36.

⁽⁵⁾ Sklep Sveta 1999/437/ES z dne 17. maja 1999 o nekaterih izvedbenih predpisih za uporabo Sporazuma, sklenjenega med Svetom Evropske unije in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško, v zvezi s pridružitvijo teh dveh držav k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda (UL L 176, 10.7.1999, str. 31).

⁽⁶⁾ UL L 53, 27.2.2008, str. 52.

⁽⁷⁾ Sklep Sveta 2008/149/PNZ z dne 28. januarja 2008 o sklenitvi Sporazuma med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda v imenu Evropske unije (UL L 53, 27.2.2008, str. 50).

- (15) Ta uredba za Lihtenštajn predstavlja razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Protokola, podpisanega med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo, Švicarsko konfederacijo in Kneževino Lihtenštajn o pristopu Kneževine Lihtenštajn k Sporazumu med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda ⁽¹⁾, ki spadajo na področje iz člena 1 Sklepa 1999/437/ES v povezavi s členom 3 Sklepa Sveta 2011/349/EU ⁽²⁾ –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Razveljavitev zastarelih aktov

Razveljavijo se naslednji akti:

- Sklep SCH/Com-ex (93) 14 (boj proti nedovoljenemu prometu s prepovedano drogo),
- Izjava SCH/Com-ex (97) decl. 13 Rev. 2 (ugrabitve mladoletnikov),
- Sklep Sch/Com-ex (98) 52 (policijski priročnik),
- Sklep SCH/Com-ex (99) 11 Rev. 2 (prometni prekrški) in
- Sklep 2008/173/PNZ (testi SIS II).

Člen 2

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbama.

V Strasbourg, 20. januarja 2016

Za Evropski parlament

Predsednik

M. SCHULZ

Za Svet

Predsednik

A.G. KOENDERS

⁽¹⁾ UL L 160, 18.6.2011, str. 3.

⁽²⁾ Sklep Sveta 2011/349/EU z dne 7. marca 2011 o sklenitvi Protokola med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo, Švicarsko konfederacijo in Kneževino Lihtenštajn o pristopu Kneževine Lihtenštajn k Sporazumu med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda, v zvezi zlasti s pravosodnim sodelovanjem v kazenskih zadevah in policijskim sodelovanjem, v imenu Evropske unije (UL L 160, 18.6.2011, str. 1).

UREDBA (EU) 2016/95 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 20. januarja 2016****o razveljavitvi določenih aktov s področja policijskega sodelovanja in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije ter zlasti člena 82(1), člena 83(1), člena 87(2) in člena 88(2) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽¹⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Izboljšanje preglednosti prava Unije je bistveni del strategije, ki jo izvajajo institucije Unije za boljšo pripravo zakonodaje. V tej zvezi je primerno, da se akti, ki ne služijo več nobenemu namenu, razveljavijo.
- (2) Več aktov, sprejetih na področju policijskega sodelovanja in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, je zastarelih, ker je bila njihova vsebina povzeta v poznejših aktih.
- (3) V Skupnem ukrepu Sveta 96/610/PNZ ⁽²⁾ je bil sestavljen seznam posebnih pristojnosti, veščin in strokovnega znanja na področju boja proti terorizmu, da bi bilo navedeno lažje in hitreje na voljo agencijam v vseh državah članicah. Navedeni skupni ukrep je zastarel po začetku veljavnosti Sklepa Sveta 2009/371/PNZ ⁽³⁾, ki Europolu daje nalogo, da podpira in krepi vzajemno sodelovanje med organi kazenskega pregona držav članic pri preprečevanju in zatiranju terorizma in drugih oblik hudih kaznivih dejanj, in Sklepa Sveta 2008/615/PNZ ⁽⁴⁾, ki je uvedel nov okvir za čezmejno sodelovanje na področju boja proti terorizmu.
- (4) V Skupnem ukrepu Sveta 96/699/PNZ ⁽⁵⁾ je bila Europolova enota za droge določena kot organ, ki mu je treba pošiljati podatke držav članic v zvezi s kemičnim profiliranjem drog. Navedeni skupni ukrep je zastarel po začetku veljavnosti Sklepa 2009/371/PNZ.
- (5) Namen Skupnega ukrepa Sveta 96/747/PNZ ⁽⁶⁾ je bilo tesnejše sodelovanje med organi pregona držav članic s sestavo seznama specializiranih pristojnosti, spretnosti in strokovnega znanja. Navedeni skupni ukrep je zastarel po začetku veljavnosti Sklepa 2009/371/PNZ, ki Europolu daje nalogo, da razvija strokovno znanje pristojnih organov v državah članicah o preiskovalnih postopkih in jim svetuje pri preiskavah.

⁽¹⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 24. novembra 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 14. decembra 2015.

⁽²⁾ Skupni ukrep 96/610/PNZ z dne 15. oktobra 1996 o izdelavi in vodenju seznama posebnih pristojnosti, spretnosti in strokovnega znanja na področju boja proti terorizmu za lažje proti-teroristično sodelovanje med državami članicami Evropske unije, ki ga je sprejel Svet na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji (UL L 273, 25.10.1996, str. 1).

⁽³⁾ Sklep Sveta 2009/371/PNZ z dne 6. aprila 2009 o ustanovitvi Evropskega policijskega urada (Europol) (UL L 121, 15.5.2009, str. 37).

⁽⁴⁾ Sklep Sveta 2008/615/PNZ z dne 23. junija 2008 o poglobitvi čezmejnega sodelovanja, zlasti na področju boja proti terorizmu in čezmejnemu kriminalu (UL L 210, 6.8.2008, str. 1).

⁽⁵⁾ Skupni ukrep 96/699/PNZ z dne 29. novembra 1996 Sveta na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji o izmenjavi informacij o kemičnem profiliranju drog za omogočanje boljšega sodelovanja med državami članicami v boju proti nedovoljenemu prometu s prepovedanimi drogami (UL L 322, 12.12.1996, str. 5).

⁽⁶⁾ Skupni ukrep 96/747/PNZ z dne 29. novembra 1996 o izdelavi in vodenju seznama posebnih pristojnosti, spretnosti in strokovnega znanja na področju boja proti mednarodnemu organiziranemu kriminalu za lažje sodelovanje organov odkrivanja in pregona držav članic Evropske unije, ki ga je sprejel Svet na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji (UL L 342, 31.12.1996, str. 2).

- (6) Namen Skupnega ukrepa Sveta 96/750/PNZ ⁽¹⁾ je bil okrepiti sodelovanje ustreznih organov držav članic pri preprečevanju odvisnosti od prepovedanih drog ter pozvati države članice, naj približajo svoje zakonodaje in tako zagotovijo njihovo medsebojno združljivost, kolikor je to potrebno za preprečevanje prometa s prepovedanimi drogami in boj proti njemu v Uniji. Navedeni skupni ukrep je zastarel po začetku veljavnosti Konvencije o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami Evropske unije, vzpostavljene z Aktom Sveta 2000/C-197/01 ⁽²⁾, in Okvirnega sklepa Sveta 2004/757/PNZ ⁽³⁾.
- (7) Skupni ukrep Sveta 97/339/PNZ ⁽⁴⁾ je omogočil sodelovanje in predpisano izmenjavo informacij med državami članicami glede množičnih prireditev, ki se jih udeleži veliko število ljudi iz več kot ene države članice, da bi se vzdrževal javni red in mir, zaščitili ljudje in njihova lastnina ter preprečila kazniva dejanja. Navedeni skupni ukrep je zastarel po začetku veljavnosti sklepov Sveta 2008/615/PNZ, 2002/348/PNZ ⁽⁵⁾ in 2007/412/PNZ ⁽⁶⁾, s katerimi so bila določena nova pravila o izmenjavi podatkov neosebne in osebne narave ter druge oblike sodelovanja za vzdrževanje javnega reda in varnosti med pomembnimi dogodki.
- (8) Namen Skupnega ukrepa Sveta 97/372/PNZ ⁽⁷⁾ je bila intenzivnejša izmenjava informacij in obveščevalnih podatkov med carinskimi organi in drugimi organi kazenskega pregona, zlasti na področju prepovedanih drog. Navedeni skupni ukrep je zastarel po začetku veljavnosti Akta Sveta 98/C-24/01 ⁽⁸⁾ o pripravi Konvencije o medsebojni pomoči in sodelovanju med carinskimi upravami, na podlagi katerega so bila uvedena podrobnejša pravila o medsebojni pomoči in sodelovanju med državami članicami za preprečevanje in odkrivanje kršitev nacionalnih carinskih predpisov, Sklepa Sveta 2009/917/PNZ ⁽⁹⁾, na podlagi katerega se je povečala učinkovitost postopkov sodelovanja in nadzornih postopkov carinskih organov z vzpostavitvijo carinskega informacijskega sistema, ter Sklepa 2009/371/PNZ, ki Europolu dodeljuje naloge podpore carinskemu sodelovanju.
- (9) Konvencijo z dne 17. junija 1998 o prepovedi vožnje, ki je bila pripravljena z Aktom Sveta 98/C-216/01 ⁽¹⁰⁾, je ratificiralo le sedem držav članic in ni nikoli začela veljati. Poleg tega sta od teh sedmih držav članic samo Irska in Združeno kraljestvo dali izjavo v skladu s členom 15(4) navedene konvencije, ki je omogočila, da se konvencija uporablja med njima pred začetkom njene veljavnosti v vseh državah članicah. Kljub temu sta se po uradnem obvestilu Združenega kraljestva 24. julija 2013 v skladu s prvim stavkom prvega pododstavka člena 10(4) Protokola št. 36 o prehodni ureditvi navedeni akt Sveta in navedena konvencija prenehala uporabljati za Združeno kraljestvo s 1. decembrom 2014 na podlagi drugega stavka prvega pododstavka člena 10(4) navedenega protokola. Ker se navedena instrumenta ne uporabljata več med nobenimi državami članicami, sta izgubila pomen v pravnem redu Unije in bi ju bilo treba razveljaviti.

⁽¹⁾ Skupni ukrep 96/750/PNZ z dne 17. decembra 1996 Sveta na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji o približevanju zakonodaj in postopkov držav članic Evropske unije v boju proti odvisnosti od prepovedanih drog ter o preprečevanju prometa s prepovedanimi drogami in o boju proti njemu (UL L 342, 31.12.1996, str. 6).

⁽²⁾ Akt Sveta 2000/C-197/01 z dne 29. maja 2000 o ustanovitvi Konvencije o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami Evropske unije, v skladu s členom 34 Pogodbe o Evropski uniji (UL C 197, 12.7.2000, str. 1).

⁽³⁾ Okvirni sklep Sveta 2004/757/PNZ z dne 25. oktobra 2004 o opredelitvi minimalnih določb glede elementov kaznivih dejanj in kazni na področju nedovoljenega prometa s prepovedanimi drogami (UL L 335, 11.11.2004, str. 8).

⁽⁴⁾ Skupni ukrep 97/339/PNZ z dne 26. maja 1997 o sodelovanju na področju javnega reda in miru ter varnosti, ki ga je sprejel Svet na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji (UL L 147, 5.6.1997, str. 1).

⁽⁵⁾ Sklep Sveta 2002/348/PNZ z dne 25. aprila 2002 o varnosti na nogometnih tekmah mednarodnega značaja (UL L 121, 8.5.2002, str. 1).

⁽⁶⁾ Sklep Sveta 2007/412/PNZ z dne 12. junija 2007 o spremembi Sklepa 2002/348/PNZ o varnosti na nogometnih tekmah mednarodnega značaja (UL L 155, 15.6.2007, str. 76).

⁽⁷⁾ Skupni ukrep 97/372/PNZ z dne 9. junija 1997 Sveta na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji o izpopolnitvi meril ciljno usmerjene kontrole, metode izbiranja itd. in o zbiranju carinskih in policijskih podatkov (UL L 159, 17.6.1997, str. 1).

⁽⁸⁾ Akt Sveta 98/C-24/01 z dne 18. decembra 1997 na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji o pripravi Konvencije o medsebojni pomoči in sodelovanju med carinskimi upravami (UL C 24, 23.1.1998, str. 1).

⁽⁹⁾ Sklep Sveta 2009/917/PNZ z dne 30. novembra 2009 o uporabi informacijske tehnologije za carinske namene (UL L 323, 10.12.2009, str. 20).

⁽¹⁰⁾ Akt Sveta 98/C-216/01 z dne 17. junija 1998 o pripravi Konvencije o prepovedi vožnje (UL C 216, 10.7.1998, str. 1).

- (10) S Skupnim ukrepom Sveta 98/427/PNZ⁽¹⁾ je bil vzpostavljen sistem za izmenjavo dobrih praks med državami članicami pri izvrševanju prošelj za pravno pomoč v kazenskih zadevah. Navedeni skupni ukrep je zastarel po začetku veljavnosti Konvencije o medsebojni pravni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami.
- (11) Okvirni sklep Sveta 2008/978/PNZ⁽²⁾ o evropskem dokaznem nalogu (EDN) je nadomestila Direktiva 2014/41/EU Evropskega parlamenta in Sveta⁽³⁾ o evropskem preiskovalnem nalogu (EPN), saj je bilo področje uporabe EDN preveč omejeno. Ker se bo EPN uporabljal med 26 državami članicami, EDN pa se bo še naprej uporabljal zgolj med dvema državama članicama, ki ne sodelujeta pri EPN, EDN tako ni več uporaben kot instrument sodelovanja v kazenskih zadevah in bi ga bilo treba razveljaviti.
- (12) Zaradi pravne varnosti in jasnosti bi bilo treba navedene zastarele skupne ukrepe, navedeno konvencijo, navedeni akt Sveta in navedeni okvirni sklep razveljaviti.
- (13) Čeprav je v členu 83(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) določeno sprejetje direktiv, je izbira uredbe kot instrumenta za razveljavitev Skupnega ukrepa 96/750/PNZ in Okvirnega sklepa 2008/978/PNZ ustrezna, ker v tej uredbi niso določena minimalna pravila glede opredelitve kaznivih dejanj in sankcij, ampak le razveljavlja zastarele akte, ne da bi jih nadomestila z novimi.
- (14) Ker cilja te uredbe, in sicer razveljavitve številnih zastarelih aktov Unije s področja policijskega sodelovanja in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji (PEU). V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.
- (15) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola št. 22 o stališču Danske, ki je priložen PEU in PDEU, Danska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja.
- (16) V skladu s členom 3 in členom 4a(1) Protokola št. 21 o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen PEU in PDEU, je Irska podala uradno obvestilo, da želi sodelovati pri sprejetju in uporabi te uredbe.
- (17) Potem ko je Združeno kraljestvo 24. julija 2013 predložilo uradno obvestilo v skladu s prvim stavkom prvega pododstavka člena 10(4) Protokola (št. 36) o prehodni ureditvi, so se skupni ukrepi 96/610/PNZ, 96/699/PNZ, 96/747/PNZ, 96/750/PNZ, 97/339/PNZ, 97/372/PNZ in 98/427/PNZ ter Akt Sveta 98/C-216/01 prenehali uporabljati za Združeno kraljestvo s 1. decembrom 2014 na podlagi drugega stavka prvega pododstavka člena 10(4) navedenega protokola. Združeno kraljestvo zato ne sodeluje pri sprejetju te uredbe v zvezi z navedenimi pravnimi akti, ki zato zanj ni zavezujoča in se v njem ne uporablja. Vendar pa se je v skladu s tretjim stavkom prvega pododstavka člena 10(4) navedenega protokola za Združeno kraljestvo še naprej uporabljal Okvirni sklep 2008/978/PNZ, kakor je bil nadomeščen z Direktivo 2014/41/EU. V skladu s členom 3 in členom 4a(1) Protokola (št. 21) o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, priloženega PEU in PDEU, je Združeno kraljestvo predložilo uradno obvestilo, da želi sodelovati pri sprejetju in uporabi te uredbe –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Razveljavitev zastarelih aktov

Razveljavijo se naslednji akti:

— Skupni ukrep 96/610/PNZ (seznam pristojnosti na področju boja proti terorizmu),

⁽¹⁾ Skupni ukrep 98/427/PNZ z dne 29. junija 1998 Sveta na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji o primernih postopkih pri vzajemni pravni pomoči v kazenskih zadevah (UL L 191, 7.7.1998, str. 1).

⁽²⁾ Okvirni sklep Sveta 2008/978/PNZ z dne 18. decembra 2008 o evropskem dokaznem nalogu za namene pridobitve predmetov, dokumentov in podatkov za uporabo v kazenskih postopkih (UL L 350, 30.12.2008, str. 72).

⁽³⁾ Direktiva 2014/41/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. aprila 2014 o evropskem preiskovalnem nalogu v kazenskih zadevah (UL L 130, 1.5.2014, str. 1).

- Skupni ukrep 96/699/PNZ (kemično profiliranje drog),
- Skupni ukrep 96/747/PNZ (seznam pristojnosti na področju boja proti organiziranemu kriminalu),
- Skupni ukrep 96/750/PNZ (boj proti odvisnosti od prepovedanih drog in prometu z njimi),
- Skupni ukrep 97/339/PNZ (sodelovanje na področju javnega reda in miru ter varnosti),
- Skupni ukrep 97/372/PNZ (sodelovanje med carinskimi organi),
- Akt Sveta 98/C-216/01 in Konvencija z dne 17. junija 1998 (prepoved vožnje),
- Skupni ukrep 98/427/PNZ (primerni postopki pri vzajemni pravni pomoči v kazenskih zadevah) in
- Okvirni sklep 2008/978/PNZ (evropski dokazni nalog).

Člen 2

Prehodna določba

Vse evropske dokazne naloge, izvršene na podlagi Okvirnega sklepa 2008/978/PNZ, še naprej ureja navedeni okvirni sklep do pravnomočnega zaključka zadevnih kazenskih postopkov.

Člen 3

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbama.

V Strasbourgu, 20. januarja 2016

Za Evropski parlament

Predsednik

M. SCHULZ

Za Svet

Predsednik

A.G. KOENDERS

UREDBA (EU) 2016/96 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 20. januarja 2016****o spremembi Uredbe (EU) št. 1236/2010 o sistemu nadzora in izvrševanja, ki se uporablja na območju Konvencije o prihodnjem večstranskem sodelovanju v ribištvu severovzhodnega Atlantika**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 43(2) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽²⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Z Uredbo (EU) št. 1236/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾ se v pravu Unije izvajajo določbe iz sistema nadzora in izvrševanja (v nadaljnjem besedilu: sistem), vzpostavljenega s priporočilom, ki ga je Komisija za ribištvo severovzhodnega Atlantika (NEAFC) sprejela na letnem zasedanju 15. novembra 2006 in ga nato na svojih letnih zasedanjih novembra 2007, novembra 2008 in novembra 2009 spremenila z več priporočili.
- (2) Na svojem letnem zasedanju novembra 2012 je NEAFC sprejela priporočilo 15:2013 o spremembi člena 13 sistema v zvezi s sporočanjem pretovarjanj in pristanišča iztovarjanja. Na svojem naslednjem letnem zasedanju novembra 2013 je NEAFC sprejela priporočilo 9:2014 o spremembi členov 1, 20 do 25 in 28 sistema, ki se nanašajo na opredelitve, številne določbe o pomorskem državnem nadzoru tujih ribiških plovil oziroma postopke za ugotavljanje kršitev. Na svojem letnem zasedanju novembra 2014 je NEAFC sprejela priporočilo 12:2015 o spremembi priporočila 9:2014 v zvezi s členoma 22 in 23 sistema o pomorskem državnem nadzoru tujih ribiških plovil.
- (3) Na podlagi členov 12 in 15 Konvencije o prihodnjem večstranskem sodelovanju ribištva severovzhodnega Atlantika, odobrene s Sklepom Sveta 81/608/EGS ⁽⁴⁾, je priporočilo 15:2013 začelo veljati 8. februarja 2013.
- (4) Priporočilo 9:2014, kakor je bilo spremenjeno s priporočilom 12:2015, je začelo veljati 1. julija 2015. Ker je priporočilo 9:2014 postalo zavezujoče za pogodbenice na ta dan, je primerno, da se dan začetka uporabe nekaterih določb te uredbe uskladi z dnem začetka uporabe navedenega priporočila.
- (5) Navedeni priporočili je treba izvajati v pravu Unije. Uredbo (EU) št. 1236/2010 bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

⁽¹⁾ UL C 332, 8.10.2015, str. 81.

⁽²⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 15. decembra 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 15. januarja 2016.

⁽³⁾ Uredba (EU) št. 1236/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. decembra 2010 o sistemu nadzora in izvrševanja, ki se uporablja na območju Konvencije o prihodnjem večstranskem sodelovanju v ribištvu severovzhodnega Atlantika in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 2791/1999 (UL L 348, 31.12.2010, str. 17).

⁽⁴⁾ Sklep Sveta 81/608/EGS z dne 13. julija 1981 o sklenitvi Konvencije o prihodnjem večstranskem sodelovanju ribištva severovzhodnega Atlantika (UL L 227, 12.8.1981, str. 21).

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Uredba (EU) št. 1236/2010 se spremeni:

(1) člen 3 se spremeni:

(a) točka 6 se nadomesti z naslednjim:

„6. ‚ribolovne dejavnosti‘ so ribolov, vključno s skupnimi ribolovnimi dejavnostmi, predelovanje rib, pretovarjanje ali iztovarjanje ribolovnih virov ali ribiških proizvodov in katera koli druga gospodarska dejavnost, povezana s pripravami na ribolov ali z ribolovom, vključno s pakiranjem, prevozom, oskrbo z gorivom ali obnovitvijo zalog;“;

(b) točka 10 se nadomesti z naslednjim:

„10. ‚plovilo ne-pogodbenice‘ je vsako plovilo, ki se ukvarja z ribolovnimi dejavnostmi in ne pluje pod zastavo pogodbenice, vključno s plovili, za katera obstaja utemeljen sum, da so brez državne pripadnosti;“;

(c) točka 13 se nadomesti z naslednjim:

„13. ‚pristanišče‘ je kateri koli kraj na obali, ki se uporablja za iztovarjanje ali za opravljanje storitev v zvezi z ali v podporo ribolovnim dejavnostim ali kraj na ali v bližini obale, ki ga je pogodbenica določila za pretovarjanje ribolovnih virov;“;

(2) v točki (d) člena 9(1) se zadnji stavek nadomesti z naslednjim:

„Brez poseganja v poglavje IV in vsaj 24 ur pred vsakim iztovarjanjem plovilo prejema poročila o skupnem ulovu na krovu, skupni iztovorjeni teži, imenu pristanišča ter predvidenem datumu in času iztovarjanja ne glede to, ali bo iztovarjanje potekalo v pristanišču znotraj ali zunaj območja Konvencije.“;

(3) naslov poglavja IV se nadomesti z naslednjim:

„**POMORSKI DRŽAVNI NADZOR RIB, KI SO JIH ULOVILA PLOVILA, KI PLUJEJO POD ZASTAVO DRUGE POGODBENICE**“;

(4) člen 22 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 22

Področje uporabe

Brez poseganja v Uredbo (ES) št. 1224/2009 in Uredbo Sveta (ES) št. 1005/2008 (*) se določbe iz tega poglavja o rabi pristanišč držav članic uporabljajo za ribiška plovila, ki na krovu prevažajo ribolovne vire, ki niso bili predhodno iztovorjeni ali pretovorjeni v pristanišču, na območju Konvencije pa so jih ulovila ribiška plovila, ki plujejo pod zastavo druge pogodbenice.

(5) člen 23 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 23

Določena pristanišča

Države članice določijo pristanišča, kjer je dovoljeno iztovarjanje ali pretovarjanje ribolovnih virov, ki so jih na območju Konvencije ulovila ribiška plovila, ki plujejo pod zastavo druge pogodbenice, ali kjer je dovoljeno zagotavljanje pristaniških storitev za taka plovila, in o tem uradno obvestijo Komisijo. Komisija uradno obvesti sekretarja NEAFC o teh krajih in spremembah v seznamu določenih pristanišč najmanj petnajst dni pred začetkom veljavnosti spremembe.

Iztovarjanja in pretovarjanja rib, ki so jih ribiška plovila, ki plujejo pod zastavo druge pogodbenice, ulovila na območju Konvencije, in zagotavljanje pristaniških storitev za taka plovila, so dovoljena le v določenih pristaniščih.“;

(*) Uredba Sveta (ES) št. 1005/2008 z dne 29. septembra 2008 o vzpostavitvi sistema Skupnosti za preprečevanje nezakonitega, neprijavljenega in nereguliranega ribolova, za odvrčanje od njega ter za njegovo odpravljanje in o spremembi uredb (EGS) št. 2847/93, (ES) št. 1936/2001 in (ES) št. 601/2004 ter o razveljavitvi uredb (ES) št. 1093/94 in (ES) št. 1447/1999 (UL L 286, 29.10.2008, str. 1).“;

(6) člen 24 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. V skladu s členom 6 Uredbe (ES) št. 1005/2008 kapitan ribiškega plovila ali njegov zastopnik, ki prevažata ribe iz člena 22 te uredbe in se namerava zadržati v pristanišču, o nameravani uporabi pristanišča najpozneje tri delovne dni pred predvidenim časom prihoda uradno obvesti pristojne organe države članice pristanišča.

Vendar lahko država članica določi drug rok za uradno obveščanje, pri čemer upošteva zlasti vrsto predelave ujetih rib ali razdaljo med ribolovnimi območji in svojimi pristanišči. V takem primeru država članica o tem nemudoma obvesti Komisijo ali telo, ki ga Komisija imenuje, in sekretarja NEAFC.“;

(b) v odstavku 2 se prvi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„2. Predhodno uradno obvestilo iz odstavka 1 lahko pošiljatelj prekliče tako, da vsaj 24 ur pred sporočenim predvidenim časom prihoda v pristanišče o tem uradno obvesti pristojne organe pristanišča, ki ga želi uporabiti kapitan.“;

(7) člen 25 se spremeni:

(a) naslov se nadomesti z naslednjim:

„Dovoljenje za iztovarjanje ali pretovarjanje in drugo uporabo pristanišč“;

(b) v odstavku 1 se uvodni del nadomesti z naslednjim:

„1. Na podlagi uradnega obvestila, poslanega v skladu s členom 24, država zastave ribiškega plovila, ki namerava iztovarjati ali pretovarjati, ali če je ribiško plovilo pričelo z dejavnostmi pretovarjanja zunaj voda Unije, država zastave ali države plovil dajalcev z izpolnitvijo predhodnega uradnega obvestila iz člena 24 potrjujejo, da:“;

(c) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. Dejavnosti iztovarjanja ali pretovarjanja se lahko začnejo šele po tem, ko so dovoljenje izdali pristojni organi države članice pristanišča tako, da so ustrezno izpolnili predhodno uradno obvestilo iz člena 24. Tako dovoljenje se dodeli le, če je bila prejeta potrditev države zastave iz odstavka 1.“;

(d) vstavi se naslednji odstavek:

„3a. Za iztovarjanje, pretovarjanje in drugo uporabo pristanišč se dovoljenje ne izda, če država članica pristanišča dobi jasne dokaze, da je bil ulov na krovu vzet v nasprotju z veljavnimi zahtevami pogodbenice v zvezi z območji, ki so pod njeno nacionalno sodno pristojnostjo.“;

(e) odstavek 4 se nadomesti z naslednjim:

„4. Pristojni organi države članice pristanišča o svoji odločitvi glede dovoljenja za iztovarjanje, pretovarjanje in drugo uporabo pristanišč nemudoma uradno obvestijo kapitana plovila ali njegovega zastopnika in državo zastave plovila tako, da ustrezno izpolnijo predhodno uradno obvestilo iz člena 24 in o tem obvestijo sekretarja NEAFC.“;

(8) člen 26 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Vsaka država članica v vsakem letu poročanja izvede inšpekcijske preglede vsaj 5 % iztovarjanj ali pretovarjanj svežih rib in vsaj 7,5 % zamrznjenih rib v svojih pristaniščih na podlagi obvladovanja tveganja, ki upošteva splošne smernice iz Priloge II.“;

(b) vstavi se naslednji odstavek:

„1a. Inšpekcijski pregledi se opravljajo pošteno, pregledno in na nediskriminatoren način ter ne pomenijo nadlegovanja nobenega plovila.“;

(c) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. Inšpektorji pregledajo vse ustrezne površine plovila, da se potrdi ravnanje v skladu z ustreznimi ukrepi za ohranjanje in upravljanje. Inšpekcijski pregledi se opravijo v skladu s postopki iz Priloge III.“;

(d) vstavi se naslednji odstavek:

„2a. Vsaka država članica si po najboljših močeh prizadeva za olajševanje komunikacije s kapitanom ali višjimi člani posadke plovila, vključno tako, da – kadar je potrebno in mogoče – zagotovi, da inšpektorja spremlja tolmač.“;

(e) vstavi se naslednji odstavek:

„3a. Nacionalni inšpektorji ne posegajo v zmožnost kapitana, da komunicira z organi države zastave.“;

(f) odstavek 4 se nadomesti z naslednjim:

„4. Država članica pristanišča lahko inšpektorje drugih pogodbenic povabi k spremljanju svojih inšpektorjev in opazovanju inšpekcijskega pregleda.“;

(9) v členu 29(2) se doda naslednji stavek:

„Kadar je to primerno, država članica, ki opravlja inšpekcijski pregled, o ugotovitvah tega pregleda obvesti tudi pogodbenico, v katere vodah je prišlo do kršitve, in državo, katere državljan je kapitan plovila.“;

(10) Priloga postane Priloga I;

(11) doda se nova Priloga II, kakor je določeno v Prilogi I k tej uredbi;

(12) doda se nova Priloga III, kakor je določeno v Prilogi II k tej uredbi.

Člen 2

Ta uredba začne veljati tretji dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Vendar se točke 1 in 4 do 12 člena 1 uporabljajo od 1. julija 2015.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourg, 20. januarja 2016

Za Evropski parlament

Predsednik

M. SCHULZ

Za Svet

Predsednik

A.G. KOENDERS

PRILOGA I

Uredbi (EU) št. 1236/2010 se doda naslednja priloga:

„PRILOGA II

**SPLOŠNE SMERNICE ZA OBVLADOVANJE TVEGANJA V ZVEZI Z NADZOROM DRŽAVE
ČLANICE PRISTANIŠČA**

Obvladovanje tveganja pomeni sistematično prepoznavanje tveganj in izvajanje vseh ukrepov, potrebnih za omejitev uresničitve teh tveganj. To vključuje dejavnosti, kot so zbiranje podatkov in informacij, analiziranje in ocenjevanje tveganj, priprava in izvajanje ukrepov ter redno spremljanje in pregledovanje postopka in njegovih izidov.

Vsaka država članica pristanišča na podlagi svoje ocene tveganja opredeli svojo strategijo obvladovanja tveganja, da omogoči skladnost s to uredbo. Ta strategija bi morala vključevati opredelitev, opis in dodelitev ustreznih stroškovno učinkovitih instrumentov za nadzor in sredstev za opravljanje inšpekcijskih pregledov v povezavi z naravo in ocenjeno stopnjo posameznega tveganja ter izpolnjevanje ciljnih referenčnih meril.

Merila za oceno in obvladovanje tveganja so določena za preglede, inšpekcijske preglede in preverjanja, da se omogočijo pravočasne analize tveganja in celovite ocene zadevnih informacij o nadzoru in inšpekcijskih pregledih.

Nadzor in inšpekcijski pregledi posameznih ribiških plovil, skupin ribiških plovil, gospodarskih subjektov in/ali ribolovnih dejavnosti za različne vrste in na različnih delih območja Konvencije se opravijo glede na pripisano stopnjo tveganja, med drugim z uporabo splošnih predpostavk o merilih za stopnjo tveganja v povezavi z nadzorom države članice pristanišča nad iztovarjanjem in pretovarjanjem v pristanišču:

- (a) ulov plovil nepogodbenic;
 - (b) zamrznjen ulov;
 - (c) ulov v velikem obsegu;
 - (d) ulov, predhodno pretovorjen na morju;
 - (e) ulov zunaj voda v pristojnosti pogodbenic, tj. na upravnem območju;
 - (f) ulov znotraj in zunaj območja Konvencije;
 - (g) ulov vrst visoke vrednosti;
 - (h) ulov iz ribolovnih virov, pri katerih obstajajo posebej omejene ribolovne možnosti;
 - (i) število predhodno opravljenih inšpekcijskih pregledov in število ugotovljenih kršitev za plovila in/ali gospodarske subjekte.“.
-

PRILOGA II

Uredbi (EU) št. 1236/2010 se doda naslednja priloga:

„PRILOGA III

INŠPEKCIJSKI POSTOPKI V DRŽAVI ČLANICI PRISTANIŠČA

Nacionalni inšpektorji:

- (a) preverijo, ali so identifikacijska dokumentacija o plovilu na krovu in podatki v zvezi z lastnikom plovila resnični, popolni in pravilni, vključno z ustreznimi kontakti z državo zastave ali mednarodnimi evidencami plovila, če je to potrebno;
- (b) preverijo, ali so zastava in oznake plovila (npr. ime, zunanja registrska številka, identifikacijska številka ladje Mednarodne pomorske organizacije (IMO), mednarodni radijski klicni znak in druge oznake, glavne dimenzije) skladne s podatki iz dokumentacije;
- (c) preverijo, ali so dovoljenja za ribolov in z ribolovom povezane dejavnosti resnična, popolna, pravilna in skladna s podatki, zagotovljenimi v skladu s členom 24;
- (d) pregledajo vso drugo ustrezno dokumentacijo in evidence, shranjene na krovu, vključno s tistimi v elektronski obliki in podatki sistema za spremljanje plovil (VMS) iz države zastave ali ustreznih regionalnih organizacij za upravljanje ribištva. Ustrezna dokumentacija lahko vključuje ladijske dnevnike, dokumente o ulovu, pretovarjanju in trgovini, sezname posadke, načrte in skice natovarjanja, opise skladišč za ribe ter dokumente, ki se zahtevajo v skladu s Konvencijo o mednarodni trgovini z ogroženimi prosto živečimi živalskimi in rastlinskimi vrstami (CITES);
- (e) preverijo vse ustrezno ribolovno orodje na krovu, vključno s kakršnim koli orodjem, ki je spravljeno tako, da ga je težko opaziti, in sorodnimi napravami, ter preverijo, da so v skladu s pogoji iz dovoljenj. Ribolovno orodje se preveri tudi za zagotovitev, da so značilnosti, kot so velikost mrežnega očesa in dvonitnih vrvi, naprave in pritrditve, dimenzije in postavitve mrež, vrš, strgač, velikosti in števila trnkov v skladu z veljavnimi pravili ter da oznake ustrezajo tistim, ki so odobrene plovilu;
- (f) določijo, ali so bile ribe na krovu ulovljene v skladu z veljavnimi dovoljenji;
- (g) spremljajo celotno raztovarjanje ali pretovarjanje in navzkrižno primerjajo količine vrst rib, ki so bile uradno sporočene pred iztovarjanjem, ter količine vrst rib, ki so bile iztovorjene ali pretovorjene;
- (h) pregledajo ribe, vključno z vzorčenjem, da določijo njihovo količino in sestavo. Zato lahko inšpektorji odprejo zabojnike, v katere so bile predpakirane ribe, in prestavijo ulov ali zabojnike, s čimer zagotovijo, da skladišče za ribe ostane v dobrem stanju. Tak pregled lahko vključuje inšpekcijske preglede vrste proizvoda in določitev nominalne teže;
- (i) po končanem iztovarjanju ali pretovarjanju preverijo in zabeležijo količine vrst rib, ki ostanejo na krovu;
- (j) ocenijo, ali obstaja jasen dokaz za prepričanje, da je plovilo sodelovalo pri ribolovu IUU ali z ribolovom povezanih dejavnostih, ki podpirajo ribolov IUU;
- (k) kapitanu plovila zagotovijo poročilo z rezultati inšpekcijskega pregleda, vključno z mogočimi ukrepi, ki bi se lahko sprejeli, da ga inšpektor in kapitan podpišeta. Podpis kapitana na poročilu se uporablja zgolj kot potrditev prejete izjave poročila. Kapitanu se da možnost, da doda kakršen koli komentar ali ugovor zoper poročilo ter da se po potrebi obrne na ustrezne organe države zastave, zlasti če ima kapitan resne težave z razumevanjem vsebine poročila. Kapitanu se zagotovi izvod poročila; ter
- (l) po potrebi in možnosti uredi prevod ustrezne dokumentacije.“

DIREKTIVE

DIREKTIVA (EU) 2016/97 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 20. januarja 2016

o distribuciji zavarovalnih produktov (prenovitev)

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 53(1) ter člena 62 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽²⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Potrebne so številne spremembe Direktive 2002/92/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾. Zaradi jasnosti bi bilo treba navedeno direktivo prenoviti.
- (2) Ker je glavni cilj in predmet te prenovitve poenotenje nacionalnih določb v zvezi z distribucijo zavarovalnih in pozavarovalnih produktov in ker se te dejavnosti izvajajo po vsej Uniji, bi morala ta nova direktiva temeljiti na členu 53(1) in členu 62 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU). Oblika direktive je primerna, da se po potrebi omogoči prilagoditev izvedbenih določb na področjih, ki jih ureja ta direktiva, posebnostim trgov in pravnih sistemov držav članic. Namen te direktive bi morala biti tudi usklajevanje nacionalnih pravil o dostopu do dejavnosti distribucije zavarovalnih in pozavarovalnih produktov.
- (3) Vendar je namen te direktive minimalna harmonizacija in zato državam članicam ne bi smela preprečevati, da ohranijo ali sprejmejo strožje določbe za varstvo potrošnikov, pod pogojem, da bi bile takšne določbe skladne s pravom Unije, vključno s to direktivo.
- (4) Zavarovalni in pozavarovalni posredniki imajo osrednjo vlogo pri distribuciji zavarovalnih in pozavarovalnih produktov v Uniji.
- (5) Različne kategorije oseb ali institucij, kot so zastopniki, posredniki in „bančno-pozavarovalni“ operaterji, zavarovalnice, turistične agencije in podjetja za najem vozil, lahko distribuirajo zavarovalne produkte. Zaradi enake obravnave operaterjev in varstva strank mora ta direktiva zajeti vse te osebe ali institucije.
- (6) Raven varstva potrošnikov bi morala biti kljub razlikam med distribucijskimi kanali enaka. Da bi zagotovili enako raven varstva in da bi potrošniki imeli koristi od primerljivih standardov, zlasti na področju razkrivanja informacij, je bistvenega pomena, da so konkurenčni pogoji enaki za vse distributerje.
- (7) Uporaba Direktive 2002/92/ES je pokazala, da je za številne določbe potrebna nadaljnja opredelitev, da bi se olajšalo izvajanje distribucije zavarovalnih in pozavarovalnih produktov ter da je zaradi varstva potrošnikov potrebna razširitev področja uporabe navedene direktive na vse prodaje zavarovalnih produktov. Zavarovalnice, ki neposredno prodajajo zavarovalne produkte, bi morale biti vključene v področje uporabe te direktive na podobni podlagi kot zavarovalni zastopniki in zavarovalni posredniki.

⁽¹⁾ UL C 44, 15.2.2013, str. 95.⁽²⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 24. novembra 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 14. decembra 2015.⁽³⁾ Direktiva 2002/92/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. decembra 2002 o zavarovalnem posredovanju (UL L 9, 15.1.2003, str. 3).

- (8) Da bi zagotovili enako raven varstva strank ne glede na to, kje kupijo zavarovalni produkt – bodisi neposredno pri zavarovalnici ali posredno pri posredniku – mora področje uporabe te direktive poleg zavarovalnic ali posrednikov zajemati tudi druge udeležence na trgu, za katere je prodaja zavarovalnih produktov dopolnilna dejavnost, kot so turistične agencije in podjetja za najem vozil, razen če izpolnjujejo pogoje za izvzete.
- (9) Še vedno obstajajo bistvene razlike med nacionalnimi predpisi, ki postavljajo ovire za začetek opravljanja in opravljanje dejavnosti distribucije zavarovalnih in pozavarovalnih produktov na notranjem trgu. Še bolj je treba okrepiti notranji trg in spodbujati resnični notranji trg za produkte in storitve življenjskega in neživljenjskega zavarovanja.
- (10) Sedanji in nedavni pretresi na finančnih trgih so izpostavili pomen zagotavljanja učinkovitega varstva potrošnikov v vseh finančnih sektorjih. Zato je ustrezno okrepiti zaupanje strank in bolj poenotiti normativno ureditev glede distribucije zavarovalnih produktov, da bi zagotovili ustrezno raven varstva strank v celotni Uniji. Raven varstva potrošnikov bi bilo treba povečati v povezavi z Direktivo 2002/92/ES, da bi zmanjšali potrebo po različnih nacionalnih ukrepih. Pomembno je upoštevati posebno naravo zavarovalnih pogodb v primerjavi z naložbenimi produkti, ki jih ureja Direktiva 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta⁽¹⁾. Distribucijo zavarovalnih pogodb, vključno z zavarovanimi naložbenimi produkti, bi bilo zato treba urediti v tej direktivi in jo uskladiti z Direktivo 2014/65/EU. Zvišati bi bilo treba minimalne standarde glede pravil distribucije in vzpostaviti enake konkurenčne pogoje glede vseh zavarovalnih naložbenih produktov.
- (11) Ta direktiva bi se morala uporabljati za osebe, katerih dejavnost je opravljanje storitev distribucije zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov tretjim osebam.
- (12) Ta direktiva bi se morala uporabljati za osebe, katerih dejavnost je zagotavljanje informacij o eni ali več zavarovalnih pogodbah na podlagi meril, ki jih je izbrala stranka prek spletnega mesta ali drugih medijev, ali zagotavljanje prednostne razvrstitve zavarovalnih produktov ali popusta na ceno zavarovalne pogodbe, kadar lahko stranka ob koncu postopka neposredno ali posredno sklene zavarovalno pogodbo. Ta direktiva se ne bi smela uporabljati za spletna mesta, ki jih upravljajo javni organi ali združenja potrošnikov, katerih cilj ni sklepanje pogodb, temveč zgolj primerjava med zavarovalnimi produkti, ki so na voljo na trgu.
- (13) Ta direktiva se ne bi smela uporabljati za pripravljalne dejavnosti, ki obsegajo zagotavljanje podatkov in informacij o potencialnih imetnikih zavarovalnih polic zavarovalnim ali pozavarovalnim posrednikom ali zavarovalnicam ali pozavarovalnicam ali informacij o zavarovalnih ali pozavarovalnih produktih, zavarovalnem ali pozavarovalnem posredniku, zavarovalnici ali pozavarovalnici potencialnim imetnikom zavarovalnih polic.
- (14) Ta direktiva se ne bi smela uporabljati za osebe, ki opravljajo drugo poklicno dejavnost, kot so davčni izvedenci, računovodje ali odvetniki, ki občasno med opravljanjem te druge poklicne dejavnosti svetujejo v zvezi z zavarovalnim kritjem, niti se ne bi smela uporabljati za običajno zagotavljanje splošnih informacij o zavarovalnih produktih, pod pogojem, da namen te dejavnosti ni pomoč stranki, da sklene ali izpolni zavarovalno ali pozavarovalno pogodbo. Ta direktiva se ne bi smela uporabljati za poklicno vodenje zahtevkov za zavarovalnico ali pozavarovalnico, poravnavo škode ter izvedensko cenitev zahtevkov.
- (15) Ta direktiva se ne bi smela uporabljati za osebe, ki opravljajo distribucijo zavarovalnih produktov kot dopolnilno dejavnost, kadar premija ne presega določenega zneska in so krita samo nekatera tveganja. Tako zavarovanje lahko dopolnjuje blago ali storitev, tudi v zvezi s tveganjem neuporabe storitve, za katero se pričakuje, da bo v določenem trenutku uporabljena, kot je prevoz z vlakom, članarina za telovadnico ali sezonska vstopnica za gledališče, ter druga tveganja, povezana s potovanjem, kot je odpoved potovanja ali izguba prtljage. Vendar bi za zagotovitev ustrezne ravni varstva potrošnikov pri vseh dejavnostih distribucije zavarovalnih produktov morala zavarovalnica ali zavarovalni posrednik, ki opravlja dejavnost distribucije prek posrednika dopolnilnih zavarovanj, ki je izvzet iz zahtev iz te direktive, zagotoviti izpolnjevanje nekaterih osnovnih zahtev, kot je obveščanje o svoji identiteti in o načinu vlaganja pritožb, ter da upošteva zahteve in potrebe strank.

⁽¹⁾ Direktiva 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o trgih finančnih instrumentov ter spremembi Direktive 2002/92/ES in Direktive 2011/61/EU (UL L 173, 12.6.2014, str. 349).

- (16) Ta direktiva bi morala zagotavljati enako raven varstva potrošnika in da imajo vsi potrošniki korist od primerljivih standardov. Ta direktiva bi morala spodbujati enake konkurenčne pogoje med posredniki ne glede na to, ali so povezani z zavarovalnico ali ne. Za potrošnike je koristno, če distribucija zavarovalnih produktov poteka prek različnih distribucijskih kanalov in posrednikov z različnimi oblikami sodelovanja z zavarovalnicami, pod pogojem, da morajo uporabljati podobna pravila o varstvu potrošnikov. Države članice bi morale take pomisleke upoštevati pri izvajanju te direktive.
- (17) Ta direktiva bi morala upoštevati razlike med različnimi vrstami distribucijskih kanalov. Na primer, upoštevati bi morala značilnosti zavarovalnih posrednikov, za katere velja pogodbeni obveznosti o opravljanju dejavnosti distribucije zavarovalnih produktov izključno z eno ali več zavarovalnicami (vezani zavarovalni posredniki), ki obstajajo na trgih določenih držav članic, vzpostaviti pa bi morala tudi ustrezne in sorazmerne pogoje, ki bi veljali za različne vrste distribucije. Države članice bi morale zlasti imeti možnost, da določijo, da mora distributer zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov, ki je odgovoren za dejavnost zavarovalnega posrednika, pozavarovalnega posrednika ali posrednika dopolnilnih zavarovanj, zagotoviti, da tak posrednik izpolnjuje pogoje za registracijo in ga registrirati.
- (18) Zavarovalni posredniki, pozavarovalni posredniki in posredniki dopolnilnih zavarovanj, ki so fizične osebe, bi morali biti registrirani pri pristojnem organu države članice, v kateri imajo stalno prebivališče. Glede oseb, ki se dnevno vozijo med državo članico, kjer imajo osebno prebivališče, in državo članico, kjer opravljajo distribucijsko dejavnost (poslovno prebivališče), bi morala biti država članica, kjer so registrirani, tista, kjer imajo poslovno prebivališče. Zavarovalni posredniki, pozavarovalni posredniki in posredniki dopolnilnih zavarovanj, ki so pravne osebe, bi morali biti registrirani pri pristojnem organu države članice, v kateri imajo statutarni sedež ali, če po nacionalnem pravu nimajo statutarne sedeža, glavno upravo. Države članice bi morale imeti možnost, da drugim organom dovolijo, da pri registraciji in urejanju zavarovalnih posrednikov sodelujejo s pristojnimi organi. Zavarovalni posredniki, pozavarovalni posredniki in posredniki dopolnilnih zavarovanj bi morali biti registrirani, pod pogojem, da izpolnjujejo stroge poklicne pogoje glede strokovnosti, ugleda, poklicnega odškodninskega kritja in finančne sposobnosti. Posrednikom, ki so že registrirani v državah članicah, se ne bi bilo treba ponovno registrirati na podlagi te direktive.
- (19) Nezmožnost zavarovalnih posrednikov, da bi v vsej Uniji prosto poslovali, ovira pravilno delovanje notranjega zavarovalniškega trga. Ta direktiva je pomemben korak k večjemu varstvu potrošnikov in povezovanju trgov.
- (20) Zavarovalni posredniki, pozavarovalni posredniki in posredniki dopolnilnih zavarovanj bi morali uživati svobodo ustanavljanja in svobodo opravljanja storitev, ki sta vsebovani v PDEU. V skladu s tem bi morala registracija v matični državi članici zavarovalnim posrednikom, pozavarovalnim posrednikom in posrednikom dopolnilnih zavarovanj omogočiti delo v drugih državah članicah v skladu z načeloma svobode ustanavljanja in svobode opravljanja storitev, pod pogojem, da so pristojni organi upoštevali ustrezne postopke obveščanja.
- (21) Za zagotovitev visoke kakovosti storitev in učinkovitega varstva potrošnikov bi morale matična država članica in države članice gostiteljice tesno sodelovati pri izvrševanju obveznosti iz te direktive. Kadar v skladu s svobodo zagotavljanja storitev zavarovalni posredniki, pozavarovalni posredniki ali posredniki dopolnilnih zavarovanj poslujejo v različnih državah članicah, bi moral biti pristojni organ matične države članice odgovoren za zagotavljanje skladnosti z obveznostmi iz te direktive glede celotnega poslovanja na notranjem trgu. Če je pristojni organ države članice gostiteljice seznanjen s kršitvami obveznosti, do katerih pride na njihovem ozemlju, bi moral obvestiti pristojni organ matične države članice, ki bi moral nato sprejeti ustrezne ukrepe. To velja zlasti glede kršitev pravil o dobrem ugledu, zahtevah o strokovnem znanju in sposobnostih ali poslovanju. Poleg tega bi moral pristojni organ države članice gostiteljice imeti pravico, da ukrepa, če matična država članica ne sprejme ustreznih ukrepov ali če sprejeti ukrepi niso zadostni.
- (22) V primeru ustanovitve podružnice ali stalnega predstavništva v drugi državi članici je ustrezno, da se odgovornost za izvrševanje ustrezno porazdeli med matično državo članico in državami članicami gostiteljicami. Čeprav bi moral pristojni organ matične države članice ohraniti odgovornost za skladnost z obveznostmi, ki se nanašajo na

poslovanje kot celoto, kot so pravila o pogojih za opravljanje poklica, in sicer na podlagi enake ureditve kot pri opravljanju storitev, bi moral pristojni organ države članice gostiteljice prevzeti odgovornost za izvrševanje pravil o zahtevah glede obveščanja in poslovanja v zvezi s storitvami, ki jih opravlja na njenem ozemlju. Če pa je pristojni organ države članice gostiteljice seznanjen s kršitvami obveznosti, do katerih pride na njenem ozemlju in glede katerih se s to direktivo odgovornost ne prenese na državo članico gostiteljico, bi moral obvestiti pristojni organ matične države članice, ki bi moral nato sprejeti ustrezne ukrepe. To velja zlasti glede kršitev pravil o zahtevah glede dobrega ugleda, strokovnega znanja in sposobnosti. Poleg tega bi moral pristojni organ države članice gostiteljice imeti pravico, da ukrepa, če matična država članica ne sprejme ustreznih ukrepov ali če sprejeti ukrepi niso zadostni.

- (23) Pristojni organi držav članic bi morali imeti na voljo vsa potrebna sredstva za zagotovitev pravilnega poslovanja zavarovalnih posrednikov, pozavarovalnih posrednikov in posrednikov dopolnilnih zavarovanj v Uniji, bodisi v skladu z uresničevanjem svobode ustanavljanja ali svobode opravljanja storitev. Da bi zagotovili učinkovitost nadzora, bi morali biti vsi ukrepi, ki jih sprejmejo pristojni organi, sorazmerni z naravo, obsegom in zahtevnostjo tveganj, povezanih s poslovanjem določenega distributerja, ne glede na pomen distributerja za splošno finančno stabilnost trga.
- (24) Države članice bi morale vzpostaviti enotno informacijsko točko, ki bi omogočala dostop do registrov zavarovalnih posrednikov, pozavarovalnih posrednikov in posrednikov dopolnilnih zavarovanj. Ta enotna informacijska točka bi morala nuditi tudi spletno povezavo do posameznih ustreznih pristojnih organov v vsaki državi članici. Da bi okrepili preglednost ter spodbudili čezmejno trgovanje, bi moral Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine (EIOPA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta⁽¹⁾, vzpostaviti, objaviti in redno posodabljeni enotno elektronsko zbirko podatkov z evidenco o vsakem zavarovalnem posredniku, pozavarovalnem posredniku in posredniku dopolnilnih zavarovanj, ki je prijavil namero za uresničevanje svobode ustanavljanja ali opravljanja storitev. Države članice bi morale EIOPA pravočasno posredovati ustrezne informacije, da bi mu omogočile opravljanje navedenega. Zbirka podatkov bi morala nuditi spletno povezavo do vsakega ustreznega pristojnega organa v vsaki državi članici. Spletno mesto vsakega pristojnega organa vsake države članice pa bi moralo nuditi spletno povezavo do zbirke podatkov.
- (25) Vsako stalno predstavništvo posrednika na ozemlju druge države članice, ki je enakovredna podružnici, bi bilo treba obravnavati enako kot podružnico, razen če posrednik zakonito ne vzpostavi predstavništva v drugi pravni obliki. Odvisno od drugih okoliščin to lahko velja tudi, kadar to predstavništvo ni v obliki podružnice, temveč obsega le pisarno, ki jo vodi osebe pri posredniku ali neodvisna oseba, ki ima stalno pooblastilo, da deluje za posrednika, enako kot bi delovalo zastopstvo.
- (26) Relativne pravice in obveznosti matične države članice in države članice gostiteljice v zvezi z nadzorom zavarovalnih posrednikov, pozavarovalnih posrednikov in posrednikov dopolnilnih zavarovanj, ki so registrirani pri njej ali ki pri uresničevanju svobode ustanavljanja ali svobode opravljanja storitev opravljajo dejavnost distribucije zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov na njenem ozemlju, bi morale biti jasno določene.
- (27) Rešitev za situacije, ko imajo zavarovalni posredniki ali posredniki dopolnilnih zavarovanj sedež v državi članici samo zato, da se izognejo izpolnjevanju pravil druge države članice, kjer v celoti ali večinoma opravljajo svojo dejavnost, bi utegnili biti možnost, da država članica gostiteljica sprejme preventivne ukrepe, kadar je zaradi dejavnosti takih posrednikov resno ogroženo pravilno delovanje njenega zavarovalniškega in pozavarovalniškega trga, in je ta direktiva ne bi smela omejevat. Vendar ti ukrepi ne bi smeli omejevati svobode opravljanja storitev in svobode ustanavljanja ali ovirati čezmejne dejavnosti.
- (28) Pomembno je zagotoviti visoko raven strokovnosti in usposobljenosti zavarovalnih posrednikov, pozavarovalnih posrednikov, posrednikov dopolnilnih zavarovanj ter zaposlenih pri zavarovalnicah in pozavarovalnicah, ki so vključene v dejavnosti v zvezi s pripravo in prodajo zavarovalnih ter pozavarovalnih polic ter podistribucijskimi

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/79/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 48).

dejavnostmi, ki so z njimi povezane. Torej mora strokovno znanje posrednikov in posrednikov dopolnilnih zavarovanj ter zaposlenih pri zavarovalnicah in pozavarovalnicah ustrezati kompleksnosti teh dejavnosti. Za posrednike dopolnilnih zavarovanj bi morala veljati obveznost, da poznajo pogoje polic, ki jih distribuirajo, in po potrebi tudi pravila o obravnavanju zahtevkov in pritožb.

- (29) Zagotoviti bi bilo treba stalno usposabljanje in razvoj. Tako usposabljanje in razvoj bi lahko zajemalo spodbujanje različnih možnosti za učenje, vključno s tečaji, e-učenjem in mentorstvom. Vprašanja, ki se nanašajo na obliko, vsebino in zahtevana potrdila ali druga ustrezna dokazila, kot je vnos v register ali uspešno opravljen izpit, bi morale urejati države članice.
- (30) Zahteve glede integritete prispevajo k zdravemu in zanesljivemu zavarovalniškemu sektorju ter k cilju ustrezne zaščite imetnikov zavarovalnih polic. Te zahteve vključujejo nekaznovanost ali druge nacionalne ustreznice v zvezi z določenimi kaznivimi dejanji, kot so kazniva dejanja na podlagi zakonodaje o finančnih storitvah, kazniva dejanja v zvezi z nepoštenostjo, goljufijami ali finančnim kriminalom ter druga kazniva dejanja na področju prava gospodarskih družb, stečajnega prava ali insolvenčnega prava.
- (31) Enako pomembno je tudi, da imajo ustrezne osebe v vodstveni strukturi zavarovalnega posrednika, pozavarovalnega posrednika ali posrednika dopolnilnih zavarovanj, ki so vključene v distribucijo zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov, ter ustrezni zaposleni pri distributerju zavarovanj ali pozavarovanj, ki so neposredno vključeni v distribucijo zavarovalnih in pozavarovalnih produktov, ustrezno raven znanja in sposobnosti glede dejavnosti distribucije. Ustrezno raven znanja in sposobnosti bi bilo treba zagotoviti z izpolnjevanjem posebnih zahtev glede znanja in strokovnosti, ki veljajo za te osebe.
- (32) Državam članicam pa ne bi bilo treba obravnavati kot ustrezne osebe tiste člane vodstva ali zaposlene, ki niso neposredno vključeni v distribucijo zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov. Pri zavarovalnih in pozavarovalnih posrednikih ter zavarovalnicah in pozavarovalnicah bi bilo treba za vse zaposlene, ki so neposredno vključeni v dejavnost distribucije, pričakovati, da imajo ustrezno raven znanja in sposobnosti, razen za določene izjeme, kot so osebe, ki se ukvarjajo samo z upravnimi nalogami. Pri posrednikih dopolnilnih zavarovanj bi bilo treba kot ustrezne zaposlene, za katere se pričakuje, da imajo ustrezno znanje in sposobnosti, šteti vsaj osebe, odgovorne za distribucijo dopolnilnih zavarovanj. Kadar je distributer zavarovalnih in pozavarovalnih proizvodov pravna oseba, bi morale zahteve glede ustreznega znanja in sposobnosti izpolnjevati tudi osebe v vodstveni strukturi, ki so zadolžene za izvrševanje politik in postopkov, povezanih z dejavnostjo distribucije zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov. V ta namen bi morala oseba, ki je pri zavarovalnem posredniku, pozavarovalnem posredniku in posredniku dopolnilnih zavarovanj odgovorna za dejavnost distribucije zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov, izpolnjevati zahteve glede znanja in sposobnosti.
- (33) Države članice bi morale zagotoviti, da imajo zavarovalni posredniki in zavarovalnice, ki neprofesionalnim strankam svetujejo o zavarovalnih naložbenih produktih ali jih prodajajo, ustrezno raven znanja in usposobljenosti glede produktov v ponudbi. Tako znanje in usposobljenost sta še posebej pomembna zaradi vedno večje kompleksnosti in stalnih inovacij pri oblikovanju zavarovalnih naložbenih produktov. Nakup zavarovalnega naložbenega produkta spremlja tveganje in vlagatelji bi morali vedeti, da se lahko zaneajo na informacije in kakovost opravljene ocene. Poleg tega bi morali imeti zaposleni dovolj časa in primerne vire, da lahko strankam zagotovijo vse relevantne informacije o produktih, ki jih ponujajo.
- (34) Uskladitev nacionalnih predpisov o pogojih za opravljanje poklica in registracijo oseb, ki sprejmejo in opravljajo dejavnost distribucije zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov, lahko prispeva tako k dopolnitvi notranjega trga finančnih storitev kakor tudi k večjemu varstvu potrošnikov na tem področju.
- (35) Da bi okrepili čezmejno trgovanje, bi bilo treba uvesti načela za ureditev medsebojnega priznavanja znanja in sposobnosti posrednikov.
- (36) Kljub veljavnim sistemom enotne licence za zavarovatelje in posrednike je zavarovalniški trg Unije še vedno zelo razdrobljen. Za spodbujanje čezmejnega poslovanja in okrepitev preglednosti za stranke bi morale države članice zagotoviti objavo pravil o splošnih koristih, ki veljajo na njihovih ozemljih, enoten elektronski register in informacije glede pravil o splošnih koristih vseh držav članic, ki veljajo za distribucijo zavarovalnih in pozavarovalnih produktov, pa bi morali biti javno dostopni.
- (37) Sodelovanje in izmenjava informacij med pristojnimi organi sta bistvena za varstvo strank in zagotavljata zdravo zavarovalno in pozavarovalno poslovanje na notranjem trgu. Zlasti bi bilo treba spodbujati izmenjavo informacij, tako pri postopku registracije kot sproti, kar velja za informacije, ki se nanašajo na dober ugled ter strokovnost in

znanje oseb, odgovornih za izvajanje dejavnosti distribucije zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov.

- (38) V državah članicah so potrebni primerni in učinkoviti zunajsodni pritožbeni in odškodninski postopki za urejanje sporov med distributerji zavarovalnih produktov in strankami, v katerih bi se, kadar je ustrezno, uporabljali obstoječi postopki. Ti postopki bi morali biti na voljo za reševanje sporov glede pravic in obveznosti iz te direktive. Cilj takih zunajsodnih pritožbenih in odškodninskih postopkov bi moral biti doseči hitrejšo in cenejšo poravnavo sporov med distributerji zavarovalnih produktov in strankami.
- (39) Rastoč nabor dejavnosti, s katerimi se hkrati ukvarjajo številni zavarovalni posredniki in zavarovalnice, je povečal možnost nasprotja interesov med temi različnimi dejavnostmi in interesi njihovih strank. Zato je treba določiti pravila, s katerimi bi zagotovili, da taka nasprotja interesov ne bodo škodovala interesom strank.
- (40) Strankam bi morale biti vnaprej posredovane jasne informacije glede statusa oseb, ki prodajajo zavarovalni produkt, in glede vrste plačila, ki ga te osebe prejmejo. Take informacije bi morala stranka dobiti v predpogodbeni fazi. Vloga navedenega je pokazati razmerje med zavarovalnico in posrednikom, kadar je potrebno, ter vrsto plačil posrednikom.
- (41) Da bi stranki zagotovili informacije o storitvah distribucije zavarovalnih produktov, ki se posredujejo, ne glede na to, ali stranka kupi pri posredniku ali neposredno pri zavarovalnici, in da bi preprečili izkrivljanje konkurence s spodbujanjem zavarovalnic, da raje kot prek posrednikov prodajajo neposredno strankam, da bi se izognile zahtevam glede informacij, bi bilo treba tudi od zavarovalnic zahtevati, da strankam posredujejo informacije o naravi plačila, ki ga njihovi zaposleni prejmejo za prodajo zavarovalnih produktov.
- (42) Ko zavarovalni posredniki in zavarovalnice distribuirajo zavarovalne naložbene produkte, kot so določeni v Uredbi (EU) št. 1286/2014 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, zanje veljajo enotne zahteve. Poleg informacij, ki jih je treba predložiti v obliki dokumenta s ključnimi informacijami, bi morali distributerji zavarovalnih naložbenih produktov zagotoviti dodatne informacije, v katerih natančneje navedejo vse stroške distribucije, ki niso zajeti v dokumentu s ključnimi informacijami, da se lahko stranka seznani s kumulativnim učinkom teh skupnih stroškov na donosnost naložbe. Zato bi bilo treba v tej direktivi določiti pravila o zagotavljanju informacij o stroških storitve distribucije, povezanih z zadevnimi zavarovalnimi naložbenimi produkti.
- (43) Ker je cilj te direktive okrepiti varstvo potrošnikov, se nekatere od njenih določb uporabljajo samo v razmerjih med podjetji in potrošniki, in sicer zlasti tiste, ki urejajo pravila poslovanja zavarovalnih posrednikov ali drugih prodajalcev zavarovalnih produktov.
- (44) Da bi preprečili primere zavajajoče prodaje, bi moral prodajo zavarovalnih produktov vedno spremljati test zahtev in potreb na podlagi informacij, pridobljenih od stranke. Vsak zavarovalni produkt, ki se ponudi stranki, bi moral biti skladen z zahtevami in potrebami stranke in predstavljen na razumljiv način, da bi stranki omogočili, da sprejme informirano odločitev.
- (45) Kadar se pred prodajo zavarovalnega produkta nudi svetovanje, bi bilo treba poleg obveznosti o opredelitvi zahtev in potreb strank slednjim zagotoviti tudi osebno priporočilo, ki pojasnjuje, zakaj je nek produkt najustreznejši glede na zahteve in potrebe stranke v zvezi z zavarovanjem.
- (46) Države članice bi morale zahtevati, da politike glede plačila, ki jih distributerji zavarovalnih produktov izvajajo za svoje zaposlene ali predstavnike, ne zmanjšujejo njihove zmožnosti, da ravnajo v skladu z najboljšim interesom strank, ali jim preprečujejo, da pripravijo ustrezno priporočilo ali predstavijo informacije na pošten, jasen in nezavajajoč način. Plačilo na podlagi prodajnih ciljev ne bi smelo biti spodbuda za priporočanje določenega produkta stranki.
- (47) Bistvenega pomena je, da stranka ve, ali ima opravka s posrednikom, ki svetuje na podlagi poštene in posamezniku prilagojene analize. Da bi ocenili, ali je število pogodb in ponudnikov, s katerimi posrednik posluje, dovolj veliko, da omogoča pošteno in posamezniku prilagojeno analizo, bi bilo treba med drugim ustrezno upoštevati potrebe stranke, število ponudnikov na trgu, tržni delež teh ponudnikov, število ustreznih zavarovalnih produktov, ki so na

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1286/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. novembra 2014 o dokumentih s ključnimi informacijami o paketnih naložbenih produktih za male vlagatelje in zavarovalnih naložbenih produktih (PRIIP) (UL L 352, 9.12.2014, str. 1).

voljo pri posameznem ponudniku, in značilnosti teh produktov. Ta direktiva državam članicam ne bi smela preprečevati, da zavarovalnim posrednikom naložijo obveznost, da morajo, če želijo svetovati o zavarovalni pogodbi na podlagi poštene in posamezniku prilagojene analize, na tak način svetovati glede vseh zavarovalnih pogodb, ki jih tak zavarovalni posrednik distribuira.

- (48) Pred sklenitvijo pogodbe, tudi pri prodaji brez svetovanja, bi bilo treba stranki posredovati ustrezne informacije o zavarovalnem produktu, da se jim omogočili sprejeti informirano odločitev. V dokumentu z informacijami o zavarovalnem produktu bi morale biti navedene standardizirane informacije o produktih neživiljenjskega zavarovanja. Pripraviti bi ga morala ustrezna zavarovalnica ali, v zadevnih državah članicah, zavarovalni posrednik, ki oblikuje zavarovalni produkt. Zavarovalni posrednik bi moral stranki pojasniti ključne značilnosti zavarovalnih produktov, ki jih prodaja, zato bi morale njegovo osebje imeti ustrezne vire in čas, da to lahko stori.
- (49) V primeru skupinskega zavarovanja bi morala „stranka“ pomeniti predstavnika skupine članov, ki v njenem imenu sklene zavarovalno pogodbo, pri čemer se posamezni član ne more posamezno odločiti za vključitev, kot je na primer ureditev obveznega pokojninskega zavarovanja. Predstavniki skupine bi moral takoj po včlanitvi člana v skupinsko zavarovanje po potrebi zagotoviti dokument z informacijami o zavarovalnem produktu in informacije o poslovanju distributerja.
- (50) Določiti bi bilo treba enotna pravila, da se stranki da na voljo izbira načina posredovanja informacij in omogoči uporaba elektronskih komunikacij, kadar je to primerno ob upoštevanju okoliščin posla. Vendar bi morala biti stranki dana na voljo možnost, da jih prejme v papirni obliki. Zaradi dostopa strank do informacij bi morale biti vse predpogodbene informacije dostopne brezplačno.
- (51) Manj potrebno je zahtevati, da se te informacije razkrijejo, ko stranka potrebuje pozavarovalno ali zavarovalno kritje za komercialno ali industrijsko nevarnost ali, izključno za namen distribucije zavarovalnih naložbenih produktov, ko je stranka profesionalna stranka, kot je opredeljena v Direktivi 2014/65/EU.
- (52) V tej direktivi bi bilo treba določiti najnižje obveznosti distributerjev zavarovalnih produktov glede zagotavljanja informacij strankam. Državi članici bi moralo biti omogočeno, da na področju zagotavljanja informacij ohrani ali sprejme strožje določbe, ki jih lahko naloži distributerjem zavarovalnih produktov neodvisno od določb njihove matične države članice, kadar taki distributerji opravljajo dejavnost distribucije zavarovalnih produktov na ozemlju te države članice, pod pogojem, da so te strožje določbe skladne s pravom Unije, tudi z Direktivo 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾. Država članica, ki poleg določb iz te direktive predlaga uporabo dodatnih določb za ureditev distributerjev zavarovalnih produktov in prodaje zavarovalnih produktov ter jih uporablja, bi morala zagotoviti, da je upravno breme, ki je posledica teh določb, sorazmerno z varstvom potrošnikov in omejeno.
- (53) Navzkrižna prodaja je pogosta strategija distributerjev zavarovalnih produktov v celotni Uniji. Strankam lahko prinesejo koristi, vendar so to lahko tudi prakse, pri katerih interesi strank niso ustrezno upoštevani. Ta direktiva ne bi smela preprečevati distribucije paketnih zavarovalnih polic.
- (54) Določbe iz te direktive, ki se nanašajo na navzkrižno prodajo, ne bi smele posegati v izvajanje zakonodajnih aktov Unije, ki določa pravila o praksah navzkrižne prodaje glede nekaterih kategorij blaga ali storitev.
- (55) Za zagotovitev, da zavarovalni produkti izpolnjujejo potrebe ciljnega trga, bi morale zavarovalnice – v državah članicah, kjer zavarovalni posredniki oblikujejo zavarovalne produkte za prodajo strankam, pa tudi zavarovalni posredniki – vzdrževati, izvajati in pregledovati postopek odobritve vsakega zavarovalnega produkta. Kadar distributer zavarovalnih produktov svetuje o zavarovalnih produktih, ki jih ne oblikuje, ali jih predlaga, bi moral v vsakem primeru biti sposoben razumeti značilnosti in ugotoviti ciljni trg za te produkte. Ta direktiva ne bi smela omejevati raznolikosti in prožnosti pristopov, na podlagi katerih zavarovalnice razvijajo nove produkte.
- (56) Zavarovalni naložbeni produkti so strankam pogosto na voljo kot možne alternative ali nadomestila za naložbene produkte, ki so predmet Direktive 2014/65/EU. Za omogočanje dosledne zaščite vlagateljev in preprečitev tveganja regulativne arbitraže je pomembno, da za zavarovalne naložbene produkte poleg standardov poslovanja, opredeljenih za vse zavarovalne produkte, veljajo posebni standardi, ki se nanašajo na naložbeno komponento

⁽¹⁾ Direktiva 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju) (UL L 178, 17.7.2000, str. 1).

teh produktov. Taki posebni standardi bi morali vključevati zagotovitev ustreznih informacij, zahteve glede primernosti svetovanja in omejitve glede plačila.

- (57) Za zagotovitev, da vsakršni honorar ali provizija ali nedenarna korist v zvezi z distribucijo zavarovalnega naložbenega produkta, ki ga prejme ali plača katera koli oseba, razen stranka ali oseba, ki deluje v imenu stranke, nima škodljivega učinka na kakovost ustrezne storitve za stranko, bi moral distributer zavarovalnih produktov vzpostaviti ustrezne in sorazmerne ureditve, da bi se izognil takemu škodljivemu učinku. Zato bi moral distributer zavarovalnih produktov razviti, sprejeti in redno pregledovati politike in postopke, ki se nanašajo na nasprotja interesov, z namenom, da se prepreči škodljiv učinek na kakovost ustrezne storitve za stranko in zagotovi, da je stranka ustrezno obveščena o honorarjih, provizijah ali koristih.
- (58) Za zagotovitev, da zavarovalnice in osebe, ki opravljajo distribucijo zavarovalnih produktov, spoštujejo določbe iz te direktive, ter za zagotovitev, da se v vsej Uniji obravnavajo na podoben način, bi bilo treba od držav članic zahtevati, da določijo učinkovite, sorazmerne in odvračilne upravne sankcije in druge ukrepe. Pregled obstoječih pooblastil in njihovega izvajanja v praksi je bil izveden z namenom, da se spodbudi uskladitev sankcij in drugih ukrepov iz sporočila Komisije z dne 8. decembra 2010 o krepitvi sistemov sankcij v sektorju finančnih storitev. Zato bi morali upravne sankcije in drugi ukrepi, ki jih določijo države članice, izpolnjevati nekatere bistvene zahteve v zvezi z naslovniki, merili, ki jih je treba upoštevati pri uporabi sankcije ali drugega ukrepa, in objavo.
- (59) Čeprav državam članicam ni preprečeno, da za iste kršitve določijo pravila za upravne in kazenske sankcije, od njih ne bi smeli zahtevati, da pravila o upravnih sankcijah določijo za tiste kršitve te direktive, za katere velja nacionalno kazensko pravo. V skladu z nacionalnim pravom ni treba, da države članice za isto kaznivo dejanje naložijo obenem upravne in kazenske sankcije, lahko pa bi to storile, če jim to dovoljuje nacionalno pravo. Vendar dejstvo, da se v zvezi s kršitvami te direktive namesto upravnih sankcij ohranijo kazenske sankcije, ne bi smelo zmanjšati ali drugače vplivati na možnost pristojnih organov, da za namene te direktive sodelujejo s pristojnimi organi v drugih državah članicah, imajo dostop do njihovih informacij in z njimi informacije pravočasno izmenjujejo, tudi po predložitvi zadevnih kršitev pristojnim pravosodnim organom v kazenski pregon.
- (60) Pristojni organi bi morali biti zlasti pooblaščen, da uvedejo denarne sankcije, ki so dovolj visoke, da odtehtajo dejanski in potencialni dobiček, ter odvračilne tudi za večje institucije in njihovo vodstveno osebje.
- (61) Za zagotovitev dosledne zaščite vlagateljev in preprečitev tveganja regulativne arbitraže je pomembno, da so v primeru kršitev v zvezi s distribucijo zavarovalnega naložbenega produkta upravne sankcije in drugi ukrepi, ki jih določijo države članice, usklajeni s tistimi iz Uredbe (EU) št. 1286/2014.
- (62) Za zagotovitev dosledne uporabe sankcij po vsej Uniji bi morale države članice zagotoviti, da pristojni organi pri določanju vrste upravnih sankcij ali drugih ukrepov in višine upravnih denarnih kazni upoštevajo vse ustrezne okoliščine.
- (63) Za zagotovitev, da imajo odločitve o kršitvah, ki jih sprejmejo pristojni organi, odvračilni učinek na širšo javnost, in za obveščanje udeležencev na trgu o ravnanju, ki velja kot škodljivo za stranke, bi bilo treba te odločitve objaviti, pod pogojem, da se je iztekel rok za pritožbe in ni bila vložena nobena pritožba, razen če bi tako razkritje ogrozilo stabilnost finančnih trgov ali tekočo preiskavo. Kadar nacionalno pravo predpisuje objavo sankcije ali drugega ukrepa, nad katerim se je mogoče pritožiti, bi bilo treba brez nepotrebnega odlašanja objaviti tudi tako informacijo, kot tudi izid pritožbe. V vsakem primeru bi moral pristojni organ imeti možnost, da sankcije ali drugega ukrepa ne objavi ali jo oziroma ga objavi v anonimni obliki, če bi objava sankcije ali drugega ukrepa vpletenim stranem povzročila nesorazmerno škodo.
- (64) Za ugotavljanje morebitnih kršitev bi morali imeti pristojni organi potrebna preiskovalna pooblastila in vzpostaviti učinkovite mehanizme za omogočanje poročanja o morebitnih ali dejanskih kršitvah.
- (65) Ta direktiva bi se morala nanašati na upravne sankcije in druge ukrepe, ne glede na to, ali so v nacionalnem pravu opredeljeni kot sankcija ali kot drugi ukrep.
- (66) Ta direktiva ne bi smela posegati v določbe iz zakonodaj držav članic v zvezi s kazenskimi sankcijami.

- (67) Za doseg ciljev iz te direktive bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastila, da v skladu s členom 290 PDEU sprejme akte v zvezi z nadzorom produktov ter zahtevami glede upravljanja za vse produkte ter v zvezi z distribucijo zavarovalnih naložbenih produktov, upravljanjem nasprotij interesov, pogoji, v skladu s katerimi se lahko plačajo ali prejmejo spodbude, ter oceno ustreznosti in primernosti. Zlasti je pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno na ravni strokovnjakov. Komisija bi morala pri pripravi in oblikovanju delegiranih aktov zagotoviti, da se zadevni dokumenti posredujejo Evropskemu parlamentu in Svetu sočasno, pravočasno in na ustrezen način.
- (68) Tehnični standardi v zvezi s finančnimi storitvami bi morali zagotoviti dosledno harmonizacijo in ustrezno varstvo potrošnikov po vsej Uniji. Ker je EIOPA organ z visoko specializiranimi strokovnjaki, bi morali nanj prenesti izključno nalogo, da pripravi osnutke regulativnih in izvedbenih tehničnih standardov, za katere ni potrebna politična odločitev, za predložitev Evropskemu parlamentu, Svetu in Komisiji.
- (69) V skladu s skupnim dogovorom med Evropskim parlamentom, Svetom in Komisijo o delegiranih aktih in brez poseganja v njegovo nadaljnjo revizijo bi morala Komisija upoštevati obdobje za ugovor ter postopke v Evropskem parlamentu in Svetu glede datuma predložitve delegiranega akta. Poleg tega bi bilo treba v skladu s skupnim dogovorom o delegiranih aktih in brez poseganja v njegovo nadaljnjo revizijo ter po potrebi v skladu z Uredbo (EU) št. 1094/2010 pred sprejetjem delegiranega akta zagotoviti ustrezno preglednost in ustrezne kontakte z Evropskim parlamentom in s Svetom.
- (70) Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ ter Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾ bi morali urejati obdelavo osebnih podatkov, ki jo izvaja EIOPA v okviru te direktive in pod nadzorom evropskega nadzornika za varstvo podatkov.
- (71) Ta direktiva spoštuje temeljne pravice in načela, ki jih priznava Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, kot so določeni v Pogodbah.
- (72) Ta direktiva ne bi smela biti preobremenjujoča za majhne in srednje velike distributerje zavarovalnih in pozavarovalnih produktov. Eden od načinov za doseg tega cilja je ustrezna uporaba načela sorazmernosti. To načelo bi moralo veljati tako za zahteve glede distributerjev zavarovalnih in pozavarovalnih produktov kot za izvajanje nadzornih pooblastil.
- (73) Pregled te direktive bi bilo treba opraviti pet let po datumu začetka njene veljavnosti, da se upošteva razvoj na trgu in razvoj na drugih področjih pravnega reda Unije ali izkušnje držav članic pri izvajanju pravnega reda Unije, zlasti v zvezi s produkti, ki jih zajema Direktiva 2003/41/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾.
- (74) Direktivo 2002/92/ES bi bilo treba razveljaviti 24 mesecev po začetku veljavnosti te direktive. Vendar bi bilo treba poglavje IIIA Direktive 2002/92/ES črtati z učinkom od datuma začetka veljavnosti te direktive.
- (75) Obveznost prenosa te direktive v nacionalno pravo bi morala biti omejena na tiste določbe, ki pomenijo vsebinsko spremembo Direktive 2002/92/ES. Obveznost prenosa določb, ki so nespremenjene, izhaja iz navedene direktive.
- (76) Ta direktiva ne bi smela posegati v obveznosti držav članic glede rokov za prenos Direktive 2002/92/ES v nacionalno pravo.
- (77) Opravljeno je bilo posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov v skladu s členom 28(2) Uredbe (ES) št. 45/2001, ki je mnenje podal 23. novembra 2012 ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 31).

⁽²⁾ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

⁽³⁾ Direktiva 2003/41/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. junija 2003 o dejavnostih in nadzoru institucij za poklicno pokojninsko zavarovanje (UL L 235, 23.9.2003, str. 10).

⁽⁴⁾ UL C 100, 6.4.2013, str. 12.

- (78) Ker ciljev te direktive države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi njihovega obsega lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.
- (79) Države članice so se v skladu s skupno politično deklaracijo držav članic in Komisije z dne 28. septembra 2011 o obrazložitenih dokumentih zavezale, da bodo v utemeljenih primerih uradnemu obvestilu o svojih ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, ki bodo pojasnjevali razmerje med sestavnimi deli direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. V zvezi s to direktivo zakonodajalec meni, da je predložitev takih dokumentov upravičena –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

POGLAVJE I

PODROČJE UPORABE IN OPREDELITEV POJMOV

Člen 1

Področje uporabe

1. Ta direktiva določa pravila za začetek opravljanja in opravljanje dejavnosti distribucije zavarovalnih in pozavarovalnih produktov v Uniji.
2. Ta direktiva se uporablja za vsako fizično ali pravno osebo, ki ima ali želi imeti sedež v državi članici, da bi začela opravljati in opravljala distribucijo zavarovalnih in pozavarovalnih produktov.
3. Ta direktiva se ne uporablja za posrednike dopolnilnih zavarovanj, ki opravljajo dejavnosti distribucije zavarovalnih produktov, kadar so izpolnjeni naslednji pogoji:
 - (a) zavarovanje dopolnjuje blago ali storitev, ki ga dobavi oziroma posreduje ponudnik, pri čemer tako zavarovanje zajema:
 - (i) nevarnost okvare, izgube ali poškodbe blaga, ki ga ta ponudnik dobavlja, ali neuporabe storitve, ki jo posreduje, ali
 - (ii) poškodbo ali izgubo prtljage in druga tveganja, povezana s potovanjem, vplačanim pri tem ponudniku;
 - (b) sorazmerni znesek plačane premije za zavarovalni produkt letno ne presega 600 EUR;
 - (c) z odstopanjem od točke (b), kadar zavarovanje dopolnjuje storitev iz točke (a) in je trajanje te storitve enako ali krajše od treh mesecev, znesek premije plačan na osebo ne presega 200 EUR.
4. Države članice zagotovijo, da zavarovalnica ali zavarovalni posrednik, ki opravlja dejavnost distribucije prek posrednika dopolnilnih zavarovanj, ki je na podlagi odstavka 3 izvzet iz uporabe te direktive, zagotovi da:
 - (a) ima stranka pred sklenitvijo pogodbe na voljo informacije o njegovi identiteti in naslovu ter o postopkih iz člena 14, ki strankam in drugim zainteresiranim stranem omogočajo vlaganje pritožb;
 - (b) so vzpostavljene ustrezne in sorazmerne ureditve za skladnost s členoma 17 in 24 ter da so pred predložitvijo pogodbe upoštevane zahteve in potrebe stranke;
 - (c) se pred sklenitvijo pogodbe stranki zagotovi dokument z informacijami o zavarovalnem produktu iz člena 20(5).
5. Države članice zagotovijo, da pristojni organi spremljajo trg, tudi trg dopolnilnih zavarovalnih produktov, ki se tržijo, distribuirajo ali prodajajo v njihovi državi članici ali iz nje. To spremljanje lahko omogoči in usklajuje EIOPA.
6. Ta direktiva se ne uporablja za dejavnosti distribucije zavarovalnih in pozavarovalnih produktov v zvezi z nevarnostjo in obveznostmi na območjih zunaj Unije.

Ta direktiva ne sme vplivati na pravo države članice na področju dejavnosti distribucije zavarovalnih in pozavarovalnih produktov, ki jo izvajajo zavarovalni in pozavarovalni posredniki ali zavarovalnice in pozavarovalnice, ki imajo sedež v tretji državi in poslujejo na njenem ozemlju v skladu z načelom svobode opravljanja storitev, če je zagotovljeno enako obravnavanje vsem osebam, ki opravljajo oziroma so pooblaščen za opravljanje dejavnosti distribucije zavarovalnih in pozavarovalnih produktov na tem trgu.

Ta direktiva ne ureja dejavnosti distribucije zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov, ki se izvaja v tretjih državah.

Države članice obvestijo Komisijo o vseh splošnih težavah, s katerimi se srečujejo njihovi distributerji zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov pri ustanavljanju ali opravljanju dejavnosti distribucije zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov v tretji državi.

Člen 2

Opredelevanje pojmov

1. V tej direktivi:

- (1) „distribucija zavarovalnih produktov“ pomeni dejavnosti svetovanja, predlaganja ali izvajanja drugih pripravljanih opravil pred sklenitvijo zavarovalnih pogodb, sklepanje takih pogodb ali pomoč pri njihovem vodenju in izvajanju, zlasti v primeru zahtevka, kakor tudi zagotavljanje informacij o zavarovalni pogodbi ali več pogodbah na podlagi meril, ki jih stranka izbere na spletnem mestu ali v drugih medijih, ter zagotavljanje lestvice zavarovalnih produktov, vključno s primerjavo cen in produktov, ali popust na ceno zavarovalne pogodbe, če lahko stranka na koncu postopka neposredno ali posredno sklene zavarovalno pogodbo z uporabo spletnega mesta ali drugega medija;
- (2) „distribucija pozavarovalnih produktov“ pomeni dejavnosti svetovanja, predlaganja ali izvajanja drugih pripravljanih opravil pred sklenitvijo pozavarovalnih pogodb, sklepanje takih pogodb ali pomoč pri njihovem vodenju in izvajanju, zlasti v primeru zahtevka, tudi če jih opravlja pozavarovalnica brez vključitve pozavarovalnega posrednika;
- (3) „zavarovalni posrednik“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo, razen zavarovalnice in pozavarovalnice ali njenih zaposlenih ter posrednika dopolnilnih zavarovanj, ki proti plačilu začne opravljati ali opravlja dejavnost distribucije zavarovalnih produktov;
- (4) „posrednik dopolnilnih zavarovanj“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo, razen kreditne institucije in investicijskega podjetja, kot sta opredeljena v točkah 1 in 2 člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, ki začne proti plačilu opravljati ali opravlja dejavnost distribucije zavarovalnih produktov kot dopolnilno dejavnost, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
 - (a) glavna poklicna dejavnost te fizične ali pravne osebe ni distribucija zavarovalnih produktov;
 - (b) fizična ali pravna oseba zgolj distribuira določene zavarovalne produkte, ki dopolnjujejo blago ali storitev;
 - (c) zadevni zavarovalni produkti ne pokrivajo tveganj življenjskega zavarovanja ali zavarovanja odgovornosti, razen če to kritje dopolnjuje blago ali storitev, ki jo posrednik ponuja v okviru glavne poklicne dejavnosti;
- (5) „pozavarovalni posrednik“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo, razen pozavarovalnice ali njenih zaposlenih, ki začne proti plačilu opravljati ali opravlja dejavnost distribucije pozavarovalnih produktov;
- (6) „zavarovalnica“ pomeni zavarovalnico, kot je opredeljena v točki 1 člena 13 Direktive 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾;

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (Solventnost II) (UL L 335, 17.12.2009, str. 1).

- (7) „pozavarovalnica“ pomeni pozavarovalnico, kot je opredeljena v točki 4 člena 13 Direktive 2009/138/ES;
- (8) „distributer zavarovalnih produktov“ pomeni vsakega zavarovalnega posrednika, posrednika dopolnilnih zavarovanj ali zavarovalnico;
- (9) „plačilo“ pomeni vsako provizijo, honorar, pristojbino ali drugo plačilo, vključno s katero koli ekonomsko koristjo ali katero koli drugo finančno ali nefinančno ugodnostjo ali spodbudo, ki se ponudi ali plača za dejavnosti distribucije zavarovalnih produktov;
- (10) „matična država članica“ pomeni:
- (a) kadar je posrednik fizična oseba, državo članico, v kateri je njegovo stalno prebivališče;
 - (b) kadar je posrednik pravna oseba, državo članico, v kateri je njegov statutarni sedež, ali, če po zakonodaji te države nima statutarnega sedeža, državo članico, v kateri je njegova glavna uprava;
- (11) „država članica gostiteljica“ pomeni državo članico, v kateri ima zavarovalni ali pozavarovalni posrednik stalno predstavništvo ali je v njej ustanovljen oziroma tam opravlja storitve in ki ni njegova matična država članica;
- (12) „podružnica“ pomeni zastopstvo ali podružnico posrednika, ki je na ozemlju države članice, ki ni matična država članica;
- (13) „tesne povezave“ pomeni tesne povezave, kot so opredeljene v točki 17 člena 13 Direktive 2009/138/ES;
- (14) „primarni kraj poslovanja“ pomeni mesto, od koder se upravlja glavna dejavnost;
- (15) „svetovanje“ pomeni dajanje osebnega priporočila stranki, bodisi na njeno zahtevo bodisi na pobudo distributerja zavarovalnih produktov, glede ene ali več zavarovalnih pogodb;
- (16) „velika nevarnost“ pomeni veliko nevarnost, kot je opredeljena v točki 27 člena 13 Direktive 2009/138/ES;
- (17) „zavarovalni naložbeni produkt“ pomeni zavarovalni produkt, ki ponuja vrednost zapadlosti ali odkupno vrednost, pri čemer je ta vrednost v celoti ali deloma, posredno ali neposredno izpostavljena tržnim nihanjem, in ne vključuje:
- (a) produktov neživljenjskega zavarovanja, naštetih v Prilogi I k Direktivi 2009/138/ES (Vrste neživljenjskega zavarovanja);
 - (b) pogodb o življenjskem zavarovanju, pri katerih se sredstva po pogodbi izplačajo šele ob smrti ali v primeru nezmožnosti zaradi poškodbe, bolezni ali invalidnosti;
 - (c) pokojninskih produktov, katerih glavni namen po nacionalnem pravu je vlagatelju zagotoviti dohodek ob upokojitvi in na podlagi katerih je vlagatelj upravičen do določenih prejemkov;
 - (d) uradno priznanih shem poklicnega pokojninskega zavarovanja, ki spadajo v področje uporabe Direktive 2003/41/ES ali Direktive 2009/138/ES;
 - (e) posameznih pokojninskih produktov, za katere je po nacionalnem pravu potreben finančni prispevek delodajalca in pri katerih delodajalec ali zaposleni ne more izbrati med pokojninskimi produkti ali ponudniki;
- (18) „trajni nosilec podatkov“ pomeni vsak instrument, ki:
- (a) stranki omogoča, da shrani informacije, naslovljene osebno na to stranko, tako da so dostopni za poznejšo uporabo in za obdobje, primerno glede na namen informacij, ter
 - (b) ji omogoča nespremenjeno prikazovanje shranjenih informacij.
2. Za namene točk 1 in 2 odstavka 1 se nobena od naslednjih dejavnosti ne šteje za distribucijo zavarovalnih produktov ali distribucijo pozavarovalnih produktov:
- (a) občasno zagotavljanje informacij v okviru druge poklicne dejavnosti, kadar:
- (i) ponudnik ne stori nadaljnjih korakov za pomoč pri sklepanju ali izvajanju zavarovalne pogodbe;
 - (ii) namen te dejavnosti ni pomoč stranki pri sklepanju ali izvajanju pozavarovalne pogodbe;

- (b) poklicno vodenje zahtevkov zavarovalnice ali pozavarovalnice, poravnava škode ter izvedenska cenitev zahtevkov;
- (c) zgolj zagotavljanje podatkov in informacij o potencialnih imetnikih zavarovalnih polic zavarovalnim posrednikom, pozavarovalnim posrednikom, zavarovalnicam ali pozavarovalnicam, kadar ponudnik ne stori nadaljnjih korakov za pomoč pri sklepanju zavarovalne ali pozavarovalne pogodbe;
- (d) zgolj zagotavljanje informacij o zavarovalnih ali pozavarovalnih produktih, o zavarovalnem posredniku ali pozavarovalnem posredniku, o zavarovalnici ali pozavarovalnici potencialnim imetnikom zavarovalnih polic, kadar ponudnik ne stori nadaljnjih korakov za pomoč pri sklepanju ali izvajanju zavarovalne ali pozavarovalne pogodbe.

POGLAVJE II

ZAHTEVE GLEDE REGISTRACIJE

Člen 3

Registracija

1. Zavarovalni posredniki, pozavarovalni posredniki in posredniki dopolnilnih zavarovanj se registrirajo pri pristojnem organu v njihovi matični državi članici.

Zavarovalnicam in pozavarovalnicam ter njihovim zaposlenim se ni treba registrirati v skladu s to direktivo.

Brez poseganja v prvi pododstavek se lahko države članice odločijo, da zavarovalnice in pozavarovalnice, zavarovalni in pozavarovalni posredniki ter drugi organi lahko sodelujejo s pristojnimi organi pri registriranju zavarovalnih in pozavarovalnih posrednikov ter posrednikov dopolnilnih zavarovanj in pri izvajanju zahtev iz člena 10.

Zlasti lahko zavarovalne in pozavarovalne posrednike ter posrednike dopolnilnih zavarovanj registrira zavarovalnica ali pozavarovalnica, zavarovalni ali pozavarovalni posrednik ali združenje zavarovalnic ali pozavarovalnic ali zavarovalnih ali pozavarovalnih posrednikov pod nadzorom pristojnega organa.

Zavarovalni ali pozavarovalni posrednik ali posrednik dopolnilnih zavarovanj lahko deluje pod odgovornostjo zavarovalnice ali pozavarovalnice ali drugega posrednika. V takem primeru lahko države članice določijo, da je zavarovalnica ali pozavarovalnica ali drug posrednik dolžan zagotoviti, da zavarovalni ali pozavarovalni posrednik ali posrednik dopolnilnih zavarovanj izpolnjuje pogoje za registracijo, vključno s pogoji iz točke (c) prvega pododstavka odstavka 6.

Države članice lahko tudi določijo, da zavarovalnica ali pozavarovalnica ali drug posrednik, ki je odgovoren za zavarovalnega ali pozavarovalnega posrednika ali posrednika dopolnilnih zavarovanj, tega posrednika ali posrednika dopolnilnih zavarovanj registrira.

Državam članicam ni treba od vseh fizičnih oseb, ki delajo pri registriranem zavarovalnem ali pozavarovalnem posredniku ali pri posredniku dopolnilnih zavarovanj in opravljajo dejavnost distribucije zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov, zahtevati, da izpolnjujejo pogoje iz prvega pododstavka.

Države članice zagotovijo, da so v registrih navedena imena fizičnih oseb znotraj uprave distributerja zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov, ki so zadolžene za njihovo distribucijo.

Registri poleg tega vsebujejo tudi podatke o državah članicah, v katerih posrednik opravlja posel iz naslova svobode ustanavljanja ali svobode opravljanja storitev.

2. Države članice lahko vzpostavijo več kot en register zavarovalnih posrednikov, pozavarovalnih posrednikov in posrednikov dopolnilnih zavarovanj, pod pogojem, da opredelijo merila, po katerih se morajo posredniki registrirati.

Države članice vzpostavijo spletni sistem registracije. Ta sistem mora biti enostavno dostopen in omogočati izpolnitev obrazca za registracijo neposredno na spletu.

3. V primeru, da je registrov v državi članici več, ta država članica vzpostavi eno samo informacijsko točko, ki omogoča hiter in enostaven dostop do teh registrov, ki so v elektronski obliki in se posodablja. Informacijska točka zagotavlja tudi identifikacijske podatke o pristojnih organih matične države članice.

4. EIOPA vzpostavi, objavi na svojem spletnem mestu in posodablja enoten elektronski register z evidencami o zavarovalnih posrednikih, pozavarovalnih posrednikih in posrednikih dopolnilnih zavarovanj, ki so sporočili namero za čezmejno poslovanje v skladu s poglavjem III. Države članice organu EIOPA zagotovijo relevantne informacije takoj, da mu omogočijo opravljanje navedenega. Register vsebuje povezave do spletnih mest pristojnih organov vseh držav članic, s katerih je do njega mogoče dostopati.

EIOPA ima pravico dostopati do podatkov hranjenih, v registru iz prvega pododstavka. EIOPA in pristojni organi imajo pravico spreminjati take podatke. Posamezniki, katerih osebni podatki so hranjeni v registru in katerih osebni podatki se izmenjujejo, imajo pravico dostopati do takih shranjenih podatkov in pravico, da so primerno obveščeni.

EIOPA vzpostavi spletno mesto s spletnimi povezavami na vse informacijske točke ali, kadar je primerno, register, ki so ga države članice vzpostavile v skladu z odstavkom 3.

Matične države članice zagotovijo, da je pogoj za registracijo zavarovalnih posrednikov, pozavarovalnih posrednikov in posrednikov dopolnilnih zavarovanj izpolnjevanje ustreznih pogojev iz člena 10.

Pristojni organi redno preverjajo veljavnost registracije.

Matične države članice zagotovijo, da se zavarovalni in pozavarovalni posredniki ter posredniki dopolnilnih zavarovanj, ki ne izpolnjujejo več pogojev iz člena 10, izbrišejo iz registra. Kadar je primerno, matična država članica o morebitnem izbrisu obvesti državo članico gostiteljico.

5. Države članice zagotovijo, da se vloge posrednikov za vpis v register obravnavajo v treh mesecih po oddaji popolne vloge ter da se vlagatelj takoj obvesti o odločitvi.

6. Države članice zagotovijo, da se kot pogoj za registracijo od zavarovalnih in pozavarovalnih posrednikov ter posrednikov dopolnilnih zavarovanj zahtevajo vse naslednje informacije:

- (a) identiteta delničarjev ali članov, ne glede na to, ali so fizične ali pravne osebe, ki imajo več kot 10-odstotni lastniški delež pri posredniku, in višina teh deležev;
- (b) identiteta oseb, ki imajo tesne povezave s posrednikom;
- (c) informacije, da ti lastniški deleži ali tesne povezave ne preprečujejo učinkovitega izvajanja nadzornih funkcij pristojnega organa.

Države članice zagotovijo, da posredniki nemudoma obvestijo pristojne organe o kakršni koli spremembi informacij, predloženih na podlagi tega odstavka.

7. Države članice zagotovijo, da pristojni organi zavrnejo registracijo, če zakoni, predpisi ali upravne določbe tretje države, ki urejajo eno ali več fizičnih ali pravnih oseb, s katerimi ima posrednik tesne povezave, ali težave pri izvajanju teh zakonov, predpisov ali upravnih določb preprečujejo učinkovito izvajanje njihovih nadzornih funkcij.

POGLAVJE III

SVOBODA OPRAVLJANJA STORITEV IN SVOBODA USTANAVLJANJA

Člen 4

Izvajanje svobode opravljanja storitev

1. Zavarovalni posrednik, pozavarovalni posrednik ali posrednik dopolnilnih zavarovanj, ki namerava prvokrat opravljati posel na ozemlju druge države članice iz naslova svobode opravljanja storitev, pristojnemu organu matične države članice sporoči naslednje informacije:

- (a) ime, naslov in, kadar je primerno, registracijsko številko posrednika;

- (b) državo članico ali države članice, v katerih namerava posrednik delovati;
- (c) kategorijo posrednika in, kadar je primerno, ime zavarovalnice ali pozavarovalnice, ki jo zastopa;
- (d) po potrebi zadevne razrede zavarovanja.

2. Pristojni organ matične države članice v enem mesecu po prejemu informacij iz odstavka 1 te informacije sporoči pristojnemu organu države članice gostiteljice, ki njihov prejem takoj potrdi. Pristojni organ matične države članice pisno obvesti zavarovalnega posrednika, pozavarovalnega posrednika ali posrednika dopolnilnih zavarovanj, da je pristojni organ države članice gostiteljice prejel informacije ter da lahko posrednik v državi članici gostiteljici začne poslovati. Kadar je primerno, pristojni organ matične države članice posredniku hkrati sporoči, da so informacije glede pravnih določb iz člena 11(1), ki so veljavne v državi članici gostiteljici, na voljo na načine iz člena 11(3) in (4), ter tudi da mora posrednik te določbe upoštevati, da lahko začne poslovati v državi članici gostiteljici.

3. V primeru spremembe podatkov, ki se sporočijo v skladu z odstavkom 1, zavarovalni posrednik, pozavarovalni posrednik ali posrednik dopolnilnih zavarovanj uradno obvesti pristojni organ matične države članice o tej spremembi vsaj en mesec pred njeno uvedbo. Pristojni organ matične države članice o tej spremembi prav tako obvesti pristojni organ države članice gostiteljice, takoj ko je to izvedljivo in najpozneje en mesec po prejemu informacij od pristojnega organa matične države članice.

Člen 5

Kršitev obveznosti pri uveljavljanju svobode opravljanja storitev

1. Kadar ima pristojni organ države članice gostiteljice razloge, da meni, da zavarovalni ali pozavarovalni posrednik ali posrednik dopolnilnih zavarovanj, ki na podlagi načela svobode opravljanja storitev deluje na njenem ozemlju, krši katero izmed obveznosti iz te direktive, to mnenje posreduje pristojnemu organu matične države članice.

Po oceni informacij, prejetih v skladu s prvim pododstavkom, pristojni organ matične države članice nemudoma, kadar je primerno, sprejme ustrezne ukrepe za odpravo nepravilnosti. O morebitnih takih sprejetih ukrepih obvesti pristojni organ države članice gostiteljice.

Kadar kljub ukrepom, ki jih sprejme matična država članica, ali če so ti neustrezni ali pomanjkljivi, zavarovalni posrednik, pozavarovalni posrednik ali posrednik dopolnilnih zavarovanj s svojim delovanjem še naprej povzroča nedvomno in obsežno škodo interesom potrošnikov države članice ali urejenemu delovanju zavarovalniških in pozavarovalniških trgov, lahko nadzorni organ države članice gostiteljice, potem ko je obvestil pristojni organ matične države članice, sprejme ustrezne ukrepe za preprečitev nadaljnjih nepravilnosti, vključno s tem, da, kolikor je nujno potrebno, temu posredniku prepreči nadaljnje opravljanje novih poslov na njenem ozemlju.

Poleg tega lahko pristojni organ matične države članice ali države članice gostiteljice o zadevi obvesti EIOPA in ga zaprosi za pomoč v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1094/2010. V tem primeru lahko EIOPA ravnata v skladu s pooblastili, ki so mu podeljena v navedenem členu.

2. Odstavek 1 ne vpliva na pristojnost države članice gostiteljice, da sprejme ustrezne ukrepe za preprečevanje ali kaznovanje nepravilnosti, storjenih na njenem ozemlju, v razmerah, ko je takojšnje ukrepanje nujno zaradi zaščite pravic potrošnikov. To pooblastilo vključuje možnost preprečitve zavarovalnim posrednikom, pozavarovalnim posrednikom ali posrednikom dopolnilnih zavarovanj, da bi še naprej opravljali nove posle na njenem ozemlju.

3. Zadevnega zavarovalnega posrednika, pozavarovalnega posrednika ali posrednika dopolnilnih zavarovanj se o vseh ukrepih, ki jih v skladu s tem členom sprejmejo pristojni organi države članice gostiteljice, obvesti z dobro obrazloženim dokumentom, uradno obvestilo o ukrepih pa se brez nepotrebnega odlašanja pošlje pristojnemu organu matične države članice, EIOPA in Komisiji.

Člen 6

Izvajanje svobode ustanavljanja

1. Države članice zagotovijo, da vsak zavarovalni posrednik, pozavarovalni posrednik ali posrednik dopolnilnih zavarovanj, ki namerava uveljavljati svobodo ustanavljanja za ustanovitev podružnice ali stalnega predstavništva na ozemlju druge države članice, to sporoči pristojnemu organu svoje matične države članice in mu predloži naslednje informacije:

- (a) ime, naslov in po potrebi registracijsko številko posrednika;
- (b) državo članico, na ozemlju katere namerava posrednik ustanoviti podružnico ali stalno predstavništvo;
- (c) kategorijo posrednika in po potrebi ime zavarovalnice ali pozavarovalnice, ki jo zastopa;
- (d) po potrebi zadevne razrede zavarovanja;
- (e) naslov v državi članici gostiteljici, na katerem je mogoče pridobiti dokumente;
- (f) ime vseh oseb, ki so odgovorne za upravljanje podružnice ali stalnega predstavništva.

Vsako stalno predstavništvo posrednika na ozemlju druge države članice, ki je enakovredno podružnici, se obravnava enako kot podružnica, razen če posrednik zakonito ne vzpostavi takega stalnega predstavništva v drugi pravni obliki.

2. Razen če ima pristojni organ matične države članice razloge za dvom, da je organizacijska struktura ali finančni položaj zavarovalnega posrednika, pozavarovalnega posrednika ali posrednika dopolnilnih zavarovanj ustrezen, ob upoštevanju predvidenih dejavnosti distribucije, v enem mesecu po prejemu informacij iz odstavka 1 te informacije sporoči pristojnemu organu države članice gostiteljice, ki njihov prejem takoj potrdi. Pristojni organ matične države članice pisno obvesti zavarovalnega posrednika, pozavarovalnega posrednika ali posrednika dopolnilnih zavarovanj, da je pristojni organ države članice gostiteljice prejel informacije.

Pristojni organ države članice gostiteljice v mesecu dni od prejema informacij iz prvega pododstavka tega odstavka posreduje pristojnemu organu matične države članice pravne določbe iz člena 11(1), ki so veljavne na njegovem ozemlju, na načine, navedene v členu 11(3) in (4). Pristojni organ matične države članice te informacije posreduje posredniku ter ga obvesti, da lahko začne poslovati v državi članici gostiteljici, pod pogojem, da upošteva te pravne določbe.

Kadar zavarovalni posrednik, pozavarovalni posrednik ali posrednik dopolnilnih zavarovanj v obdobju, določenem v drugem pododstavku, ne prejme obvestila, lahko ustanovi podružnico in začne poslovati.

3. Kadar pristojni organ matične države članice zavrne sporočanje informacij iz odstavka 1 pristojnemu organu države članice gostiteljice, zavarovalnemu posredniku, pozavarovalnemu posredniku ali posredniku dopolnilnih zavarovanj navede razloge za zavrnitev v enem mesecu po prejemu vseh informacij iz odstavka 1.

Proti zavrnitvi iz prvega pododstavka ali neukrepanju pristojnega organa matične države članice v zvezi s posredovanjem informacij iz odstavka 1 je dovoljena pritožba pred sodiščem v matični državi članici.

4. V primeru spremembe podatkov, ki se sporočijo v skladu z odstavkom 1, zavarovalni posrednik, pozavarovalni posrednik ali posrednik dopolnilnih zavarovanj uradno obvesti pristojni organ matične države članice o tej spremembi vsaj en mesec pred njeno uvedbo. Pristojni organ matične države članice o tej spremembi prav tako obvesti pristojni organ države članice gostiteljice, takoj ko je to izvedljivo in najpozneje en mesec po prejemu informacij od pristojnega organa matične države članice.

Člen 7

Razdelitev pristojnosti med matično državo članico in državo članico gostiteljico

1. Če je primarni kraj poslovanja zavarovalnega posrednika, pozavarovalnega posrednika ali posrednika dopolnilnih zavarovanj v državi članici, ki ni matična država članica, se lahko pristojni organ te druge države članice dogovori s pristojnim organom matične države članice, da ukrepa, kot če bi bil pristojni organ matične države članice v zvezi

z določbami iz poglavij IV, V, VI in VII. V primeru takšnega sporazuma pristojni organ matične države članice nemudoma obvesti zavarovalnega posrednika, pozavarovalnega posrednika ali posrednika dopolnilnih zavarovanj in EIOPA.

2. Pristojni organ države članice gostiteljice je odgovoren za zagotavljanje, da so storitve, ki jih enota posrednika opravlja na njenem ozemlju, v skladu z obveznostmi iz poglavij V in VI ter z ukrepi, sprejetimi v skladu s temi poglavji.

Pristojni organ države članice gostiteljice ima pravico, da pregleda ureditve enote posrednika ter zahteva spremembe, ki so nujne, da se pristojnemu organu omogoči izvajanje obveznosti iz poglavij V in VI ter ukrepov, sprejetih na podlagi teh poglavij, v zvezi s storitvami ali dejavnostmi, ki jih enota posrednika opravlja na ozemlju države članice gostiteljice.

Člen 8

Kršitev obveznosti pri uveljavljanju svobode ustanavljanja

1. Kadar pristojni organ države članice gostiteljice ugotovi, da zavarovalni posrednik, pozavarovalni posrednik ali posrednik dopolnilnih zavarovanj krši pravne ali regulativne določbe, sprejete v tej državi članici v skladu z določbami iz poglavij V in VI, lahko sprejme ustrezne ukrepe.

2. Kadar pristojni organ države članice gostiteljice utemeljeno meni, da zavarovalni posrednik, pozavarovalni posrednik ali posrednik dopolnilnih zavarovanj, ki deluje na njenem ozemlju, krši katero izmed obveznosti iz te direktive, in kadar ta pristojni organ ni odgovoren v skladu s členom 7(2), posreduje te ugotovitve pristojnemu organu matične države članice. Po oceni prejetih informacij pristojni organ matične države članice nemudoma, kadar in če je primerno, sprejme ustrezne ukrepe za odpravo nepravilnosti. O morebitnih takih sprejetih ukrepih obvesti pristojni organ države članice gostiteljice.

3. Kadar kljub ukrepom, ki jih sprejme matična država članica, ali ker so ti neustrezni ali pomanjkljivi, zavarovalni posrednik, pozavarovalni posrednik ali posrednik dopolnilnih zavarovanj s svojim delovanjem še naprej povzroča nedvomno in obsežno škodo interesom potrošnikov države članice ali urejenemu delovanju zavarovalniških in pozavarovalniških trgov, lahko nadzorni organ države članice gostiteljice, potem ko je obvestil pristojni organ matične države članice, sprejme ustrezne ukrepe za preprečitev nadaljnjih nepravilnosti, vključno s tem, da, če je nujno potrebno, temu posredniku prepreči nadaljnje opravljanje novih poslov na njegovem ozemlju.

Poleg tega lahko pristojni organ matične države članice ali države članice gostiteljice o zadevi obvesti EIOPA in ga zaprosi za pomoč v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1094/2010. V tem primeru lahko EIOPA ravna v skladu s pooblastili, ki so mu podeljena s tem členom.

4. Odstavka 2 in 3 ne vplivata na pristojnost države članice gostiteljice, da sprejme ustrezne in nediskriminatorne ukrepe za preprečevanje ali kaznovanje nepravilnosti, storjenih na njenem ozemlju, v razmerah, ko je takojšnje ukrepanje nujno zaradi zaščite pravic potrošnikov, in če so enakovredni ukrepi matične države članice neustrezni ali pomanjkljivi. V takih primerih ima država članica gostiteljica možnost zadevnim zavarovalnim posrednikom, pozavarovalnim posrednikom ali posrednikom dopolnilnih zavarovanj preprečiti, da bi opravljali nove posle na njenem ozemlju.

5. Zadevnega zavarovalnega posrednika, pozavarovalnega posrednika ali posrednika dopolnilnih zavarovanj se o vseh ukrepih, ki jih v skladu s tem členom sprejmejo pristojni organi države članice gostiteljice, obvesti z dobro obrazloženim dokumentom, uradno obvestilo o ukrepih pa se brez nepotrebnega odlašanja pošlje pristojnemu organu matične države članice, EIOPA in Komisiji.

Člen 9

Pooblastila glede nacionalnih predpisov, sprejetih v splošnem interesu

1. Ta direktiva ne vpliva na pristojnost države članice gostiteljice, da sprejme ustrezne in nediskriminatorne ukrepe za kaznovanje nepravilnosti, storjenih na njenem ozemlju, ki so v nasprotju s pravnimi določbami iz člena 11(1), sprejetimi v splošnem interesu, če je to nujno potrebno. V takih primerih ima država članica gostiteljica možnost zadevnim zavarovalnim posrednikom, pozavarovalnim posrednikom ali posrednikom dopolnilnih zavarovanj preprečiti, da bi opravljali nove posle na njenem ozemlju.

2. Ta direktiva tudi ne vpliva na pristojnost pristojnega organa države članice gostiteljice, da sprejme ustrezne ukrepe za preprečitev distributerju zavarovalnih produktov s sedežem v drugi državi članici, da bi opravljal dejavnosti na njenem ozemlju na podlagi načela svobode opravljanja storitev ali, kadar je primerno, svobode ustanavljanja, kadar je zadevna dejavnost v celoti ali pretežno usmerjena na ozemlje države članice gostiteljice z izključnim namenom, da bi se izognil pravnim določbam, ki bi veljale, če bi ta distributer zavarovalnih produktov prebival ali imel statutarni sedež v tej državi članici gostiteljici, in poleg tega, kadar njegova dejavnost resno ogroža pravilno delovanje zavarovalnih in pozavarovalnih trgov v državi članici gostiteljici ob upoštevanju varstva potrošnikov. V takem primeru pristojni organ države članice gostiteljice, potem ko obvesti pristojni organ matične države članice, lahko sprejme v zvezi s tem distributerjem zavarovalnih produktov vse ustrezne ukrepe, ki so potrebni za varstvo pravic potrošnikov v državi članici gostiteljici. Zadevni pristojni organi lahko zadevo predložijo EIOPA in zahtevajo njegovo pomoč v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1094/2010; EIOPA v takih primerih lahko ravna v skladu s pooblastili, ki so mu podeljena s tem členom, če pride do razhajanja med pristojnimi organi države članice gostiteljice in matične države članice.

POGLAVJE IV

ORGANIZACIJSKE ZAHTEVE

Člen 10

Pogoji za opravljanje poklica in organizacijske zahteve

1. Matične države članice zagotovijo, da imajo distributerji zavarovalnih in pozavarovalnih produktov ter zaposleni v zavarovalnicah in pozavarovalnicah, ki opravljajo dejavnosti distribucije zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov, ustrezno znanje in sposobnost za ustrezno opravljanje svojih nalog in izpolnjevanje svojih obveznosti.

2. Matične države članice zagotovijo, da zavarovalni in pozavarovalni posredniki, zaposleni v zavarovalnicah in pozavarovalnicah ter zaposleni pri zavarovalnih in pozavarovalnih posrednikih, izpolnjujejo zahteve glede stalnega poklicnega usposabljanja in razvoja, da ohranijo primerno raven storitev, ki ustreza njihovi vlogi in zadevnemu trgu.

Države članice v ta namen vzpostavijo in objavijo mehanizme za učinkovito nadziranje ter ocenjevanje znanja in sposobnosti zavarovalnih in pozavarovalnih posrednikov, zaposlenih v zavarovalnicah in pozavarovalnicah ter zaposlenih pri zavarovalnih posrednikih, ki temeljita na vsaj 15 urah poklicnega usposabljanja ali izpolnjevanja zahtev glede poklicnega razvoja letno, pri tem pa upoštevajo naravo prodanih produktov, vrsto distributerja, njegovo vlogo in dejavnosti, ki jih opravlja pri distributerju zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov.

Matične države članice lahko zahtevajo, da se uspešno opravljeno usposabljanje ali izpolnitev zahtev glede razvoja dokaže s pridobitvijo spričevala.

Države članice prilagodijo potrebne pogoje glede znanja in sposobnosti v skladu s posebno dejavnostjo distributerjev zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov in glede produktov, ki se distribuirajo, zlasti v primeru posrednikov dopolnilnih zavarovanj. Države članice lahko zahtevajo, da v primerih iz tretjega pododstavka člena 3(1) in za zaposlene pri zavarovalnicah ali pozavarovalnicah, ki opravljajo dejavnost distribucije zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov, zavarovalnica ali pozavarovalnica ali posrednik preveri, ali sta znanje in sposobnost posrednikov v skladu z obveznostmi, določenimi v odstavku 1, in po potrebi tem posrednikom omogočijo usposabljanje ali poklicni razvoj, ki ustreza zahtevam glede produktov, ki jih prodajajo posredniki.

Državam članicam ni treba od vseh fizičnih oseb, ki delajo v zavarovalnici ali pozavarovalnici ali pri zavarovalnem ali pozavarovalnem posredniku in opravljajo dejavnost distribucije zavarovalnih in pozavarovalnih produktov, zahtevati, da izpolnjujejo pogoje iz odstavka 1 in prvega pododstavka tega odstavka; vendar države članice zagotovijo, da zadevne osebe znotraj upravljske strukture teh podjetij, odgovorne za distribucijo zavarovalnih in pozavarovalnih produktov, in vse druge osebe, neposredno vključene v distribucijo teh produktov, izkazujejo znanje in sposobnost, ki sta potrebna za opravljanje njihovih nalog.

Zavarovalni in pozavarovalni posredniki dokazujejo skladnost z ustreznimi zahtevami glede strokovnega znanja in usposobljenosti, kot je določeno v Prilogi I.

3. Fizične osebe, ki delajo v zavarovalnici ali pozavarovalnici ali pri zavarovalnem ali pozavarovalnem posredniku in opravljajo dejavnost distribucije zavarovalnih in pozavarovalnih produktov, so ugledne osebe. Najmanjši pogoj za to je, da imajo čisto kazensko evidenco ali drug enakovreden nacionalni dokument, kar zadeva huda kazniva dejanja, povezana s kaznivimi dejanji zoper lastnino ali drugimi kaznivimi dejanji, povezanimi s finančnimi dejavnostmi, in da v preteklosti niso bili v stečaju, razen če so bili oproščeni v skladu z nacionalnim pravom.

Države članice lahko v skladu s tretjim pododstavkom člena 3(1) distributerjem zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov dovolijo, da preverijo dobro ime svojih zaposlenih in po potrebi zavarovalnih ali pozavarovalnih posrednikov.

Državam članicam ni treba od vseh fizičnih oseb, ki delajo v zavarovalnici ali pozavarovalnici ali pri zavarovalnem ali pozavarovalnem posredniku, zahtevati, da izpolnjujejo pogoje iz prvega pododstavka tega odstavka, pod pogojem, da te fizične osebe niso neposredno vključene v distribucijo zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov. Države članice zagotovijo, da osebe v upravljavski strukturi, ki so odgovorne za distribucijo zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov, in osebe, ki je vanjo neposredno vključeno, izpolnjujejo to zahtevo.

Glede posrednikov dopolnilnih zavarovanj države članice zagotovijo, da osebe, odgovorne za distribucijo teh zavarovanj, izpolnjujejo zahtevo iz prvega pododstavka.

4. Zavarovalni in pozavarovalni posredniki imajo poklicno odškodninsko zavarovanje za celotno ozemlje Unije ali drugo primerljivo jamstvo za odgovornost, ki izhaja iz poklicne malomarnosti, in sicer v višini najmanj 1 250 000 EUR za vsak zahtevek in skupno 1 850 000 EUR letno za vse zahtevke, razen če je to zavarovanje ali primerljivo jamstvo že zagotovila zavarovalnica, pozavarovalnica ali drugo podjetje, v čigar imenu zavarovalni ali pozavarovalni posrednik deluje, ali za katerega je zavarovalni ali pozavarovalni posrednik pooblaščen, oziroma je to podjetje prevzelo polno odgovornost za njegovo delovanje.

5. Države članice zahtevajo, da imajo posredniki dopolnilnih zavarovanj poklicno odškodninsko zavarovanje ali druga primerljiva jamstva, katerih raven določijo države članice ob upoštevanju narave prodajanih produktov in izvajanih dejavnosti.

6. Države članice sprejmejo vse potrebne ukrepe za zaščito strank pred nezmožnostjo zavarovalnih ali pozavarovalnih posrednikov ter posrednikov dopolnilnih zavarovanj, da premijo prenesejo na zavarovalnico ali da odškodninski znesek prenesejo na zavarovanca oziroma mu vrnejo premijo.

Ti ukrepi se lahko izvedejo v eni ali več spodaj naštetih oblikah:

- (a) določbe, opredeljene v zakonu ali pogodbi, po katerih se denarna sredstva, ki jih stranka plača posredniku, štejejo, kot da jih je plačal podjetju, medtem ko se denarna sredstva, ki jih je podjetje plačalo posredniku, ne štejejo, kot da so plačane stranki, dokler jih ta dejansko ne prejme;
- (b) pogoj, da ima posrednik stalno finančno zmogljivost v višini 4 % letne vsote prejetih premij, pri čemer je najnižji znesek 18 750 EUR;
- (c) pogoj, da se strankina denarna sredstva prenesejo prek strogo ločenih računov strank in da se ti računi v primeru stečaja ne uporabljajo za poplačilo drugih upnikov;
- (d) zahteva po oblikovanju jamstvenega sklada.

7. EIOPA redno pregleduje zneske iz odstavkov 4 in 6 in pri tem upošteva spremembe evropskega indeksa cen življenjskih potrebščin, ki ga objavlja Eurostat. Prvi pregled se opravi do 31. decembra 2017, naslednje preglede pa se nato opravi vsakih pet let.

EIOPA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, na podlagi katerih se osnovni znesek v eurih iz odstavkov 4 in 6 prilagodi za odstotek spremembe indeksa iz prvega pododstavka tega odstavka v obdobju med 1. januarjem 2013 in 31. decembrom 2017 ali med datumom zadnjega pregleda in datumom novega pregleda ter zaokroži navzgor na najbližji večkratnik 10 EUR.

EIOPA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 30. junija 2018, naslednje osnutke regulativnih tehničnih standardov pa nato vsakih pet let.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz drugega in tretjega pododstavka tega odstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1094/2010.

8. Za zagotovitev skladnosti z zahtevami iz odstavkov 1, 2 in 3 zavarovalnice in pozavarovalnice sprejmejo, izvajajo in redno pregledujejo svoje notranje politike in ustrezne notranje postopke.

Zavarovalnice in pozavarovalnice vzpostavijo funkcijo, s katero zagotovijo pravilno izvajanje potrjenih politik in postopkov.

Zavarovalnice in pozavarovalnice vzpostavijo, vzdržujejo in posodablajo evidenco vse zadevne dokumentacije v zvezi z izvajanjem odstavkov 1, 2 in 3. Zavarovalnice in pozavarovalnice pristojnemu organu matične države članice na zahtevo zagotovijo dostopnost imena osebe, ki je odgovorna za to funkcijo.

Člen 11

Objava predpisov o splošnih koristih

1. Države članice zagotovijo, da njihovi pristojni organi ustrezno objavijo zadevne nacionalne pravne določbe, ki ščitijo splošne koristi, vključno z informacijami o tem, ali in kako so države članice sklenile, da bodo uporabile strožje določbe iz člena 29(3), ki veljajo za opravljanje distribucije zavarovalnih in pozavarovalnih produktov na njihovem ozemlju.

2. Država članica, ki poleg določb iz te direktive predlaga uporabo dodatnih določb, ki urejajo distribucijo zavarovalnih produktov, ter jih uporablja, zagotovi, da je upravna obremenitev, ki izhaja iz navedenih določb, sorazmerna ob upoštevanju varstva potrošnikov. Države članice še naprej spremljajo te določbe, da zagotovijo, da ostanejo skladne s tem odstavkom.

3. EIOPA na svojem spletnem mestu objavi spletne povezave do spletnih mest pristojnih organov, kjer so objavljene informacije o predpisih o splošnih koristih. Takšne informacije redno posodablajo nacionalni pristojni organi, EIOPA pa te informacije redno objavlja na svojem spletnem mestu, pri čemer so vsi nacionalni predpisi o splošnih koristih razporejeni v različna pravna področja.

4. Države članice vzpostavijo eno kontaktno točko, ki je odgovorna za zagotavljanje informacij o predpisih o splošnih koristih v njihovih zadevnih državah. Takšna kontaktna točka je lahko ustrezen pristojni organ.

5. EIOPA preuči poročilo in obvesti Komisijo o predpisih o splošnih koristih, ki so jih objavile države članice v skladu s tem členom v okviru ustreznega delovanja te direktive in notranjega trga pred 23. februarjem 2019.

Člen 12

Pristojni organi

1. Države članice določijo pristojne organe, ki so pooblaščen za zagotovitev izvajanja te direktive. O tem obvestijo Komisijo in navedejo morebitno razdelitev teh nalog.

2. Organi iz odstavka 1 tega člena so bodisi javni organi ali organi, ki jih kot take priznava nacionalno pravo ali javni organi, ki so v ta namen izrecno pooblaščen v nacionalnem pravu. To niso zavarovalnice ali pozavarovalnice ali združenja, katerih člani neposredno ali posredno vključujejo zavarovalnice ali pozavarovalnice ali zavarovalne ali pozavarovalne posrednike, brez poseganja v možnost sodelovanja med pristojnimi organi in drugimi organi, kadar člen 3(1) to izrecno določa.

3. Pristojni organi imajo vsa potrebna pooblastila za opravljanje nalog na podlagi te direktive. Kadar je na ozemlju države članice več pristojnih organov, ta država članica zagotovi, da ti organi tesno sodelujejo, da lahko učinkovito opravljajo vsak svoje naloge.

Člen 13

Sodelovanje in izmenjava informacij med pristojnimi organi držav članic

1. Pristojni organi različnih držav članic med seboj sodelujejo in izmenjujejo ustrezne informacije o distributerjih zavarovalnih in pozavarovalnih produktov, da bi zagotovili ustrezno uporabo te direktive.

2. Zlasti v postopku registracije, pa tudi sproti, pristojni organi izmenjujejo relevantne informacije v zvezi z ugledom, strokovnim znanjem in usposobljenostjo distributerjev zavarovalnih in pozavarovalnih produktov.

3. Pristojni organi si izmenjujejo tudi informacije o distributerjih zavarovalnih in pozavarovalnih produktov, če jim je bila izrečena sankcija ali drug ukrep iz poglavja VII in če take informacije povzročijo izbris iz registra katerega od takih distributerjev.

4. Osebe, od katerih se zahteva prejemanje ali dajanje informacij v zvezi s to direktivo, veže poklicna molčečnost, tako kot je opredeljeno v členu 64 Direktive 2009/138/ES.

Člen 14

Pritožbe

Države članice zagotovijo vzpostavitev postopkov, ki strankam in drugim zainteresiranim stranem, zlasti združenjem potrošnikov, omogočajo vložitev pritožb proti distributerjem zavarovalnih in pozavarovalnih produktov. V vseh primerih je treba pritožnikom odgovoriti.

Člen 15

Izvensodno reševanje sporov

1. Države članice zagotovijo vzpostavitev ustreznih, učinkovitih, nepristranskih in neodvisnih izvensodnih pritožbenih in odškodninskih postopkov za razrešitev sporov med uporabniki in distributerji zavarovalnih produktov v zvezi s pravicami in obveznostmi, ki izhajajo iz te direktive, v skladu z ustreznimi zakonodajnimi akti Unije in nacionalnim pravom, po potrebi z že obstoječimi organi. Države članice zagotovijo, da taki postopki veljajo za distributerje zavarovalnih produktov, zoper katere se ti postopki začnejo, in da so ustrezni organi zanje pristojni.

2. Države članice zagotovijo, da organi iz odstavka 1 sodelujejo pri reševanju čezmejnih sporov v zvezi s pravicami in obveznostmi, ki izhajajo iz te direktive.

Člen 16

Omejitev uporabe posrednikov

Države članice zagotovijo, da kadar uporabljajo storitve zavarovalnih posrednikov, pozavarovalnih posrednikov ali posrednikov dopolnilnih zavarovanj, zavarovalnice in pozavarovalnice ter posredniki uporabljajo samo tiste storitve distribucije zavarovalnih in pozavarovalnih produktov, ki jih nudijo registrirani zavarovalni in pozavarovalni posredniki ali posredniki dopolnilnih zavarovanj, vključno s tistimi iz člena 1(3).

POGLAVJE V

ZAHTEVE V ZVEZI Z INFORMACIJAMI IN PRAVILA POSLOVANJA

Člen 17

Splošno načelo

1. Države članice zagotovijo, da pri distribuciji zavarovalnih produktov distributerji zavarovalnih produktov vedno delujejo odkrito, pošteno in profesionalno v skladu z najboljšimi interesi svojih strank.

2. Brez poseganja v Direktivo 2005/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta⁽¹⁾ države članice zagotovijo, da so vse informacije v zvezi s predmetom te direktive, vključno s trženjskimi sporočili, ki jih distributer zavarovalnih produktov naslovi na stranke ali morebitne stranke, poštene, jasne in nezavajajoče. Trženjska sporočila so vedno jasno prepoznavna kot taka.

3. Države članice zagotovijo, da distributerji zavarovalnih produktov niso plačani ali da ti svojih zaposlenih ne plačujejo ali ocenjujejo njegove uspešnosti na način, ki je v nasprotju z njihovo dolžnostjo, da delujejo v skladu z najboljšimi interesi svojih strank. Distributerji zavarovalnih produktov zlasti ne sklepajo dogovorov glede plačila, prodajnih ciljev ali drugih dogovorov, ki bi njih same ali njihove zaposlene spodbujali, da bi stranki priporočili določen zavarovalni produkt, če bi distributer zavarovalnih produktov lahko ponudil drug zavarovalni produkt, ki bi bolje zadovoljil potrebe stranke.

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah) (UL L 149, 11.6.2005, str. 22).

Člen 18

Splošne informacije, ki jih posredujejo zavarovalni posredniki ali zavarovalnice

Države članice zagotovijo, da:

- (a) pravočasno pred podpisom pogodbe o zavarovanju zavarovalni posrednik stranki razkrije:
 - (i) svojo identiteto in naslov ter, da je zavarovalni posrednik;
 - (ii) ali zagotavlja svetovanje glede zavarovalnega produkta, ki ga prodaja;
 - (iii) postopke iz člena 14, ki strankam in drugim zainteresiranim stranem omogočajo vložitev pritožb glede zavarovalnih posrednikov in glede postopkov za izvensodno reševanje pritožb in odškodninskih postopkov iz člena 15.
 - (iv) register, v katerega je vpisan, in na kakšen način je možno njegovo registracijo preveriti, in
 - (v) ali posrednik zastopa stranko ali dela za in v imenu zavarovalnice;
- (b) pravočasno pred podpisom pogodbe o zavarovanju zavarovalnica stranki razkrije:
 - (i) svojo identiteto in naslov ter, da je zavarovalnica;
 - (ii) ali zagotavlja svetovanje glede zavarovalnega produkta, ki ga prodaja;
 - (iii) postopke iz člena 14, ki strankam in drugim zainteresiranim stranem omogočajo vložitev pritožb glede zavarovalnice in glede postopkov za izvensodno reševanje pritožb in odškodninskih postopkov iz člena 15.

Člen 19

Nasprotja interesov in preglednost

1. Države članice zagotovijo, da pravočasno pred sklenitvijo zavarovalne pogodbe zavarovalni posrednik stranki zagotovi najmanj vse spodaj naštetе informacije:

- (a) ali ima neposreden ali posreden delež, ki predstavlja najmanj 10 % glasovalnih pravic ali kapitala v določeni zavarovalnici;
- (b) ali ima zadevna zavarovalnica ali matično podjetje zadevne zavarovalnice neposreden ali posreden delež, ki predstavlja najmanj 10 % glasovalnih pravic ali kapitala v zavarovalnem posredniku;
- (c) v zvezi s predlagano pogodbo ali pogodbo, o kateri se svetuje, ali:
 - (i) opravlja svetovanje na podlagi poštene in osebne analize;
 - (ii) ga veže pogodbeni obveznosti za distribucijo zavarovalnih produktov izključno z eno ali več zavarovalnicami; v tem primeru posreduje imena teh zavarovalnic, oziroma
 - (iii) ga ne veže pogodbeni obveznosti za distribucijo zavarovalnih produktov izključno z eno ali več zavarovalnicami in ne opravlja svetovanja na podlagi poštene in osebne analize; v tem primeru posreduje imena zavarovalnic, s katerimi lahko oziroma dejansko opravlja posel;
- (d) naravo prejetega plačila v zvezi z zavarovalno pogodbo;
- (e) ali v zvezi s pogodbo o zavarovanju deluje:
 - (i) na podlagi honorarja, to je plačila, ki ga plača neposredno stranka;
 - (ii) na podlagi kakršne koli provizije, to je plačila, ki je že zajeto v zavarovalno premijo;
 - (iii) na podlagi drugega plačila, vključno s katero koli ekonomsko koristjo, ki se ponudi ali plača v zvezi z zavarovalno pogodbo, ali
 - (iv) na podlagi kombinacije plačil iz točk (i), (ii) in (iii).

2. Kadar honorar plača neposredno stranka, distributer zavarovalnega produkta obvesti stranko o višini honorarja ali, kadar to ni možno, o metodi za izračun honorarja.
3. Če stranka katero koli plačilo, razen tekočih premij in načrtovanih plačil, opravi na podlagi zavarovalne pogodbe po njeni sklenitvi, zavarovalni posrednik v skladu s tem členom razkrije podatke za vsako tovrstno plačilo.
4. Države članice zagotovijo, da pravočasno pred sklenitvijo zavarovalne pogodbe zavarovalnica stranko obvesti o naravi plačila, ki ga prejmejo njeni zaposleni v zvezi z zavarovalno pogodbo.
5. Če stranka katero koli plačilo, razen tekočih premij in načrtovanih plačil, opravi na podlagi zavarovalne pogodbe po njeni sklenitvi, zavarovalnica v skladu s tem členom razkrije podatke za vsako tovrstno plačilo.

Člen 20

Svetovanje in standardi za prodajo, kadar svetovanje ni zagotovljeno

1. Pred sklenitvijo kakršne koli zavarovalne pogodbe distributer zavarovalnih produktov na podlagi informacij, ki jih je prejel od stranke, opredeli zahteve in potrebe stranke ter stranki na podlagi objektivnih informacij o zavarovalnem produktu na razumljiv način omogoči informirano odločitev.

Vsaka predlagana pogodba je v skladu zavarovalnimi zahtevami in potrebami stranke.

Kadar se pred distribucijo zavarovalnega produkta nudi svetovanje, da distributer zavarovalnih produktov stranki tudi osebno priporočilo, ki pojasnjuje, zakaj je nek produkt najustreznejši glede na zahteve in potrebe stranke.

2. Podrobnosti iz odstavka 1 se oblikujejo glede na kompleksnost predlaganega zavarovalnega produkta in vrsto stranke.
3. Kadar zavarovalni posrednik stranko obvesti, da opravlja svetovanje na podlagi poštene in osebne analize, to svetovanje utemelji z analizo dovolj velikega števila zavarovalnih pogodb, ki so na trgu na voljo, da lahko na podlagi tega da priporočilo v skladu s strokovnimi merili glede tega, katera zavarovalna pogodba bi bila primerna za zadovoljitev potreb stranke.
4. Brez poseganja v člena 183 in 184 Direktive 2009/138/ES pred sklenitvijo pogodbe zavarovalni posrednik ali zavarovalnica, ne glede na to, ali je zagotovila svetovanje ali ne, in ne glede na to, ali je zavarovalni produkt del paketa iz člena 24 te direktive, distributer zavarovanja stranki zagotovi zadevne informacije o zavarovalnem produktu v razumljivi obliki, da stranki omogoči sprejetje informirane odločitve, pri čemer upošteva kompleksnost zavarovalnega produkta in vrsto stranke.
5. V zvezi z distribucijo produktov neživiljenjskih zavarovanj, navedenih v Prilogi I k Direktivi 2009/138/ES, se informacije iz odstavka 4 tega člena zagotovijo v obliki standardiziranega dokumenta z informacijami o zavarovalnem produktu na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov.
6. Dokument z informacijami o zavarovalnem produktu iz odstavka 5 sestavi proizvajalec produktov neživiljenjskih zavarovanj.
7. Dokument z informacijami o zavarovalnem produktu:
 - (a) je kratek in vsebinsko zaključen dokument;
 - (b) je pripravljen in oblikovan tako, da je jasen in enostaven za branje, z znaki, ki so primerne velikosti za branje;
 - (c) ni manj razumljiv, ko je natisnjen ali fotokopiran v črno-beli obliki, če je izvirnik barven;
 - (d) je napisan v uradnih jezikih ali enem od uradnih jezikov, ki se uporabljajo v delu države članice, kjer se zavarovalni produkt ponuja, ali, če se tako dogovorita potrošnik in distributer, v drugem jeziku;
 - (e) je točen in ni zavajajoč;
 - (f) vsebuje naslov „Dokument z informacijami o zavarovalnem produktu“ na vrhu prve strani;
 - (g) vključuje izjavo, da so popolne predpogodbene in pogodbene informacije o izdelku v drugih dokumentih.

Države članice lahko določijo, da se dokument z informacijami o zavarovalnem produktu zagotovi skupaj z informacijami, zahtevanimi v skladu z drugimi ustreznimi zakonodajnimi akti Unije ali nacionalnim pravom, pod pogojem, da so izpolnjene vse zahteve iz prvega pododstavka.

8. Dokument z informacijami o zavarovalnem produktu vsebuje naslednje informacije:

- (a) informacije o vrsti zavarovanja;
- (b) povzetek zavarovalnega kritja, vključno z glavnimi zavarovanimi tveganji, zavarovalne vsote in po potrebi geografski obseg in povzetek izključenih tveganj;
- (c) način plačila premij in trajanje plačil;
- (d) glavne izjeme, ko ni mogoče podati zahteve;
- (e) obveznosti na začetku pogodbe;
- (f) obveznosti med trajanjem pogodbe;
- (g) obveznosti v primeru vložitve zahtevka;
- (h) čas trajanja pogodbe, vključno z datumi začetka in konca veljavnosti pogodbe;
- (i) pogoje za odstop od pogodbe.

9. EIOPA, po posvetovanju z nacionalnimi organi in po testiranju potrošnikov, pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov glede standardizirane oblike predstavitve dokumenta z informacijami o zavarovalnem produktu, ki določa podrobnosti o predložitvi informacij iz odstavka 8.

EIOPA te osnutke izvedbenih tehničnih standardov Komisiji predloži do 23. februarja 2017.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka tega odstavka v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1094/2010.

Člen 21

Informacije, ki jih posredujejo posredniki dopolnilnih zavarovanj

Države članice zagotovijo, da posredniki dopolnilnih zavarovanj delujejo v skladu s točkami (i), (iii), in (iv) člena 18(a) in točko (d) člena 19(1).

Člen 22

Klavzula o izjemah glede informacij in fleksibilnosti

1. Informacij iz členov 18, 19 in 20 ni treba zagotoviti, če distributer zavarovalnih produktov opravlja distribucijo v zvezi z zavarovanjem velikih nevarnosti.

Države članice lahko določijo, da informacij iz členov 29 in 30 te direktive ni treba zagotoviti za profesionalno stranko, kot je opredeljena v točki 10 člena 4(1) Direktive 2014/65/EU.

2. Države članice lahko ohranijo ali sprejmejo strožje določbe glede zagotavljanja informacij iz tega poglavja, če so takšne določbe skladne s pravom Unije. Države članice obvestijo EIOPA in Komisijo o takšnih nacionalnih določbah.

Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da njihovi pristojni organi ustrezno objavijo zadevne informacije o tem, ali in kako so države članice odločile, da bodo uporabile strožje določbe iz tega odstavka.

Zlasti lahko države članice določijo, da je svetovanje iz tretjega pododstavka člena 20(1) obvezno za prodajo katerega koli zavarovalnega produkta ali za določene vrste zavarovalnih produktov. V tem primeru distributerji zavarovalnih produktov, vključno s tistimi, ki poslujejo v okviru svobode opravljanja storitev ali svobode ustanavljanja, pri sklepanju zavarovalnih pogodb s strankami, ki imajo običajno bivališče ali so ustanovljene v navedeni državi članici, ravnaajo v skladu s takimi strožjimi nacionalnimi določbami.

3. Države članice lahko prepovejo sprejemanje ali prejetje honorarja, provizij ali denarnih in nedenarnih koristi, ki jih distributerjem zavarovalnih produktov plača ali zagotovi tretja oseba ali oseba, ki v zvezi s distribucijo zavarovalnih produktov ukrepa za račun tretje osebe.

4. Za vzpostavitev visoke stopnje preglednosti z vsemi ustreznimi sredstvi EIOPA zagotovi, da se informacije, ki jih prejme v zvezi z nacionalnimi določbami, posredujejo tudi strankam in distributerjem zavarovalnih in pozavarovalnih produktov.

5. Države članice zagotovijo, da se, kadar je distributer zavarovalnih produktov odgovoren za zagotavljanje obveznih shem poklicnih pokojninskih zavarovanj in zaposleni postane član takega zavarovanja, ne da bi sprejel individualno odločitev, da se pridruži, informacije iz tega poglavja zagotovijo zaposlenemu takoj po njegovi včlanitvi v zadevno zavarovanje.

Člen 23

Pogoji obveščanja

1. Vse informacije, ki jih je treba zagotoviti v skladu s členi 18, 19, 20 in 29, se stranki sporočijo:

- (a) na papirju;
- (b) na jasn in natančen način, ki ga stranka razume;
- (c) v uradnem jeziku države članice, v kateri obstaja tveganje, ali države članice, v kateri je nastala obveznost, ali v drugem jeziku, o katerem se stranki dogovorita, in
- (d) brezplačno.

2. Z odstopanjem od točke (a) odstavka 1 tega člena se lahko informacije iz členov 18, 19, 20 in 29 stranki zagotovijo na enem od naslednjih medijev:

- (a) trajnem mediju, ki ni papir, kadar so izpolnjeni pogoji iz odstavka 4 tega člena, ali
- (b) spletnem mestu, kadar so izpolnjeni pogoji iz odstavka 5 tega člena.

3. Vendar, kadar se informacije iz členov 18, 19, 20 in 29 zagotovijo z uporabo trajnega medija, ki ni papir, ali prek spletnega mesta, se na zahtevo stranke kopija na papirju stranki zagotovi brezplačno.

4. Informacije iz členov 18, 19, 20 in 29 se lahko zagotovijo z uporabo trajnega medija, ki ni papir, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) uporaba trajnega medija je primerna pri poslih med distributerjem in stranko in
 - (b) stranka je lahko izbirala med informacijami na papirju in na trajnem mediju ter je izbrala slednjega.
5. Informacije iz členov 18, 19, 20 in 29 se lahko zagotovijo prek spletnega mesta, če se naslovijo osebno na stranko ali če so izpolnjeni naslednji pogoji:
- (a) zagotavljanje teh informacij prek spletnega mesta je primerno pri poslih med distributerjem zavarovalnega produkta in stranko;
 - (b) stranka je privolila v zagotovitev teh informacij prek spletnega mesta;
 - (c) stranka je bila po elektronski poti obveščena o naslovu spletnega mesta ter o tem, kje na spletnem mestu so dostopne te informacije;
 - (d) zagotovljeno je, da te informacije ostanejo dostopne na spletnem mestu tako dolgo, kot jih lahko stranka razumno potrebuje.

6. Za namene odstavkov 4 in 5 se zagotavljanje informacij na trajnem mediju, ki ni papir, ali prek spletnega mesta šteje za primerno pri poslih, sklenjenih med distributerjem in stranko, če obstaja dokaz, da ima stranka redni dostop do interneta. Za tak dokaz se šteje elektronski poštni naslov stranke za namene tega posla.

7. V primeru telefonske prodaje se informacije, ki jih distributer zavarovalnih produktov posreduje stranki pred sklenitvijo pogodbe, vključno z dokumentom z informacijami o zavarovalnem produktu, zagotovijo v skladu s pravili Unije, ki veljajo za trženje finančnih potrošniških storitev na daljavo. Poleg tega, tudi če je stranka v skladu z odstavkom 4 izbrala, da bo predhodne informacije pridobila na trajnem mediju, ki ni papir, distributer zavarovalnih produktov v skladu z odstavkom 1 ali odstavkom 2 stranki zagotovi informacije takoj po sklenitvi zavarovalne pogodbe.

Člen 24

Navzkrižna prodaja

1. Kadar se zavarovalni produkt ponudi skupaj z dopolnilno ali drugo storitvijo, ki ni zavarovanje, kot del paketa ali istega sporazuma, distributer zavarovalnih produktov stranko seznani z možnostjo nakupa posameznih delov ločeno ter v tem primeru zagotovi ustrezeni opis sporazuma ali paketa, pa tudi ločeno evidenco stroškov in plačil vsake komponente.

2. V primeru okoliščin iz odstavka 1 in kadar obstaja verjetnost, da bodo tveganja, ki izhajajo iz takega dogovora ali paketa, ponujenega stranki, drugačna od tveganj, povezanih z ločenimi komponentami, distributer zavarovalnih produktov zagotovi ustrezen opis različnih komponent dogovora ali paketa ter sprememb tveganj, ki nastanejo zaradi medsebojnega vplivanja.

3. Kadar je zavarovalni produkt pomožni produkt v razmerju do blaga ali storitev, ki niso zavarovalni, kot del paketa ali istega sporazuma, distributer zavarovalnih produktov ponudi kupcu možnost nakupa blaga ali storitve ločeno. Ta odstavek se ne uporablja, kadar je zavarovalni produkt pomožni produkt v razmerju do investicijske storitve ali dejavnosti, kot je opredeljena v točki 2 člena 4(1) Direktive 2014/65/EU, kreditne pogodbe, kot je opredeljena v točki 3 člena 4 Direktive 2014/17/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, ali plačilnega računa, kot je opredeljen v točki 3 člena 2 Direktive 2014/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾.

4. EIOPA lahko pripravi smernice za oceno in nadzor navzkrižne prodaje, v katerih navede okoliščine, v katerih navzkrižna prodaja ni v skladu z obveznostmi, ki so določene v členu 17.

5. Ta člen ne preprečuje distribucije zavarovalnih produktov, ki zagotavljajo kritje za različne vrste tveganj (paketne zavarovalne police).

6. V primerih iz odstavkov 1 in 3 države članice zagotovijo, da distributer zavarovalnih produktov določi zahteve in potrebe stranke glede na zavarovalne produkte, ki so del celotnega paketa ali istega sporazuma.

7. Države članice lahko ohranijo ali sprejmejo dodatne strožje določbe ali ukrepajo v posameznih primerih, da bi preprečile prodajo zavarovanj skupaj s pomožno storitvijo ali produktom, ki ni zavarovanje, kot del paketa ali istega sporazuma, če lahko dokažejo, da je takšna praksa v škodo potrošnikom.

Člen 25

Nadzor produktov ter zahteve glede upravljanja

1. Zavarovalnice, pa tudi posredniki, ki pripravljajo finančne instrumente za prodajo strankam, imajo vzpostavljene, vodijo in pregledujejo postopke za odobritev vsakega zavarovalnega produkta ali pomembnih prilagoditev obstoječih zavarovalnih produktov pred njihovim trženjem ali distribucijo strankam.

Postopek odobritve produkta mora biti sorazmeren in primeren glede na naravo zavarovalnega produkta.

Postopek odobritve produkta opredeljuje ugotovljeni ciljni trg za vsak produkt in zagotovi, da so ocenjena vsa pomembna tveganja za tak trg ter da je predvidena strategija porazdelitev v skladu z ugotovljenim ciljnim trgom in da se sprejmejo ustrezni ukrepi za zagotovitev, da se zavarovalni produkt proda na opredeljenem ciljnem trgu.

⁽¹⁾ Direktiva 2014/17/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. februarja 2014 o potrošniških kreditnih pogodbah za stanovanjske nepremičnine in spremembi direktiv 2008/48/ES in 2013/36/EU ter Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 60, 28.2.2014, str. 34).

⁽²⁾ Direktiva 2014/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. julija 2014 o primerljivosti nadomestil, povezanih s plačilnimi računi, zamenjavi plačilnih računov in dostopu do osnovnih plačilnih računov (UL L 257, 28.8.2014, str. 214).

Zavarovalnica razume in redno pregleduje zavarovalne produkte, ki jih ponuja ali trži, pri čemer upošteva vse dogodke, ki bi lahko bistveno vplivali na morebitno tveganje za opredeljen ciljni trg, da oceni vsaj, ali je produkt še skladen s potrebami opredeljenega ciljnega trga in ali je načrtovana distribucijska strategija še ustrezna.

Zavarovalnice, pa tudi posredniki, ki pripravljajo zavarovalne produkte, dajo distributerjem na voljo vse ustrezne informacije o zavarovalnih produktih in postopku za odobritev produkta, pa tudi o opredeljenem ciljnem trgu zavarovalnega produkta.

Kadar distributer zavarovanih produktov ponuja ali priporoča zavarovalne produkte, ki jih ne pripravlja, uredi vse potrebno za pridobitev informacij iz petega pododstavka in razumevanje lastnosti ter opredeljenega ciljnega trga vsakega takega zavarovalnega produkta.

2. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 38, da se nadalje opredelijo načela, določena v tem členu, pri čemer se sorazmerno upošteva način, kako se dejavnosti opravljajo, narava zavarovalnih produktov, ki se prodajajo, in narava distributerja.

3. Politike, postopki in ureditve iz tega člena ne posegajo v druge zahteve v okviru te direktive, tudi ne v zahteve v zvezi z razkritjem, primernostjo ali ustreznostjo, prepoznavanjem in obvladovanjem nasprotja interesov ter spodbudami.

4. Ta člen se ne uporablja za zavarovalne produkte, ki so namenjeni zavarovanjem za velika tveganja.

POGLAVJE VI

DODATNE ZAHTEVE V ZVEZI Z ZAVAROVALNIMI NALOŽBENIMI PRODUKTI

Člen 26

Področje uporabe dodatnih zahtev

To poglavje vzpostavlja zahteve, ki so dodatne zahtevam iz členov 17, 18, 19 in 20, za distribucijo zavarovalnih produktov, kadar se izvajajo v zvezi s prodajo zavarovalnih naložbenih produktov prek:

- (a) zavarovalnega posrednika;
- (b) zavarovalnice.

Člen 27

Preprečevanje nasprotja interesov

Brez poseganja v člen 17 zavarovalni posrednik ali zavarovalnica, ki distribuira zavarovalne naložbene produkte za stranke, vzdržuje in izvaja učinkovito organizacijsko in upravno ureditev, tako da lahko sprejme vse potrebne ukrepe, s katerimi prepreči, da bi nasprotje interesov iz člena 28 škodilo interesom njegovih oziroma njenih strank. Ta ureditev je sorazmerna glede na opravljene dejavnosti, prodane zavarovalne produkte in vrsto distributerja.

Člen 28

Nasprotja interesov

1. Države članice zagotovijo, da zavarovalni posredniki in zavarovalnice sprejmejo ustrezne ukrepe za ugotavljanje medsebojnih nasprotij interesov, vključno med njihovimi vodilnimi in zaposlenimi ali katero koli osebo, ki je posredno ali neposredno povezana z njimi prek nadzora in njihovih strank, ali med dvema strankama, ki nastanejo med opravljanjem dejavnosti distribucije zavarovalnih produktov.

2. Kadar organizacijski ali administrativni ukrepi, ki jih v skladu s členom 27 sprejme zavarovalni posrednik ali zavarovalnica za obvladovanje nasprotja interesov, niso dovolj za razumno zagotovitev, da bo nevarnost škodovanja interesom strank preprečena, zavarovalni posrednik ali zavarovalnica stranki nedvoumno in pravočasno razkrije splošno naravo ali vire nasprotja interesov, preden sklene zavarovalno pogodbo.

3. Z odstopanjem od člena 23(1), razkritje iz odstavka 2 tega člena:
 - (a) je na trajnem nosilcu podatkov in
 - (b) vsebuje dovolj podrobnosti, pri čemer se upošteva vrsta stranke, da lahko slednja sprejme informirano odločitev glede dejavnosti distribucije zavarovalnih produktov, v okviru katere je prišlo do nasprotja interesov.
4. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 38, da:
 - (a) opredeli ukrepe, za katere bi se moglo od zavarovalnih posrednikov ali zavarovalnic razumno pričakovati, da jih bodo sprejeli za opredelitev, preprečevanje in razkritje nasprotja interesov pri opravljanju dejavnosti distribucije zavarovalnih produktov;
 - (b) vzpostavi ustrezna merila za določanje vrst nasprotij interesov, ki bi lahko škodovala interesom strank ali potencialnih strank zavarovalnega posrednika ali zavarovalnice.

Člen 29

Informacije, ki se zagotovijo strankam

1. Brez poseganja v člen 18 ter člen 19(1) in (2) se ustrezne informacije zagotovijo pravočasno pred sklenitvijo pogodbe stranki ali potencialni stranki, ob upoštevanju distribucije zavarovalnih naložbenih produktov in ob upoštevanju vseh stroškov ter povezanih provizij. Te informacije vključujejo najmanj naslednje:
 - (a) kadar se nudi svetovanje, ali bo zavarovalni posrednik ali zavarovalnica stranki redno zagotavljal oceno primernosti zavarovalnih naložbenih produktov, ki se priporočijo tej stranki, iz člena 30;
 - (b) kar zadeva informacije o zavarovalnih naložbenih produktih in predlaganih investicijskih strategijah in ustrezne smernice in opozorila glede tveganj, povezanih z zavarovalnimi naložbenimi produkti, ali v zvezi s predlaganimi posameznimi naložbenimi strategijami;
 - (c) kar zadeva informacije o vseh stroških in povezanih dajatvah, ki se morajo razkriti, informacije v zvezi s distribucijo zavarovalnega naložbenega produkta, vključno s stroški svetovanja, kadar je primerno, stroški zavarovalnega naložbenega produkta, ki se priporoči ali trži stranki, in kako ga stranka lahko plača, vključno z morebitnimi plačili tretjih oseb.

Informacije o vseh stroških in dajatvah, tudi tistih v zvezi z distribucijo zavarovalnega naložbenega produkta, ki niso posledica uresničitve povezanega tržnega tveganja, se predstavijo v zbirni obliki, da lahko stranka razume celoten strošek, pa tudi kumulativni učinek na donos investicije, na zahtevo stranke pa se predloži razčlemba stroškov in dajatev po postavkah. Take informacije se, kadar je potrebno, stranki zagotovijo redno vsaj vsako leto v času trajanja investicije.

Informacije iz tega odstavka se zagotovijo v razumljivi obliki na način, ki strankam ali potencialnim strankam omogoča, da razumejo naravo in tveganja ponujenega zavarovalnega naložbenega produkta ter da se posledično odločajo o naložbi na podlagi informacij. Države članice lahko dovolijo, da se te informacije zagotovijo v standardizirani obliki.

2. Brez poseganja v točki (d) in (e) člena 19(1), člen 19(3) in člen 22(3) države članice zagotovijo, da zavarovalni posredniki ali zavarovalnice izpolnjujejo obveznosti iz člena 17(1), člena 27 ali člena 28, kadar kateri koli osebi razen stranki ali osebi, ki deluje v njenem imenu, plačajo ali od nje prejmejo honorar ali provizijo ali ji zagotovijo ali od nje prejmejo nedenarno korist v zvezi z zagotavljanjem zavarovalnega naložbenega produkta ali izvajanjem pomožne storitve, razen kadar plačilo ali zagotovitev koristi:

- (a) nima škodljivega vpliva na kakovost zadevne storitve za stranko in
- (b) ne vpliva na izpolnjevanje dolžnosti zavarovalnega posrednika ali zavarovalnice, da deluje pošteno, pravično in profesionalno v skladu z najboljšimi interesi stranke.

3. Države članice lahko za distributerje zavarovalnih produktov v izjemnih primerih določijo strožje zahteve v zvezi z zadevami iz tega člena. Države članice lahko poleg tega zlasti prepovedo ali nadalje omejijo ponujanje ali sprejemanje honorarjev, provizij ali nadenarnih koristi od tretjih oseb v zvezi z zagotavljanjem zavarovalnega svetovanja.

Strožje zahteve lahko vključujejo zahtevo, da se vse take honorarje, provizije ali nadenarne koristi vrne stranki ali pobota s pristojbinami, ki jih plača stranka.

Države članice lahko zlasti določijo, da je svetovanje iz člena 30 obvezno za prodajo katerega koli zavarovalnega naložbenega produkta ali za določene vrste zavarovalnih naložbenih produktov.

Države članice lahko zahtevajo, da je zavarovalni posrednik dolžan, kadar stranko obvesti, da opravlja neodvisno svetovanje, oceniti dovolj veliko število zavarovalnih produktov, dostopnih na trgu, ki so dovolj različni glede na vrsto in izdajatelje, za zagotovitev, da so lahko potrebe stranke ustrezno izpolnjene, in niso omejeni le na zavarovalne produkte, ki jih izdajajo ali ponujajo subjekti, ki imajo tesne povezave s posrednikom.

Pri sklepanju zavarovalnih pogodb s strankami, ki imajo običajno bivališče ali so ustanovljene v državi članici, morajo vsi zavarovalni posredniki in zavarovalnice, vključno s tistimi, ki poslujejo v okviru svobode opravljanja storitev ali svobode ustanavljanja, ravnati v skladu s strožjimi določbami te države članice iz tega odstavka.

4. Brez poseganja v odstavek 3 tega člena se na Komisijo prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 38, da določi:

- (a) merila za presojo, ali imajo spodbude, ki jih plača ali prejme zavarovalni posrednik ali zavarovalnica, škodljiv vpliv na kakovost zadevne storitve za stranko;
- (b) merila za oceno, ali zavarovalni posredniki in zavarovalnice spoštujejo plačevanje ali prejemanje spodbud v skladu z obveznostjo izpolnjevanja obveznosti poštenega, pravičnega in profesionalnega ravnanja v skladu z najboljšimi interesi stranke.

5. V delegiranih aktih iz odstavka 4 se upošteva:

- (a) narava storitev, ponujenih ali zagotovljenih stranki ali potencialni stranki, ob upoštevanju vrste, namena, obsega in pogostosti poslov;
- (b) narava produktov, ki se ponujajo ali o katerih se odloča, vključno z različnimi vrstami zavarovalnih naložbenih produktov.

Člen 30

Ocena primernosti in ustreznosti ter poročanje strankam

1. Brez poseganja v člen 20(1) zavarovalni posrednik ali zavarovalnica pri svetovanju o zavarovalnem naložbenem produktu pridobi tudi potrebne informacije v zvezi z znanjem in izkušnjami stranke ali potencialne stranke s področja naložb, povezanih s specifično vrsto produkta ali storitve, ter v zvezi s finančnim položajem te osebe, kar vključuje njeno zmožnost kritja izgub, ter cilji naložbe te osebe, vključno z njeno stopnjo dovoljenega tveganja, da lahko zavarovalni posrednik ali zavarovalnica stranki ali potencialni stranki priporoči zavarovalne naložbene produkte, ki so zanje primerni in so predvsem v skladu z dovoljenim tveganjem in zmožnostjo kritja izgub te osebe.

Države članice zagotovijo, da je pri investicijskem svetovanju zavarovalnega posrednika ali zavarovalnice, ki priporoča paket povezanih storitev ali produktov v skladu s členom 24, skupni povezani paket primeren.

2. Brez poseganja v člen 20(1) države članice zagotovijo, da zavarovalni posredniki ali zavarovalnice pri opravljanju dejavnosti distribucije zavarovalnih produktov, ki niso dejavnosti iz odstavka 1 tega člena, v zvezi s prodajo brez svetovanja od stranke ali potencialne stranke zahtevajo, da zagotovi informacije glede svojega znanja in izkušenj s področja naložb, povezanih z vrsto produkta ali storitve, da zavarovalnemu posredniku ali zavarovalnici omogočijo, da oceni, ali je predvidena zavarovalna storitev ali produkt primeren za stranko. Kadar se predvidi paket storitev ali produktov v skladu s členom 24, se pri oceni upošteva, ali je skupni povezani paket primeren.

Če zavarovalni posrednik ali zavarovalnica na podlagi informacij, prejetih v skladu s prvim pododstavkom, meni, da produkt ni primeren za stranko ali potencialno stranko, zavarovalni posrednik ali zavarovalnica stranko ali potencialno stranko na to opozori. To opozorilo se lahko zagotovi v standardizirani obliki.

Kadar stranke ali potencialne stranke ne zagotovijo informacij iz prvega pododstavka ali kadar zagotovijo nezadostne informacije v zvezi z njihovim znanjem in izkušnjami, jih zavarovalni posrednik ali zavarovalnica opozori, da ne more ugotoviti, ali je predvideni produkt zanje primeren. To opozorilo se lahko zagotovi v standardizirani obliki.

3. Brez poseganja v člen 20(1) lahko države članice v primerih, ko ni svetovanja v zvezi z zavarovalnimi naložbenimi produkti, odstopajo od zahtev iz odstavka 2 tega člena, s čimer zavarovalnim posrednikom ali zavarovalnicam omogočijo, da opravljajo dejavnosti distribucije zavarovalnih produktov na njihovem ozemlju, ne da bi jim bilo pri tem treba pridobiti informacije ali opraviti določitev iz odstavka 2 tega člena, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

(a) dejavnosti se nanašajo na enega od naslednjih zavarovalnih naložbenih produktov:

(i) pogodbe, pri katerih gre samo za izpostavljenost naložbenemu tveganju v zvezi s finančnimi instrumenti, ki se v skladu z Direktivo 2014/65/EU štejejo za nekompleksne in katerih struktura ni takšna, da bi bila zadevna tveganja za stranko težko razumljiva, ali

(ii) druge nekompleksne zavarovalne naložbe za namene tega odstavka;

(b) dejavnosti distribucije zavarovalnih produktov se opravljajo na pobudo stranke ali potencialne stranke;

(c) stranka ali potencialna stranka je jasno obveščena, da pri opravljanju te dejavnosti distribucije zavarovalnih produktov zavarovalni posrednik ali zavarovalnica nista dolžna oceniti primernosti ponujenega ali zagotovljenega zavarovalnega naložbenega produkta ali dejavnosti distribucije zavarovalnih produktov in da stranka ali potencialna stranka ni deležna ustrezne zaščite v zvezi z zadevnimi pravili o poslovanju. Tako opozorilo se lahko posreduje v standardizirani obliki;

(d) zavarovalni posrednik ali zavarovalnica spoštuje veljavne zahteve iz členov 27 in 28.

Vsi zavarovalni posredniki ali zavarovalnice, vključno s tistimi, ki poslujejo v okviru svobode opravljanja storitev ali svobode ustanavljanja, pri sklepanju zavarovalnih pogodb s strankami, ki imajo običajno bivališče ali so ustanovljene v državi članici, ki ne uporablja odstopanja iz tega odstavka, upoštevajo veljavne določbe v tej državi članici.

4. Zavarovalni posrednik ali zavarovalnica vzpostavi evidenco, ki vključuje dokument ali dokumente, sklenjene med zavarovalnim posrednikom ali zavarovalnico ter stranko, v katerih so določene pravice in obveznosti podpisnikov ter drugi pogoji, pod katerimi bo zavarovalni posrednik ali zavarovalnica zagotavljala svoje storitve stranki. Pravice in dolžnosti strank pogodbe so lahko vključene s sklici na druge dokumente ali pravna besedila.

5. Zavarovalni posrednik ali zavarovalnica stranki na trajnem mediju zagotovi primerna poročila o storitvah, ki jih zagotavlja. Ta poročila vključujejo redna sporočila strankam ob upoštevanju vrste in kompleksnosti zadevnih zavarovalnih naložbenih produktov in narave storitev, ki se zagotavljajo stranki, ter, kadar je ustrezno, vključujejo stroške v zvezi s transakcijami in storitvami v imenu stranke.

Zavarovalni posrednik ali zavarovalnica pri svetovanju o zavarovalnem naložbenem produktu stranki pred sklenitvijo pogodbe na trajnem mediju zagotovi izjavo o ustreznosti, v kateri navede podrobnosti svetovanja in kako ta nasvet ustreza željam, ciljem in drugim značilnostim stranke. Pri tem veljajo pogoji iz člena 23(1) do (4).

Kadar se pogodba sklene s sredstvi komuniciranja na daljavo, kar onemogoča predhodno predložitev izjave o ustreznosti, lahko zavarovalni posrednik ali zavarovalnica izjavo o ustreznosti posreduje na trajnem mediju takoj, ko se stranka zaveže s pogodbo, pod pogojem, da sta izpolnjena oba naslednja pogoja:

(a) stranka soglaša, da bo izjavo o ustreznosti prejela brez nepotrebnega odlašanja po sklenitvi pogodbe, in

(b) zavarovalniški posrednik ali zavarovalnica je stranki dala možnost odložitve sklenitve pogodbe, da bi ta pred tako sklenitvijo prejela izjavo o ustreznosti.

Kadar zavarovalniški posrednik ali zavarovalnica obvesti stranko, da bo izvedla redno ocenjevanje ustreznosti, redno poročilo vsebuje posodobljeno oceno o primernosti zavarovalnega naložbenega produkta glede na želje, cilje in druge značilnosti stranke.

6. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 38, da se nadalje opredeli, kako bodo zavarovalni posredniki in zavarovalnice pri opravljanju dejavnosti distribucije zavarovalnih produktov za stranke spoštovali načela iz tega člena, vključno glede informacij, ki se pridobijo pri oceni primernosti in ustreznosti zavarovalnih naložbenih produktov za stranke, merila za ocenjevanje nekompleksnih zavarovalnih naložbenih produktov za namene iz točke (ii) točke (a) odstavka 3 tega člena, ter vsebino in obliko evidenc in sporazumov o zagotavljanju storitev za stranke in rednih poročil strankam o opravljenih storitvah. V teh delegiranih aktih se upoštevajo:

- (a) narava storitev, ponujenih ali zagotovljenih stranki ali potencialni stranki, ob upoštevanju vrste, namena, obsega in pogostosti poslov;
- (b) narava produktov, ki se ponujajo ali o katerih se odloča, vključno z različnimi vrstami zavarovalnih naložbenih produktov;
- (c) neprofesionalna ali profesionalna narava stranke ali potencialne stranke.

7. EIOPA do 23. avgusta 2017 pripravi in potem redno posodablja smernice za oceno zavarovalnih naložbenih produktov, katerih struktura je takšna, da bi bila zadevna tveganja za stranko težko razumljiva, kot je navedeno v točki (i) točke (a) odstavka 3.

8. EIOPA lahko pripravi in potem redno posodablja smernice za ocenjevanje zavarovalnih naložbenih produktov, ki so za namene točke (ii) točke (a) odstavka 3 uvrščeni med nekompleksne, pri tem pa upošteva delegirane akte, sprejete v skladu z odstavkom 6.

POGLAVJE VII

SANKCIJE IN DRUGI UKREPI

Člen 31

Upravne sankcije in drugi ukrepi

1. Brez poseganja v nadzorna pooblastila pristojnih organov in v pravico držav članic, da predpišejo in naložijo kazenske sankcije, države članice zagotovijo, da lahko njihovi pristojni organi naložijo upravne sankcije in druge upravne ukrepe za vse vrste kršitev nacionalnih določb, sprejetih za izvajanje te direktive, in storijo vse potrebno za zagotovitev, da se te upravne sankcije in drugi ukrepi tudi izvajajo. Države članice zagotovijo, da so njihove upravne sankcije in drugi ukrepi učinkoviti, sorazmerni in odvračilni.

2. Države članice lahko sklenejo, da ne bodo določile pravil o upravnih sankcijah na podlagi te direktive za kršitve, za katere v skladu z nacionalnim pravom že veljajo kazenske sankcije. V tem primeru države članice Komisiji sporočijo zadevne določbe kazenskega prava.

3. Pristojni organi izvajajo svoja nadzorna pooblastila, vključno s preiskovalnimi pooblastili in pooblastili za nalaganje sankcij iz tega poglavja, v skladu s svojim nacionalnim pravnim okvirom, na katerega koli izmed naslednjih načinov:

- (a) neposredno;
- (b) v sodelovanju z drugimi organi;
- (c) z vložitvijo zahtevka pri pristojnih sodnih organih.

4. Države članice zagotovijo, da kadar obveznosti veljajo za distributerje zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov, se v primeru kršitve take obveznosti upravne sankcije in drugi ukrepi lahko uporabijo zoper člane njihove uprave ali nadzornega organa ter zoper vse druge fizične ali pravne osebe, ki so v skladu z nacionalnim pravom odgovorni za tako kršitev.

5. Države članice zagotovijo, da se je na upravne sankcije in druge ukrepe, sprejete v skladu s tem členom, mogoče pritožiti.

6. Pristojnim organom se podelijo vsa potrebna pooblastila za opravljanje njihovih nalog. Pri izvajanju pooblastil za nalaganje upravnih sankcij in drugih ukrepov pristojni organi tesno sodelujejo za zagotovitev, da te sankcije in ukrepi dajo želene rezultate, ter usklajujejo svoje ukrepe pri obravnavi čezmejnih primerov, ob upoštevanju pogojev za zakonito obdelavo podatkov v skladu z Direktivo 95/46/ES in Uredbo (ES) št. 45/2001.

Kadar države članice v skladu z odstavkom 2 tega člena sklenejo določiti kazenske sankcije za kršitve določb iz člena 33, zagotovijo, da se sprejmejo ustrezni ukrepi, na podlagi katerih imajo pristojni organi na voljo vsa potrebna pooblastila, da:

- (a) sodelujejo s sodnimi organi na svojem ozemlju, zato da prejemajo specifične informacije, povezane s preiskavami kaznivih dejanj ali kazenskimi postopki, ki se začnejo ob morebitnih kršitvah te direktive, ter
- (b) take informacije zagotovijo drugim pristojnim organom in EIOPA, da izpolnijo svojo obveznost glede medsebojnega sodelovanja in sodelovanja z EIOPA za namene te direktive.

Člen 32

Objava sankcij in drugih ukrepov

1. Države članice zagotovijo, da pristojni organi nemudoma objavijo vse upravne sankcije ali druge ukrepe, ki so jih naložili za kršitve nacionalne zakonodaje, sprejete za izvajanje te direktive, in zoper katere ni bila pravočasno vložena pritožba, vključno z informacijami o vrsti in naravi kršitve ter identiteti oseb, ki so zanjo odgovorne. Vendar kadar pristojni organ meni, da je objava identitete pravnih oseb oziroma identitete ali osebnih podatkov fizičnih oseb nesorazmerna, pri čemer se o sorazmernosti objave takšnih podatkov presoja za vsak primer posebej, ali kadar objava ogroža stabilnost finančnih trgov ali kazensko preiskavo v teku, se lahko pristojni organ odloči, da objavo preloži, da ne objavi ali da sankcije objavi anonimno.
2. Kadar nacionalno pravo določa, da se objavi odločitev o izreku sankcije ali drugega ukrepa, zoper katero je dopustna pritožba pri ustreznem sodnem ali drugem organu, pristojni organi na svojem uradnem spletnem mestu brez nepotrebnega odlašanja objavijo take informacije in vse poznejše informacije o izidu take pritožbe. Objavi se tudi vsaka odločitev o razveljavitvi predhodno objavljene odločitve o izreku sankcije ali drugega ukrepa.
3. Pristojni organi obvestijo EIOPA o vseh upravnih sankcijah in drugih ukrepih, ki so bili naloženi, vendar niso bili objavljeni v skladu z odstavkom 1, vključno z morebitnimi pritožbami v zvezi z njimi in njihovim izidom.

Člen 33

Kršitve ter sankcije in drugi ukrepi

1. Ta člen velja za najmanj naslednje:
 - (a) osebe, ki svoje dejavnosti distribucije ne prijavijo v skladu s členom 3;
 - (b) zavarovalnico ali pozavarovalnico ali zavarovalnega ali pozavarovalnega posrednika, ki se poslužuje storitev distribucije zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov, ki jih opravljajo osebe iz točke (a);
 - (c) zavarovalnega posrednika, pozavarovalnega posrednika ali posrednika dopolnilnih zavarovanj, ki je pridobil registracijo zaradi lažne izjave ali na drug nepravilen način s kršitvijo člena 3;
 - (d) distributerja zavarovalnih produktov, ki ne izpolnjuje določb člena 10;
 - (e) zavarovalnico ali zavarovalnega posrednika, ki pri distribuciji zavarovalnih naložbenih produktov ne upošteva zahtev glede pravil poslovanja iz poglavij V in VI;
 - (f) distributerja zavarovalnih produktov, ki pri zavarovalnih produktih, ki niso navedeni v točki (e), ne upošteva zahtev glede pravil poslovanja iz poglavja V.
2. Države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi v primerih katere koli kršitve iz točke (e) odstavka 1 v skladu z nacionalnim pravom naložijo vsaj naslednje upravne sankcije in druge ukrepe:
 - (a) javno izjavo, ki navaja odgovorno fizično ali pravno osebo ter naravo kršitve;
 - (b) odredbo, ki od odgovorne fizične ali pravne osebe zahteva, da preneha z ravnanjem in da tega ravnanja več ne ponovi;
 - (c) v primeru zavarovalnega posrednika, odvzem registracije iz člena 3;

- (d) začasno prepoved opravljanja nalog upravljanja zavarovalnih posrednikov ali zavarovalnic, ki se naloži kateremu koli članu uprave zavarovalnega posrednika ali zavarovalnice, ki je odgovoren za kršitev;
- (e) v primeru pravnih oseb, sledeče najvišje upravne denarne kazni:
- (i) najmanj 5 000 000 EUR ali 5 % skupnega letnega prometa na podlagi zadnjih razpoložljivih računovodskih izkazov, ki jih odobri poslovodni organ, ali, v državah članicah, katerih valuta ni euro, ustrezne vrednosti v nacionalni valuti na dan začetka veljavnosti te direktive. Kadar je pravna oseba obvladujoče podjetje ali odvisno podjetje, ki mora v skladu z Direktivo 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ izdelati konsolidirane računovodske izkaze, je ustrezni skupni promet skupni letni promet v skladu z zadnjimi razpoložljivimi konsolidiranimi računovodskimi izkazi, ki jih je odobril upravljalni organ končnega obvladujočega podjetja, ali
 - (ii) v višini do dvakratnega zneska dobička, pridobljenega s kršitvijo, ali izgube, preprečene s kršitvijo, kadar ju je mogoče določiti;
- (f) v primeru fizičnih oseb, sledeče najvišje upravne denarne kazni:
- (i) v višini najmanj 700 000 EUR oziroma v državah članicah, katerih valuta ni euro, ustrezne vrednosti v njihovih nacionalnih valutah na datum začetka veljavnosti te direktive, ali
 - (ii) v višini do dvakratnega zneska dobička, pridobljenega s kršitvijo, ali izgube, preprečene s kršitvijo, kadar ju je mogoče določiti.
3. Države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi v primerih kršitev iz točk (a) do (d) in (f) odstavka 1 v skladu z nacionalnim pravom naložijo vsaj naslednje upravne sankcije in druge ukrepe:
- (a) odredbo, ki od odgovorne fizične ali pravne osebe zahteva, da preneha z ravnanjem in da tega ravnanja ne ponovi;
 - (b) v primeru zavarovalnega posrednika, pozavarovalnega posrednika ali posrednika dopolnilnih zavarovanj, odvzem registracije iz člena 3.
4. Države članice lahko pooblastijo pristojne organe, da določijo dodatne sankcije ali druge ukrepe ter višje upravne denarne kazni, kot so določene v tem členu.

Člen 34

Učinkovita uporaba sankcij in drugih ukrepov

Države članice zagotovijo, da pristojni organi pri določanju vrste upravnih sankcij ali drugih ukrepov in višine upravnih denarnih kazni upoštevajo vse ustrezne okoliščine, ki po potrebi vključujejo:

- (a) resnost in trajanje kršitve;
- (b) stopnjo odgovornosti odgovorne fizične ali pravne osebe;
- (c) finančno trdnost odgovorne fizične ali pravne osebe, kot je prikazana z letnim prihodkom odgovorne fizične osebe ali s skupnim prometom odgovorne pravne osebe;
- (d) pomen pridobljenih dobičkov ali preprečenih izgub s strani odgovorne fizične ali pravne osebe, če jih je mogoče opredeliti;
- (e) izgube, ki so jih doslej zaradi kršitve imele stranke in tretje osebe, če jih je mogoče opredeliti;
- (f) stopnjo odgovornosti odgovorne fizične ali pravne osebe;
- (g) ukrepe, ki jih je sprejela odgovorna fizična ali pravna oseba, da bi preprečila ponovne kršitve, in
- (h) morebitne prejšnje kršitve odgovorne fizične ali pravne osebe.

⁽¹⁾ Direktiva 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o letnih računovodskih izkazih, konsolidiranih računovodskih izkazih in povezanih poročilih nekaterih vrst podjetij, spremembi Direktive 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi direktiv Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS (UL L 182, 29.6.2013, str. 19).

Člen 35**Prijava kršitev**

1. Države članice zagotovijo, da pristojni organi vzpostavijo učinkovite mehanizme, ki omogočajo in spodbujajo prijavljanja potencialnih ali dejanskih kršitev nacionalnih določb za izvajanje te direktive pristojnim organom.
2. Mehanizmi iz odstavka 1 vključujejo vsaj:
 - (a) specifične postopke za sprejem prijav in njihovo nadaljnje spremljanje;
 - (b) ustrezno zaščito, vsaj pred povračilnimi ukrepi, diskriminacijo ali drugimi oblikami nepravilnega obravnavanja, za zaposlene pri distributerjih zavarovalnih ali pozavarovalnih produktov ter po možnosti za druge osebe, ki prijavijo kršitve znotraj teh podjetij, in
 - (c) varstvo identitete osebe, ki prijavi kršitev, in fizične osebe, ki je domnevno odgovorna za kršitev, na vseh stopnjah postopka, razen če se razkritje identitete zahteva v skladu z nacionalnim pravom v okviru nadaljnje preiskave ali poznejših upravnih ali sodnih postopkov.

Člen 36**Predložitev informacij EIOPA v zvezi s sankcijami in drugimi ukrepi**

1. Pristojni organi obvestijo EIOPA o vseh upravnih sankcijah in drugih ukrepih, ki so bili naloženi, vendar niso bili objavljeni v skladu s členom 32(1).
2. Pristojni organi EIOPA letno zagotovijo informacije v zbirni obliki o vseh upravnih sankcijah ali drugih ukrepih, naloženih v skladu s členom 31.

EIOPA te informacije objavi v letnem poročilu.

3. Kadar je pristojni organ javno objavil upravno sankcijo ali drug ukrep, o tem istočasno obvesti EIOPA.

POGLAVJE VIII**KONČNE DOLOČBE****Člen 37****Varstvo podatkov**

1. Države članice za obdelavo osebnih podatkov v državah članicah na podlagi te direktive uporabljajo Direktivo 95/46/ES.
2. Uredba (ES) št. 45/2001 se uporablja pri obdelavi osebnih podatkov s strani EIOPA na podlagi te direktive.

Člen 38**Delegirani akti**

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 39 glede členov 25, 28, 29 in 30.

Člen 39**Izvajanje pooblastila**

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.
2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz členov 25, 28, 29 in 30 se prenese na Komisijo za nedoločen čas od 22. februarja 2016.
3. Prenos pooblastila iz členov 25, 28, 29 in 30 lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je določen v navedenem sklepu. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.

4. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o njem sočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.

5. Delegirani akt, sprejet na podlagi členov 25, 28, 29 in 30, začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku treh mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za tri mesece.

Člen 40

Prehodno obdobje

Države članice zagotovijo, da posredniki, ki so že prijavljeni v skladu z Direktivo 2002/92/ES, upoštevajo ustrezne določbe nacionalnega prava v zvezi z izvajanjem člena 10(1) te direktive do 23. februarja 2019.

Člen 41

Pregled in ocena

1. Komisija Evropskemu parlamentu in Svetu do 23. februarja 2021 predloži poročilo o uporabi člena 1. Tako poročilo vključuje oceno na podlagi informacij, prejetih od držav članic in EIOPA na podlagi člena 1(5), o tem, ali je področje uporabe te direktive, vključno z izvzetjem iz člena 1(3), še ustrezno z vidika stopnje varstva potrošnikov, sorazmernosti obravnavanja med različnimi distributerji zavarovalnih produktov in upravnega bremena za pristojne organe in distribucijske kanale zavarovalnih produktov.

2. Komisija to direktivo pregleda do 23. februarja 2021. Pregled zajema splošen pregled praktične uporabe pravil iz te direktive ob upoštevanju razvoja trgov naložbenih produktov za male vlagatelje ter izkušenj, pridobljenih pri praktični uporabi te direktive in Uredbe (EU) št. 1286/2014 ter Direktive 2014/65/EU. Pregled zajema oceno, ali posamezna pravila o poslovanju za distribucijo zavarovalnih naložbenih produktov iz poglavja VI te direktive prinašajo ustrezne in sorazmerne rezultate, ob upoštevanju potrebe po zagotovitvi ustrezne ravni varstva potrošnikov v skladu s standardi zaščite vlagateljev iz Direktive 2014/65/EU ter posebnosti zavarovalnih naložbenih produktov in njihovih distribucijskih kanalov. Med pregledom se preuči tudi možna uporaba določb te direktive za produkte, ki spadajo v področje uporabe Direktive 2003/41/ES. Tak pregled prav tako vključuje specifično analizo učinka člena 19 te direktive, ob upoštevanju položaja glede konkurence na trgu distribucije zavarovalnih produktov za pogodbe, ki niso pogodbe iz katerega koli od razredov iz Priloge II k Direktivi 2009/138/ES, ter učinka obveznosti iz člena 19 te direktive na zavarovalne posrednike, ki so mala ali srednja podjetja.

3. Po posvetovanju s Skupnim odborom evropskih nadzornih organov Komisija Evropskemu parlamentu in Svetu predloži prvo poročilo.

4. EIOPA do 23. februarja 2020 in potem vsaj vsaki dve leti pripravi nadaljnje poročilo o uporabi te direktive. EIOPA se posvetuje z ESMA, preden javno objavi svoje poročilo.

5. V tretjem poročilu, ki mora biti pripravljeno do 23. februarja 2018, EIOPA oceni strukturo trgov zavarovalnih posrednikov.

6. EIOPA v poročilu, ki ga mora pripraviti do 23. februarja 2020, kot je določeno v odstavku 4, oceni, ali imajo pristojni organi iz člena 12(1) zadostna pooblastila in ustrezna sredstva za opravljanje svojih nalog.

7. V poročilu iz odstavka 4 se preučijo vsaj naslednja vprašanja:

(a) vse spremembe v strukturi trgov zavarovalnih posrednikov;

(b) vse spremembe v vzorcih čezmejnih dejavnosti;

(c) izboljšanje kakovosti metod svetovanja in metod prodaje ter učinek te direktive na zavarovalne posrednike, ki so mala in srednja podjetja.

8. Poročilo iz odstavka 4 vključuje tudi oceno učinka te direktive, ki jo opravi EIOPA.

Člen 42**Prenos**

1. Države članice uveljavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, do 23. februarja 2018. Besedilo teh določb takoj sporočijo Komisiji.

Države članice se v sprejetih ukrepih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Vključujejo tudi izjavo, da se sklicevanja v obstoječih zakonih in drugih predpisih na direktivo, ki se razveljavlja s to direktivo, upoštevajo kot sklicevanja na to direktivo. Države članice določijo, kako se sklicevanje opravi in kako se oblikuje izjava.

2. Države članice sporočijo Komisiji besedila glavnih določb nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 43**Sprememba Direktive 2002/92/ES**

Poglavje IIIA Direktive 2002/92/ES se črta z učinkom od 23. februarja 2016.

Člen 44**Razveljavitev**

Direktiva 2002/92/ES, kot je bila spremenjena z direktivami, naštetimi v delu A Priloge II, se razveljavi z učinkom od 23. februarja 2018, brez poseganja v obveznosti držav članic v zvezi z roki za prenos direktiv iz dela B Priloge II v nacionalno pravo.

Sklicevanja na razveljavljeno direktivo se štejejo za sklicevanja na to direktivo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge III.

Člen 45**Začetek veljavnosti**

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po njeni objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 46**Naslovniki**

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, dne 20. januarja 2016

Za Evropski parlament

Predsednik

M. SCHULZ

Za Svet

Predsednik

A.G. KOENDERS

PRILOGA I

MINIMALNE ZAHTEVE GLEDE STROKOVNEGA ZNANJA IN USPOSOBLJENOSTI

(iz člena 10(2))

I Tveganja v okviru neživiljenjskega zavarovanja, uvrščena v razrede 1 do 18 v delu A Priloge I k Direktivi 2009/138/ES:

- (a) minimalno potrebno poznavanje pogojev ponujenih polic, vključno z dodatnimi tveganji, če jih take police krijejo;
- (b) minimalno potrebno poznavanje veljavne zakonodaje na področju distribucije zavarovalnih produktov, kot je zakonodaja o varstvu potrošnikov, ustrezna davčna zakonodaja ter socialna in delovna zakonodaja;
- (c) minimalno potrebno poznavanje obravnavanja zahtev;
- (d) minimalno potrebno poznavanje obravnavanja pritožb;
- (e) minimalno potrebno poznavanje ocenjevanja potreb stranke;
- (f) minimalno potrebno poznavanje zavarovalnega trga;
- (g) minimalno potrebno poznavanje standardov poslovne etike in
- (h) minimalna potrebna usposobljenost na finančnem področju.

II Zavarovalni naložbeni produkti:

- (a) minimalno potrebno poznavanje zavarovalnih naložbenih produktov, vključno s pogoji in neto premijami ter po potrebi zajamčenimi in nezajamčenimi prejemki;
- (b) minimalno potrebno poznavanje prednosti in slabosti posameznih naložbenih možnosti za imetnike zavarovalnih polic;
- (c) minimalno potrebno poznavanje finančnih tveganj, ki jih nosijo imetniki zavarovalnih polic;
- (d) minimalno potrebno poznavanje polic, ki krijejo življenjska tveganja, ter drugih varčevalnih produktov;
- (e) minimalno potrebno poznavanje organizacije in prejemkov, ki jih zagotavlja pokojninski sistem;
- (f) minimalno potrebno poznavanje veljavne zakonodaje na področju distribucije zavarovalnih produktov, kot je zakonodaja o varstvu potrošnikov in ustrezna davčna zakonodaja;
- (g) minimalno potrebno poznavanje zavarovalnega trga in trga varčevalnih produktov;
- (h) minimalno potrebno poznavanje obravnavanja pritožb;
- (i) minimalno potrebno poznavanje ocenjevanja potreb stranke;
- (j) upravljanje navzkrižja interesov;
- (k) minimalno potrebno poznavanje standardov poslovne etike in
- (l) minimalna potrebna usposobljenost na finančnem področju.

III Tveganja v okviru neživiljenjskega zavarovanja, razvrščena v Prilogi II k Direktivi 2009/138/ES:

- (a) minimalno potrebno poznavanje polic, vključno s splošnimi pogoji, zajamčenimi prejemki in po potrebi dodatnimi tveganji;
- (b) minimalno potrebno poznavanje organizacije in prejemkov, ki jih zagotavlja pokojninski sistem ustrezne države članice;
- (c) poznavanje veljavnega zavarovalnega pogodbenega prava, zakonodaje na področju varstva potrošnikov in varstva podatkov, zakonodaje za boj proti pranju denarja in po potrebi ustrezne davčne zakonodaje in ustrezne socialne in delovne zakonodaje;

- (d) minimalno potrebno poznavanje trga zavarovalnih produktov in trga drugih ustreznih finančnih storitev;
 - (e) minimalno potrebno poznavanje obravnavanja pritožb;
 - (f) minimalno potrebno poznavanje ocenjevanja potreb stranke;
 - (g) upravljanje nasprotja interesov;
 - (h) minimalno potrebno poznavanje standardov poslovne etike in
 - (i) minimalna potrebna usposobljenost na finančnem področju.
-

PRILOGA II

DEL A

Razveljavljena direktiva s seznamom naknadnih sprememb

Direktiva 2002/92/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 9, 15.1.2003, str. 3).

Direktiva 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 349).

Direktiva (EU) 2016/97 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 26, 2.2.2016, str. 19).

DEL B

Roki za prenos v nacionalno pravo iz člena 44

Direktiva	Rok za prenos direktiv o spremembah
2014/65/EU	3.7.2016
(EU) 2016/97	22.2.2016 (glede sprememb Direktive 2002/92/ES v skladu s členom 43 te direktive)
	23.2.2018 (glede prenosa te direktive v skladu s členom 42)

PRILOGA III

Korelacijska tabela

Direktiva 2002/92/ES	Ta direktiva
člen 1(1)	člen 1(1) in (2)
člen 1(2)	člen 1(3) in (4)
člen 1(3)	člen 1(6)
člen 2, točka 1	člen 2(1), točka 6
člen 2, točka 2	člen 2(1), točka 7
člen 2, točka 3	člen 2(1), točka 1, in člen 2(2)
člen 2, točka 4	člen 2(1), točka 2, in člen 2(2)
člen 2, točka 5	člen 2(1), točka 3
člen 2, točka 6	člen 2(1), točka 5
člen 2, točka 7	—
člen 2, točka 8	člen 2(1), točka 16
člen 2, točka 9	člen 2(1), točka 10
člen 2, točka 10	člen 2(1), točka 11
člen 2, točka 11	—
člen 2, točka 12	člen 2(1), točka 18
člen 2, točka 13	člen 2(1), točka 17
člen 3(1)	člen 3(1)
člen 3(2)	člen 3(2) in (3)
člen 3(3)	člen 3(4)
člen 3(4)	—
člen 3(5)	—
člen 3(6)	Člen 16
člen 4(1)	člen 10(1) in (2)
člen 4(2)	člen 10(3)
člen 4(3)	člen 10(4)
člen 4(4)	člen 10(6)
člen 4(5)	—
člen 4(6)	—
člen 4(7)	člen 10(7)
Člen 5	Člen 40
člen 6(1)	člena 4 in 6
člen 6(2)	—
člen 6(3)	člen 11(1)
Člen 7	Člen 12
Člen 8	členi 5, 7, 31 to 36

Direktiva 2002/92/ES	Ta direktiva
Člen 9	Člen 13
Člen 10	Člen 14
Člen 11	Člen 15
člen 12(1), točka (a)	člen 18, točki (a)(i), (b)(i)
člen 12(1), točka (b)	člen 18, točka (a)(iv)
člen 12(1), točka (c)	člen 19(1), točka (a)
člen 12(1), točka (d)	člen 19(1), točka (b)
člen 12(1), točka (e)	člen 18, točki (a)(iii), (b)(iii), in člen 19(1), točka (c)
člen 12(2)	člen 20(3)
člen 12(3)	člen 20(1)
člen 12(4)	člen 22(1)
člen 12(5)	člen 22(2) in (4)
Člen 13	Člen 23
Člen 14	—
Člen 15	—
Člen 16	—
Člen 17	—

ISSN 1977-0804 (elektronska različica)
ISSN 1725-5155 (tiskana različica)

Urad za publikacije Evropske unije
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

SL